Έτος ΙΑ'

Τεῦχος 251ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΘΝΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Ἡ 28η Ὀκτωβρίου 1940, σταθμὸς γιὰ τοὺς ἐλευθέρους λαούς, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου 961

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Συνήθη προβλήματα εἰς τὸ ἔργον τῶν γονέων, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου (συνέχεια καὶ τέλος) 965

Διάφοροι μορφαὶ πορνείας. Αἰτιολογία - πρόληψις, ὑπὸ τῆς Τμηματάρχου τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης κυρίας Μ. Μαυρομμάτη (συνέχεια καὶ τέλος) 968

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ἡ σατανικὴ δολοφονία καὶ ληστεία τοῦ Παναγιώτη Μωραΐτη ἀπὸ τὸν Τηλέμαχο Μπασιάκο, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) ... 972

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ ἔρευνα περὶ τὴν ἀνθρωποκτονίαν, ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως, Ἰατροδικαστοῦ καὶ δικηγόρου κ. Lemoune Snyder, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ (συνέχεια) 977

Ἀνατομικὴ κατανομὴ τῆς ἐγκληματικότητος, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Δημ. Δ. Μυλωνᾶ 981

ΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ ἐξ ἀμελείας ἀσήμαντος σωματικὴ βλάβη συνιστᾷ ποινικῶς κολάσιμον πρᾶξιν ; ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Δημητρίου Ντζιώρα 985

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ Ἱστορία τοῦ I.B.F., ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ (συνέχεια) 987

ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Los Angeles, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια) 989

Ἡ 20ήμερος ἐκδρομὴ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Κωνσταντίνου Ἀντωνοπούλου (συνέχεια καὶ τέλος) 993

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Κωστῆς Παλαμᾶς - Μὲ τὴν ἐπέτειο τῶν ἐθνικῶν ἐξορμήσεων καὶ εἴκοσι χρόνων ἀπὸ τὸ θάνατό του, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) .. 997

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι εἰς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 1001

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ εἰκοσιτετράωρα, ὑπὸ Συνεργάτου «Χ» 1004

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΑ'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1963 | ΤΕΥΧΟΣ 251ὸν

ΕΘΝΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Η 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

ΣΤΑΘΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

Εἴκοσι τρία χρόνια ἀκριβῶς πέρασαν ἀπὸ τὴν ἔνδοξη ἡμέρα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου τοῦ 1940, τὴν ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἔδειξε καὶ πάλι στὸν κόσμο τὸ ἠθικό του μεγαλεῖο καὶ τὴν πίστι στὴ δύναμι τῆς φυλῆς καὶ τὴν ἐλευθερία.

Τὴν 28η Ὀκτωβρίου 1940 ἄρχισεν ἕνας ὡραῖος, ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ὡραίους ἀγῶνες τῆς φυλῆς. Καὶ εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ συνεχὴς καὶ ἀδιάκοπος ἀγώνας ἀποτελεῖ ἀνάγκην ὑπάρξεως γιὰ ὅλα τὰ ἔθνη. Ἀλλὰ γιὰ τὸ ἔθνος τὸ ἑλληνικὸν ἀνέκαθεν ὁ ἀγώνας αὐτὸς ὑπῆρξε βαρύτερος καὶ σκληρότερος. Ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν Ἑλλάδα ὑπῆρξε συνώνυμος μὲ τὴν ὕπαρξι, καὶ ἡ ἱστορία της δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μία συνεχὴς μάχη γιὰ τὴν ἐπιβίωσί της.

Πραγματικὰ ἡ χώρα αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ σταυροδρόμι τῶν ἐθνῶν, ἀποτελεῖ τὴ στρατηγικὴ πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία πρέπει, κατ' ἀνάγκην, νὰ περάσουν ἐκεῖνοι ποὺ φιλοδοξοῦν νὰ γίνουν κοσμοκράτορες. Ἔτσι οἱ Ἕλληνες ποὺ κατοικοῦσαν στὴ σκληρή, ἀλλὰ φωτεινὴ αὐτὴ χώρα, τὴν ὁποίαν ἡ μοῖρα τοὺς ἔδωσε γιὰ πατρίδα, βρέθηκαν ὑποχρεωμένοι νὰ συγκρατοῦν καὶ νὰ ἐμπλέκωνται συνεχῶς σὲ σκληροὺς καὶ ἄνισους ἀγῶνες πρὸς ὅλους ἐκείνους ποὺ κατὰ καιροὺς ἐπεδίωκαν τὴν κοσμοκρατορία καὶ ἐπιχειροῦσαν νὰ περάσουν ἀπὸ τὴ στρατηγικὴ αὐτὴ πόρτα. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ χώρα μας στὴ μακραίωνη ἱστορία της, σχεδὸν συνεχῶς, ὑπῆρξεν ἕνα πεδίο μάχης κατὰ τῶν δυνάμεων τῆς βίας καὶ τῆς βαρβαρότητος, καὶ ἡ φυλή μας παρουσιάζει τὴ δραματικὴ εἰκόνα νὰ ψάχνη μὲ ἀγωνία, μέσα στὰ διαλείμματα τῶν ἀγώνων της, γιὰ νὰ εὕρη μιὰ περίοδο γαλήνης καὶ περισυλλογῆς.

Ὅλα λοιπὸν τὰ ἱστορικὰ γεγονότα ἀποδεικνύουν καὶ ἀναγνωρίζουν στὸν Ἕλληνα μιὰ ὑπέρτατη ἀρετή, τὴν ἔμφυτη ἀνάγκη τῆς

ἀνεξαρτησίας, τὴν ἄκαμπτη, τὴν ἀνένδοτη καὶ ἀδιάλλακτη ἀνάγκη, τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἐλευθερίας.

Αὐτὴ ἡ ὑπέρτατη ἀνάγκη τῆς ἐλευθερίας ξεπηδάει ἀπὸ τὴν ψυχὴ τῆς φυλῆς κατὰ τὶς κρίσιμες στιγμὲς καὶ ὁδηγεῖ τὸ Ἔθνος στὶς θρυλικὲς χειρονομίες. Καὶ στὶς στιγμὲς αὐτὲς τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος ὑπῆρξε πάντοτε ἀποφασισμένο, ν' ἀλλάξη τὴν ἐλευθερία του, μόνο μὲ τὸ θάνατο. Καὶ στὸ Μαραθώνα, καὶ στὴ Σαλαμίνα καὶ στὶς Θερμοπύλες, καὶ κατὰ τὴν ὑπέρτατη θυσία τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου στὸ Βυζάντιο, τὸ Ἔθνος δὲν συνεζήτησεν, οὔτε διεπραγματεύθη τὴν ἐλευθερία του, ἀλλὰ ἐθεώρησεν αὐτὴ ταυτόσημη πρὸς τὴ ζωὴ καὶ προτίμησε πάντοτε, ἀντὶ τῆς ζωῆς χωρὶς ἐλευθερία, τὸ θάνατο.

Στὴν ἀστραφτερὴ αὐτὴ ἁλυσίδα τῶν μεγάλων ἀναλαμπῶν τοῦ Ἔθνους, στὶς ὁποῖες ἐθαυματούργησεν ἡ ἐνστικτώδης ἀγάπη τοῦ Ἕλληνος πρὸς τὴν ἐλευθερία ἔχει προστεθῆ, σὰν ἕνας τελευταῖος κρίκος, ἡ 28η Ὀκτωβρίου 1940, τῆς ὁποίας τὴν ἐπέτειο γιορτάζουμε σήμερα. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ξύπνησε καὶ πάλι αὐτὴ ἡ ἀδιάλλακτη ἀνάγκη τῆς ἐλευθερίας καὶ ὡδήγησε τὸ Ἔθνος στὴν ἀπόφασι νὰ προτιμήση, ἀντὶ τῆ ὑποταγῆς στὴ βία, τὸ θάνατο.

Αὐτὸ ἐξέφρασεν ὁ ἀείμνηστος Ἰωάννης Μεταξᾶς στὸ διάγγελμά του πρὸς τὸν ἑλληνικὸ λαό, ὅταν ἔλεγε τὴν ἡμέρα ἐκείνη:

« Τώρα θὰ ἀποδείξωμεν ἐὰν εἴμεθα ἄξιοι τῶν προγόνων μας, ἐὰν εἴμεθα ἄξιοι τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν μὲ τόσας θυσίας μᾶς ἐξησφάλισαν οἱ προπάτορές μας. Ὅλον τὸ Ἔθνος ἂς ἐγερθῆ σύσσωμον. Ἀγωνισθῆτε διὰ τὴν πατρίδα, τὰς γυναῖκας, τὰ παιδιά σας, διὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις μας. Νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγών ».

Καὶ ἀργότερα μιλώντας στὴν αἴθουσα τοῦ Πανεπιστημίου, πρὸς ὅλους τοὺς καθηγητὰς τῶν ἀνωτάτων πνευματικῶν ἱδρυμάτων γιὰ τὸν συναγερμὸν τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ Ἔθνους, εἶπε τοὺς ὑπερτάτους τούτους λόγους τῆς θυσίας.

« Θὰ ἀγωνισθῶμεν διὰ τὴν ἐλευθερίαν μας, ἔστω καὶ ἂν δὲν εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ νικήσωμεν. Διότι ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ ἔθεσε πάντοτε ὑπεράνω τῆς νίκης τὴν δόξαν ».

Καὶ ἡ δόξα ἐκάλυψε πραγματικὰ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος.

Ὅταν πάλι στὶς 22 Νοεμβρίου 1940 ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ἀποθώντας πρὸς τὰ ὀπίσω τὶς δυνάμεις τῆς βίας, κατέλαβε τὴν Κορυτσά, ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Μ. Βρεταννίας, ὁ Οὐίνστων Τσῶρτσιλ, τὴν ὥρα ποὺ προήδρευεν ἑνὸς πολεμικοῦ συμβουλίου, ἔμπηξε στὸ μεγάλο χάρτη, ποὺ ἦταν ἁπλωμένος πάνω στὸ τραπέζι, μιὰ μικρὴ ἑλληνικὴ σημαία, ἀκριβῶς στὴ θέσι ὅπου ἐσημειώνετο στὸ χάρτη αὐτὴ ἡ πολυπόθητη ἑλληνικὴ πόλις τῆς Βορείου Ἠπείρου, καὶ εἶπε τὰ ἑξῆς :

« Χαιρετίζομεν μὲ ἀπερίγραπτον χαρὰν τὴν λαμπρὰν αὐτὴν νίκην τοῦ ἡρωικοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Εἶναι ἡ πρώτη πόλις τὴν ὁποίαν ἡ παράταξις τῶν συμμάχων καταλαμβάνει ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ ».

'Η πρώτη πόλις, ἡ πρώτη νίκη ! ! Ἦταν ἀλήθεια ἡ πρώτη φωτεινὴ ἀχτίδα μέσα στὸ σκοτάδι καὶ τὴν ἀπογοήτευσι. 'Η κεντρικὴ Εὐρώπη εἶχεν ὑποδουλωθῆ. 'Η Πολωνία εἶχε διαμελισθῆ. 'Η Γαλλία, ποὺ ἐθεωρεῖτο ἡ ἀκρόπολις τῆς Δημοκρατίας, εἶχε πέσει. 'Ερείπια ἐκάπνιζαν σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη καὶ σιγὴ θανάτου βασίλευε στοὺς καταφοβισμένους πληθυσμοὺς τῆς γῆς, ἐνῶ οἱ κυβερνῆτες τῶν λαῶν δὲν ὑπέσχοντο τίποτε ἄλλο, παρὰ αἷμα καὶ δάκρυα. Καὶ τὸ πελώριο φάσμα τῆς στυγερώτερης δουλείας, ἅπλωνε τὶς μαῦρες φτεροῦγες του γιὰ νὰ σκεπάση τὸν ἥλιο τῆς ἐλευθερίας, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς ζωῆς. Πάνω στὴν πένθιμη καὶ θανάσιμα φρικιαστικὴ αὐτὴ σκηνογραφία, τὰ ἀτσάλινα κράνη τῶν στρατιωτῶν τοῦ Χίτλερ, ἐστέκοντο σὰν στυγερὰ σύμβολα, γιὰ νὰ τονίζουν τὴ γερμανικὴ νέα τάξι πραγμάτων, τὴ γερμανικὴ εἰρήνη (κυριαρχία), τὴν ὁποία ἀπειλοῦσε νὰ ἐπιβάλη γιὰ χίλια χρόνια πάνω στὴ γῆ . . .

'Ακριβῶς τότε, στὴν πραγματικὰ τραγικὴ αὐτὴ νύχτα τοῦ πολιτισμένου κόσμου, στὴ νύχτα αὐτὴ ποὺ πολλοὶ ἐφοβοῦντο ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἔχη ἀνατολὴ καὶ ξημέρωμα, παρουσιάσθη ξαφνικὰ ἡ φωτεινὴ ψυχὴ τῆς 'Ελλάδος καὶ σκόρπισε τὸ φῶς της στὶς ψυχὲς τῶν κατάπληκτων λαῶν, ποὺ εἶχαν χάσει τὴν ἐλευθερία τους σὲ διάστημα λίγων ἡμερῶν, ὑποκύπτοντας σὲ μιὰ αἰφνιδιαστικὴ καὶ τρομακτικὴ δύναμι φωτιᾶς καὶ σιδήρου.

Ἦταν λοιπὸν ἡ πρώτη πόλις ἡ Κορυτσά, ἦταν ἡ πρώτη νίκη τοῦ ἐλεύθερου κόσμου κατὰ τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους. Καὶ τότε ὁλόκληρος ὁ κόσμος πῆρε θάρρος καὶ εἶδεν ὅτι ὁ ἐχθρὸς δὲν ἦταν ἀήττητος καὶ ὅτι ὑπῆρχε τρόπος νὰ κατανικηθῆ. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ἱστορία δὲν γράφεται μόνον μὲ ἠθικὰ διδάγματα, ἀλλὰ κυρίως καὶ μὲ γεγονότα. 'Η νίκη λοιπὸν τῆς Κορυτσᾶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ τεθῆ σὲ δεύτερη μοῖρα, ἕνεκα τῶν πρακτικῶν συνεπειῶν, τὶς ὁποῖες ἡ ἑλληνικὴ ἀντίστασις εἶχε στὴν ἐξέλιξι τοῦ μεγαλύτερου πολέμου ποὺ γνώρισε μέχρι σήμερα ἡ ἀνθρωπότητα. 'Η πλέον εἰλικρινὴς ἀναγνώρισις τῶν στρατηγικῶν συνεπειῶν τῆς ἑλληνικῆς ἀντιστάσεως προέρχεται ἀπὸ τὸ Βορρᾶ, ἀπὸ τὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τῆς Μόσχας, ποὺ τότε διαλαλοῦσε σ' ὅλο τὸν κόσμο λέγοντας :

«'Επολεμήσατε ἄοπλοι ἐναντίον πανόπλων. 'Επολεμήσατε μικροὶ ἐναντίον μεγάλων καὶ ἐνικήσατε. 'Ημεῖς, ὡς ἄνθρωποι καὶ ὡς Ρῶσοι, σᾶς εὐγνωμονοῦμεν. Διότι χάρις εἰς τὴν θυσίαν σας ἐκερδίσαμεν χρόνον καὶ ἠδυνήθημεν ν' ἀμυνθῶμεν καὶ τελικῶς νὰ νικήσωμεν ».

Καὶ ὁ γέροντας καὶ σώφρων κυβερνήτης τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ὁ στρατάρχης Γιὰν Σμάτς, εἶπεν ἕνα ἁπλό, ἀλλὰ πολὺ περιεκτικὸ ἐπίγραμμα.

«Ἡ μάχη τῆς Πίνδου ἄλλαξε τὸν ροῦν τῆς ἱστορίας».

Παράλληλα, τὸ μεγάλο ἀγγλικὸ ἔθνος, τὸ ὁποῖο τότε ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀγώνα τῶν ἐλεύθερων λαῶν, μιᾶς ἀπέλπιδος, ἀλλ' ἄκαμπτης ἀποφάσεως ὅπως ὑπεραμυνθῆ τῆς ἐλευθερίας του καὶ σώση συγχρόνως τὴν ἐλευθερία ὅλων τῶν δημοκρατικῶν λαῶν τῆς γῆς, ἔλεγε μὲ τὸ στόμα τοῦ θρυλικοῦ πατέρα τῆς Νίκης, τοῦ Οὐίνστων Τσῶρτσιλ:

«Παλλόμεθα ἀπὸ συγκίνησιν καθὼς παρακολουθοῦμεν τὴν θαρραλέαν Ἑλλάδα, τὴν Ἑλλάδα τὴν ἡρωικήν, ἡ ὁποία ἔκαμε ν' ἀναζήση εἰς τὴν ἐποχήν μας ἡ ἀρχαία δόξα. Ὁ ἡρωισμός της θὰ περάση εἰς τοὺς θρύλους καὶ εἰς τὰ τραγούδια τῶν ἐλευθέρων λαῶν ὅλου τοῦ κόσμου».

Τέλος ὁ ἀείμνηστος πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Φραγκλῖνος Ροῦσβελτ ὕψωσε τὴν φωνήν του γιὰ νὰ ὑμνήση τὸν «ἀθάνατο βωμὸ τῆς ἐλευθερίας», τονίζοντας ὅτι «τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος ἀποτελεῖ σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο τὸ σύμβολο τοῦ ἀνεκτιμήτου τούτου ἰδανικοῦ».

Αὐτὰ λέγανε τότε οἱ μεγάλοι ἄνδρες τῶν ἐλεύθερων ἐθνῶν. Καὶ σήμερα, ὁπότε ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι τρία ὁλόκληρα χρόνια γιορτάζουμε πάλιν ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες τὴν ἐπέτειο τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, ποὺ ὑπῆρξε κατ' ἐξοχὴν ἡμέρα τῆς ἐθνικῆς μας ἐλευθερίας, ἂς σκεφθοῦμε ἐκείνους ποὺ ἔπεσαν στὰ κακοτράχαλα καὶ ἄγρια βουνὰ τῆς Ἀλβανίας, ἂς γονατίσουμε γιὰ λίγα λεπτὰ καὶ ἂς φέρουμε στὴ σκέψι μας τοὺς φτωχικοὺς καὶ φιλέρημους τάφους τῶν ἡρώων μας, ἀνάβοντας τὸ καντήλι τῆς ψυχῆς μας, καὶ δίνοντας αὐτὴ καὶ μόνη τὴν ὑπόσχεσι: «Ὅτι τὴ θυσία τους δὲν θὰ τὴ λησμονήσουμε ποτέ!».

Ν. Α.

ΣΥΝΗΘΗ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

5. Περὶ φιλοδόξου ἀνατροφῆς.

Ἄλλη ἐπίσης συνήθης μορφὴ ἐσφαλμένης διαπαιδαγωγήσεως εἶναι ἡ «φιλόδοξος». Εἶναι ὅμως πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ δημιουργῶμεν εἰς τὸ τέκνον ὑπερμέτρους ἐλπίδας καὶ ὑπέρμετρα ἰδεώδη. «Σὺ θὰ ἀναδείξῃς τὸ σπίτι! Σὺ θὰ μᾶς βγάλῃς ἀπὸ τὴν δυστυχίαν! Σὺ θὰ ἐξυψώσῃς τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας! Σὺ θὰ καταλάβῃς μεγάλας κοινωνικὰς θέσεις! Σὺ θὰ γίνῃς ὑπουργός! Σὺ θὰ ἀνέλθῃς εἰς τὰ ὕπατα τῶν ἀξιωμάτων! Σὺ θὰ ἀποκτήσῃς δόξαν, δύναμιν, ἰσχύν! Σύ! Σύ! καὶ διαρκῶς Σύ!» Καὶ αἱ φιλόδοξοι ὑποδείξεις τῶν γονέων εἶναι ἀτέρμονες. Τοιουτοτρόπως ὅμως θέτομεν ὑπέρμετρα ἰδανικά, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν ζωὴν κατὰ κανόνα δὲν εἶναι ἐφικτά. Προσπαθεῖ τὸ τέκνον ἐν ἀρχῇ φιλοτίμως νὰ ἐπιτύχῃ καὶ νὰ μὴ διαψεύσῃ τὰς φιλοδόξους προσδοκίας, τὰς ὁποίας ἐστήριξαν οἱ γονεῖς ἐπ' αὐτοῦ. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ζωήν, εὐθὺς ὡς τὸ τέκνον συναντήσῃ ὡρισμένας ἀποτυχίας, καὶ θὰ συναντήσῃ βεβαίως ὁπωσδήποτε, τότε κινδυνεύει νὰ καταληφθῇ ὑπὸ φόβου ἀποθαρρύνσεως, ὑπὸ δειλίας, ὑπὸ ἀπογοητεύσεως. Καὶ τότε ἀκριβῶς θὰ σημειωθῇ ρῆξις πρὸς τοὺς γονεῖς, ἣν θὰ ἀκολουθήσῃ ἡ πτῶσις. Σπανίως δὲ δύναται νὰ ἀνυψωθῇ τὸ παιδί, μετὰ μίαν τοιαύτην πτῶσιν, τὴν ὁποίαν βλέπει καὶ ἐκλαμβάνει λόγῳ τῆς ἀπειρίας του ὡς ὁριστικὴν καταστροφήν. Καὶ δημιουργεῖται μία τραγῳδία ἐντὸς τῆς παιδικῆς ἀνθρωπίνης του ψυχῆς. Ἡ ὁποία ὅμως ψυχὴ θὰ ἠδύνατο νὰ εἶχε μεγάλας ἐν τούτοις ἐπιτυχίας, ἐὰν δὲν ἐτίθεντο ἐνώπιόν της ὑπερκανονικὰ καὶ ὑπερφιλόδοξα ἰδανικά.

6. Περὶ ὑποδειγματικῆς ἀγωγῆς.

Πολὺ βλαβερὰ ὡσαύτως εἶναι καὶ ἡ «ὑποδειγματικὴ ἀγωγή». Πρόκειται περὶ τῆς περιπτώσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς προβάλλουσι διαρκῶς εἰς τὰ τέκνα των ὡς ὑπόδειγμα τὸν ἑαυτόν των. Οὐδεὶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ καλύτερος, δὲν εἶναι «πρότυπον τελειότητος». Ἂς προσπαθῶμεν νὰ εἴμεθα πρότυποι, ἀλλὰ ἂς μὴ ἐμφανιζώμεθα μὲ ἀπαιτήσεις προτύπου καὶ ἰδανικοῦ, τὸ ὁποῖον προβάλλομεν διαρκῶς ὡς ἰδεῶδες ἐνώπιον τοῦ τέκνου μας. Ὁ καιρὸς θὰ κυλίσῃ καὶ «κάποτε» οἱ ἰδανικοὶ οὗτοι γονεῖς θὰ ἐμφανισθῶσι καὶ θὰ ἀποκαλυφθῶσι κατώτεροι τῆς ἰδέας τὴν ὁποίαν ἐνεφύσησαν εἰς τὰ παιδιά των. Καὶ τότε θὰ καταπέσῃ ὁ σεβασμὸς καὶ θὰ καταλάβῃ μία τραυματίζουσα τὴν ψυχὴν τῶν τέκνων ἀπογοήτευσις, ἡ ὁποία δύναται νὰ ἀποβῇ ψυχικῶς καὶ ἠθικῶς ἐπικίνδυνος.

7. Περὶ μεμψιμοίρου ἀνατροφῆς.

Ἐσφαλμένη συνήθης μορφὴ διαπαιδαγωγήσεως εἶναι καὶ ἡ «μεμψίμοιρος» ἀνατροφή, δηλαδὴ «ἡ γκρινιάρικη». Οἱ γονεῖς συνεχῶς δίδουσι διὰ πᾶν ζήτημα λεπτομερεῖς ὁδηγίας, παραινέσεις, συμβουλάς. Διαρκῶς ἐπεμβαίνουσιν εἰς πᾶσαν ἐνέργειαν τῶν τέκνων των, συνεχῶς παραπονοῦνται διὰ τὰ σφάλματα τῶν τέκνων των καὶ τὰς παραλείψεις των. Ἐκ μιᾶς ὅμως μεμψιμοίρου ἀγωγῆς δημιουργοῦνται τελικῶς εἴτε χαρακτῆρες χωρὶς αὐτενέργειαν, εἴτε τέκνα, τὰ ὁποῖα τελικῶς θὰ ἀδιαφορήσωσι πλήρως δι' ὅσα θὰ λέγῃ πλέον ὁ γονεύς των καὶ ἀμελέστατα περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των.

Αὐτὰ εἶναι τὰ συνηθέστερα σφάλματα, τὰ ὁποῖα γίνονται εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ἀνατροφὴν καὶ τὰ ὁποῖα βλάπτουσι τὴν ψυχικὴν καὶ ἠθικὴν ὑγείαν τῶν τέκνων μας.

Β'. Εἰδικαὶ ὑποδείξεις:

Τώρα ἂς μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ προχωρήσω εἰς ὡρισμένα εἰδικώτερα προβλήματα τῆς ἀνατροφῆς, τὰ ὁποῖα θὰ ἔπρεπε κατὰ τὴν γνώμην μου νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν των οἱ γονεῖς.

1. Ἐνδεικνυομένη στάσις ἐνώπιον τῶν παιδικῶν σφαλμάτων.

Καὶ ἐν πρώτοις, ἂς ἔλθωμεν εἰς τὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖον συνδέεται μὲ τὰ σφάλματα τῶν τέκνων ἡμῶν. Τὸ ἁμαρτάνειν εἶναι οὕτως ἢ ἄλλως ἀνθρώπινον. Εἶναι ἑπομένως φυσικὸν νὰ διαπράξωσι σφάλματα καὶ τὰ τέκνα ἡμῶν καὶ νὰ παρουσιάσουν διάφορα ἐλαττώματα, μικροτέρας ἢ μεγαλυτέρας σημασίας. Ἄλλοτε τὰ παιδιὰ θὰ παρουσιάσωσιν ἀπρέπειαν, θὰ ἐκστομίσωσιν ὡρισμένην ὕβριν ἢ ἄλλην ἀνάρμοστον λέξιν, ἄλλοτε θὰ ἐμφανίσωσι παραλόγους ἀξιώσεις, ἄλλοτε θὰ ἐξοργισθῶσι, «θὰ φωνάξουν, θὰ κραυγάσουν», ἄλλοτε θὰ παραμελήσωσι ταῦτα ἢ ἐκεῖνα τὰ καθήκοντά των, τὰ μαθήματά των ἢ ἄλλα χάριν τοῦ παιγνίου, ἄλλοτε θὰ ἀπειθήσωσι, θὰ παρακούσωσι, θὰ ἐμφανίσωσιν ἰσχυρογνωμοσύνην καὶ δυστροπίαν καὶ φοβερὸν πεῖσμα, ἄλλοτε θὰ ἀτακτήσωσι σοβαρῶς, ἀκόμη θὰ φθάσωσι καὶ εἰς ψευδολογίας, φιλονεικίας ἰσχυράς, ἴσως δὲ καὶ εἰς κλοπὰς καὶ μικροαπάτας. Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς περιπτώσεις βεβαίως οἱ γονεῖς δὲν θὰ παραμείνωσιν ἀδιάφοροι, ἀλλὰ θὰ πρέπῃ νὰ ἐπέμβωσιν. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐπεμβάσεως ὅμως τῶν γονέων, ποῖος πρέπει νὰ εἶναι; Ἀπαντῶμεν ὅτι δέον νὰ εἶναι « παιδαγωγικός », δηλαδὴ δὲν θὰ πρέπει νὰ ὀργισθῶμεν, διότι ἐθίγη ἡ πατρικὴ καὶ ἡ μητρικὴ ἐξουσία καὶ αὐθεντία. Ἂν ἐνεργήσωμεν, ὁρμώμενοι ἀπὸ ἓν τοιοῦτον ἐλατήριον, δὲν θὰ διορθώσωμεν τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ κακὰ τοῦ τέκνου ἡμῶν, ἀλλὰ θὰ δημιουργήσωμεν καὶ ἄλλας δυστυχίας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι καὶ χειρότεραι, καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ ἀποβῶσιν εἰς βλάβην καὶ τῶν τέκνων καὶ ἡμῶν τῶν γονέων, τῶν διδασκάλων ἢ ἄλλων. Μὲ ἠρεμίαν, μὲ πραότητα καὶ πάντοτε μὲ ἀγάπην θὰ διαφωτίσωμεν τὸν νέον ἄνθρωπον, θὰ ὑποδείξωμεν εἰς αὐτὸν τὸ σφάλμα του, χωρὶς νὰ πληγώσωμεν τὴν φιλοτιμίαν του καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν, θὰ δώσωμεν εἰς αὐτὸν τὰς καταλλήλους συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας, θὰ δημιουργήσωμεν εἰς αὐτὸν μὲ ἠρεμίαν τὴν ἀπόφασιν νὰ προσπαθήσῃ νὰ διορθωθῇ. Ἰδίως δὲ καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐξευτελίσωμεν τὸν νέον ἄνθρωπον. Ἐν ἀνάγκῃ βεβαίως θὰ τιμωρήσωμεν καὶ τὰ τέκνα ἡμῶν, ἀλλὰ ὄχι μὲ τιμωρίαν ἐξευτελίλιζουσαν, ὅπως π.χ. εἶναι ὁ δαρμὸς καὶ ὁ ραβδισμός, ἀλλὰ μὲ τιμωρίαν, ἡ ὁποία θὰ ἀποπνέῃ τὸ ἄρωμα τῆς ἐνδιαφερομένης ἀγάπης. Τιμωρίαν σοβαράν, ἀλλὰ καὶ γλυκαινομένην ἀπὸ τὴν ἀγάπην. Αὐτὴ εἶναι ἡ «νουθεσία Κυρίου» κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον (Ἐφεσ. στ' 4). Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ τιμωρήσῃ ὁ γονεὺς τὸ τέκνον του, δὲν πρέπει νὰ εἶναι οὔτε θυμώδης, οὔτε ὑβριστικός. Νὰ νουθετῶμεν τὰ τέκνα ἡμῶν, νὰ τὰ τιμωρῶμεν, ἀλλὰ μὲ τρόπον γλυκύν. Καὶ νὰ τὰ συμβουλεύωμεν, ἀλλ' ὄχι μὲ τρόπον φορτικὸν καὶ ἄρα κουραστικὸν καὶ ἄρα βλαπτικόν. Καὶ χωρὶς νὰ εἴμεθα ἀνυπόμονοι, νομίζοντες ὅτι μὲ μίαν ἢ δύο παρεμβάσεις ἡμῶν, εἶναι εὔκολον νὰ διορθωθῇ μία παρεκτροπὴ ἑνὸς νέου ἀνθρώπου. Χρειάζεται πάντοτε μία παιδαγωγικὴ θεραπεία ἐπὶ ἀνάλογον χρονικὸν διάστημα. Μικρὸν δὲ κατὰ μικρὸν θὰ ἐπέλθῃ ἡ βελτίωσις. Χρειάζεται ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή, ἵνα φθάσωμεν εἰς τὴν τελειωτικὴν θεραπείαν.

2. Τὸ καλὸν παράδειγμα.

Καὶ ἂς μὴ λησμονῶμεν πάντοτε νὰ δίδωμεν τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν διὰ τῆς διαγωγῆς ἡμῶν. Διότι δὲν εἶχε ἄδικον ὁ ἀρχαῖος μέγας Ἕλλην φιλόσοφος Ἀριστοτέλης, ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι «τὸ μιμεῖσθαι σύμφυτον τοῖς ἀνθρώποις ἐκ παίδων ἐστί». Καὶ τὰ τέκνα ἀξιολογοῦσι τὰ παραδείγματα τῶν γονέων των καὶ ἀσυνειδήτως μιμοῦνται ταῦτα, κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον, τὸ κακὸν παράδειγμα τοῦ

πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς δὲν θὰ σημαίνῃ πλέον ἁπλῶς ζημίαν καὶ βλάβην μόνον διὰ τοὺς ἰδίους τοὺς γονεῖς, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀποτελέσῃ καὶ κακίστην κληρονομίαν διὰ τὰ τέκνα των.

3. Ἀνάγκη ἐμφυσήσεως κοινωνικῶν συναισθημάτων.

Τέλος ἓν ἄλλο σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει ὅλως ἰδιαιτέρως νὰ προσέξωσιν οἱ γονεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ διδάσκαλοι κλπ., εἶναι ἡ συστηματικὴ προσπάθεια διὰ νὰ ἀναπτύξωσιν εἰς τὰ τέκνα των ἢ τοὺς μαθητάς των ἄφθονα κοινωνικὰ συναισθήματα, δηλαδὴ ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπην διὰ τὸν πλησίον. Ὄχι δὲ τόσον μὲ συμβουλάς, ὅσον κυρίως καὶ διὰ τοῦ ἰδίου των παραδείγματος. Τοιουτοτρόπως δὲ θὰ ἐμποτίσωσιν εἰς τοὺς νέους ἀνθρώπους τὴν «πύργωσιν τῶν ἀρετῶν», ἤτοι τὴν ἀγάπην, τὴν ἀπέραντον ἀγάπην τοῦ Κυρίου. Πρέπει διὰ παντὸς τρόπου νὰ ἐμφυσήσωσιν εἰς τοὺς νέους ἀνθρώπους μορφὴν ἐργάτου ἀγάπης. Δι' αὐτὸν δὲ τὸν λόγον εἶναι ἀνάγκη νὰ προφυλαχθῶσιν οἱ γονεῖς ἀπὸ ὡρισμένου σφάλματος, τὸ ὁποῖον δυστυχῶς εἶναι πολὺ σύνηθες φαινόμενον. Ἤτοι τοῦ σφάλματος νὰ φροντίζωσι καὶ νὰ δεικνύωσιν ἀπεριόριστον ἐνδιαφέρον καὶ πνεῦμα ἀγάπης καὶ αὐτοθυσίας μόνον διὰ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας των, νὰ εἶναι προβλεπτικοὶ καὶ ἀκούραστοι διὰ τὰ οἰκογενειακά των μόνον συμφέροντα, ἐνῷ ἀντιθέτως θὰ δεικνύωσιν ἀδιαφορίαν ἢ πάντως ἐλάχιστον ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς πόνους τοῦ ξένου πλησίον, διὰ μίαν δυστυχίαν του, διὰ μίαν καταστροφήν του, διὰ μίαν ἀσθένειαν, διὰ μίαν λύπην ξένην. Οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς πρέπει νὰ ἔχουν τεθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀγάπης διὰ τοὺς ξένους πτωχούς, τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ὀρφανούς, τὰ ἐξώγαμα, τοὺς ἠθικῶς πεπτωκότας συνανθρώπους, γενικῶς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην ὑλικῆς ἢ ἠθικῆς προστασίας καὶ ἀρωγῆς. Πρέπει νὰ ἐννοήσουν καὶ οἱ γονεῖς, καὶ μετ' αὐτῶν καὶ τὰ τέκνα των, ὅτι ὁ κόσμος δὲν εἶναι μόνον «τὸ σπίτι των» καὶ ὅτι ὅλοι, οἰκεῖοι καὶ ξένοι, φίλοι καὶ ἐχθροί, εἴμεθα τέκνα ἑνὸς κοινοῦ Οὐρανίου Πατρός, Θεοῦ τῆς ἀγάπης, ὁ ὁποῖος ἀκριβῶς, ἵνα διδάξῃ αὐτὴν τὴν ἀγάπην, ἐσταυρώθη ἐπὶ ἑνὸς Γολγοθᾶ μεταξὺ δύο λῃστῶν.

IV. Ἐπίλογος

Τελευτῶντες ἀναφερόμεθα εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον: «Ὃς ἐὰν δέξηται παιδίον τοιοῦτον ἓν, ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται!» Διὰ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπένειμε τὴν δέουσαν μεγαλειώδη ἀξίαν εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καὶ εἰς τὴν ὑπὲρ αὐτῆς κοινωνικὴν πρόνοιαν. Μεγίστη πρόσκλησις πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Διότι ἡ νεότης συνιστᾷ τὰς πρώτας ἀκτῖνας τῆς αὐγῆς, αἵτινες δύνανται νὰ προμηνύωσι λαμπράν, πλὴν ὅμως, ἴσως, δυστυχῶς καὶ σκοτεινὴν ἡμέραν. Πολιτεία σώφρων τοῦ Κράτους καὶ τῆς Κοινωνίας ὑπὲρ τῆς πρὸς τελειότητα ἀγωγῆς τῆς νεολαίας ὑπισχνεῖται ἐλπίδα καὶ ἐνθάρρυνσιν πρὸς γενικὴν ἀνωτέρας πνοῆς προαγωγὴν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀντιθέτως οἱαδήποτε καταφρόνησις τῆς τοιαύτης πολιτικῆς θὰ θεμελιώσῃ στροφὴν πρὸς γενικὴν ἠθικὴν πτῶσιν καὶ διάλυσιν, ἄνευ ἑτέρου δὲ θὰ φονεύσῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ι. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΜΟΡΦΑΙ ΠΟΡΝΕΙΑΣ

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΑ – ΠΡΟΛΗΨΙΣ

Ὑπὸ τῆς Τμηματάρχου τοῦ Ὑπουργ. Δικαιοσύνης κ. **Μ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

3) Πρώϊμος ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσις. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ ἐφηβεία προκαλεῖ βιολογικὴν καὶ συναισθηματικὴν ἀναστάτωσιν εἰς τὸ ἄτομον. Ἰδιαιτέρως αἱ ἔφηβοι ἀποκτοῦν ὑπερευαισθησίαν, φιλαρέσκειαν, ἐξημένην φαντασίαν καὶ ρωμαντισμόν. Ἡ τάσις πρὸς ἐρωτισμὸν παρουσιάζεται περισσότερον ἔντονος, ἡ δὲ τυχὸν ἐξ αὐτοῦ ἀπογοήτευσις πλέον ὀδυνηρά. Ὅταν τὸ οἰκογενειακὸν περιβάλλον τῆς ἐφήβου παρουσιάζῃ ὡρισμένα κενὰ ἢ ἀνωμαλίας, ἡ ἰδία δὲ παρουσιάζει ηὐξημένην ὑπερευαισθησίαν, τότε οἱ κίνδυνοι μιᾶς ἀνωμάλου ἐξελίξεως εἶναι σοβαρώτεροι. Ἡ πρώτη ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσις εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέσῃ τοιοῦτον κλονισμόν, ὥστε νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς ἀνωμάλους λύσεις, μία τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ἐλευθεριότης εἰς ἐρωτικοὺς δεσμούς, εἴτε ἐξ ἀντιδράσεως πρὸς τὸ ἴνδαλμά της, τὸ ὁποῖον τὴν διέψευσεν, εἴτε ἀπὸ τὴν ἀνάγκην νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀπογοήτευσίν της. Ἐπιδίδεται τότε εἰς μίαν σειρὰν ἐρωτικῶν περιπετειῶν αἱ ὁποῖαι, ὅταν αὕτη στερῆται ἠθικῶν ἀναστολῶν, δύνανται νὰ τὴν ὁδηγήσουν εἰς τὴν πορνείαν.

4) Ἐμπλοκὴ τῆς ἀνηλίκου εἰς δίκτυα σωματεμπόρων. Συναφὴς πρὸς τὴν ἀνωτέρω περίπτωσιν εἶναι ἡ ἐμπλοκὴ τῆς ἀνηλίκου εἰς δίκτυα σωματεμπόρων, ἐξ ἀφορμῆς ἐρωτικοῦ δεσμοῦ της μὲ ἕνα ἐξ αὐτῶν. Ἡ ἀνήλικος, ἀγνοοῦσα τὰς προθέσεις του, πιστεύει εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῶν αἰσθημάτων του καὶ ὑποτάσσεται εἰς τὰς θελήσεις του. Πείθεται νὰ συνάψῃ σχέσεις καὶ νὰ δέχεται πελάτας μὲ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς προσωρινότητος, πρὸς τὸν σκοπὸν μόνον τῆς ἐξοικονομήσεως χρημάτων, ἀπαραιτήτων διὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου των. Παρὰ ταῦτα, ὁ ἐραστὴς σπαταλᾶ τὰ χρήματά της καὶ ἐκμεταλλεύεται τὴν ἀνωριμότητα καὶ τὴν ἀφέλειάν της.

5) Ἐκμετάλλευσις καλλιτεχνικῶν φιλοδοξιῶν ἀνηλίκων. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἔχει προσφάτως λάβει διαστάσεις ἐπικινδύνους, μὲ τὴν μεγάλην διάδοσιν τοῦ κινηματογράφου καὶ τῶν διαφόρων κέντρων διασκεδάσεως. Νεαρὰ κορίτσια ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὰς καλλιτεχνικὰς ἐπιτεύξεις μεγάλων ἀστέρων τοῦ κινηματογράφου, θεάτρου κλπ., τῶν ὁποίων ἀναγιγνώσκουν τὴν μυθιστορηματικὴν (ἐν πολλοῖς ἀπατηλὴν καὶ διαφημιστικὴν) ἄνοδον, καὶ ὀνειρεύονται μίαν ἰδικήν των ὁμοίαν ἐπιτυχίαν, ὅταν μάλιστα διαθέτουν ἱκανοποιητικὰ φυσικὰ προσόντα. Προσπαθοῦν νὰ μιμηθοῦν τὰς διαφόρους καλλιτέχνιδας ἢ ἠθοποιούς, τόσον εἰς τὴν ἀμφίεσιν, ὅσον καὶ τὰς ἐκδηλώσεις, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ προσελκύσουν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναζητούντων νέα ταλέντα. Τοὺς μόνους ὅμως τοὺς ὁποίους προσελκύουν εἶναι οἱ προαγωγοί, οἱ ὁποῖοι προθυμοποιοῦνται νὰ ἀξιοποιήσουν τὰ ἐξαίρετα, δῆθεν, καλλιτεχνικὰ προσόντα των. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ εὐπιστία τῆς ἀνηλίκου ἐπικρατήσῃ τῆς λογικῆς, αὕτη ἐμπλέκεται εἰς τὰ δίκτυα ἐκμεταλλευτῶν, οἱ ὁποῖοι συνήθως ἀποτελοῦν μέλη διεθνοῦς σπείρας σωματεμπόρων.

6) Ροπὴ πρὸς πολυτελῆ διαβίωσιν καὶ εὔκολον κέρδος. Ὑπάρχουν βεβαίως νεαραὶ γυναῖκες αἱ ὁποῖαι, τόσον ἐκ χαρακτῆρος, ὅσον καὶ λόγῳ ἐλλείψεως ἀγωγῆς καὶ καταλλήλου περιβάλλοντος, ἐμφανίζουν φυγοπονίαν, φιλαρέσκειαν, διάθεσιν ἐπιδείξεως κλπ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀπολαύσεως τῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς χωρὶς κόπον ἢ ἁπλῆν προσπάθειαν, δημιουργοῦν εὐχερῶς δεσμοὺς μὲ πλούσια ἄτομα, προσφέρουσαι εἰς ἀντάλλαγμα τὴν «συντροφιάν των». Δεχόμεναι κατ' ἀρχὴν μόνον δῶρα εἰς εἶδος, ὀλίγον κατ' ὀλίγον δέχονται χρήματα καὶ καταλήγουν νὰ ἀσκοῦν πλέον ἄνευ προσχημάτων τὸ ἐπάγγελμα τῆς πόρνης.

Κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, τὰ ἀνωτέρω ἀποτελοῦν τὰ βασικὰ αἴτια τῆς πορνείας. Ὡς ἤδη ἀνεφέραμεν, τὸ ἀκατάλληλον ἢ διαλελυμένον οἰκογενειακὸν περιβάλλον, ἐμφανίζεται εἰς ἁπάσας σχεδὸν τὰς περιπτώσεις, ἐν ἀγαθῇ συνυπάρξει μεθ' ἑνὸς ἑτέρου ἐκ τῶν ἀναφερθέντων αἰτίων, ἤτοι εἰς ποσοστὸν 90%. Αὐτοτελῶς, ἂν καὶ εἶναι δύσκολον νὰ διαχωρισθῇ, ἤτοι ἄνευ συνδρομῆς ἑτέρου αἰτίου, ἐμφανίζεται εἰς ποσοστὸν περίπου 15%. Ἐν 18% τῶν νεαρῶν πορνῶν κατέληξαν εἰς τὴν πορνείαν λόγῳ συμβιώσεως μετὰ μητρὸς πόρνης. Ἐν 5%, ἐξ ἀντιδράσεως λόγῳ ἐρωτικῆς ἀπογοητεύσεως, ἓν 28% παρεσύρθη παρὰ τοῦ πρώτου ἐραστοῦ ὅστις τὴν ἐξεμεταλλεύθη, ἓν 26% ἔτυχεν ἐκμεταλλεύσεως διὰ καλλιτεχνικοὺς σκοποὺς καὶ ἓν 8% λόγῳ ροπῆς εἰς εὔκολον ζωήν.

Ἐκ τῶν ἐκτεθέντων στοιχείων, προκύπτει ὡς συμπέρασμα ὅτι τὰ αἴτια τῆς πορνείας ἐπὶ ποσοστοῦ 90—95% τυγχάνουν ἐξωγενῆ καὶ βασίζονται εἴτε ἐπὶ ψυχολογικῶν τραυμάτων, κακοῦ παραδείγματος ἢ ἀθλιότητος, εἴτε ἐπὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τρίτων. Ἑπομένως, εἶναι δυνατὴ ἡ πρόληψις τῆς πορνείας ἐὰν ἀντιμετωπισθοῦν ἐγκαίρως τὰ ἐξωγενῆ ταῦτα αἴτια, ὥστε νὰ προληφθοῦν αἱ κακαὶ συνέπειαι ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων, ἀκόμη δὲ καὶ νὰ ἐξουδετερωθοῦν ἐγκαίρως αἱ ἤδη δημιουργηθεῖσαι καταστάσεις, πρὶν ἢ ὁ τοιοῦτος τρόπος ζωῆς καταστῇ βίωμα.

Εἶναι ὅθεν ἀναγκαῖος ὁ προγραμματισμὸς καὶ ἡ ἐφαρμογὴ μιᾶς εὐρείας προληπτικῆς πολιτικῆς ἡ ὁποία, ἀφ' ἑνὸς μὲν θὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὴν γενικὴν πρόληψιν τῆς πορνείας, καὶ ἀφ' ἑτέρου θὰ ἀναζητήσῃ τρόπους ἀποκαταστάσεως (ἠθικῆς, κοινωνικῆς καὶ ἐπαγγελματικῆς) τῶν ἤδη ἐκδιδομένων γυναικῶν. Συγχρόνως ὅμως, δέον νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ὑγιοῦς κοινωνικοῦ συνόλου ἀπὸ τὴν δυσμενῆ ἐπίδρασιν τῆς πορνείας καὶ τῶν συναφῶν πρὸς αὐτὴν κοινωνικῶν πληγῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ μέτρα προλήψεως καὶ καταστολῆς τῆς πορνείας, ἐκτίθενται κατωτέρω ὡρισμέναι σκέψεις καὶ προτάσεις, βασισθεῖσαι ἐπὶ τῆς μέχρι τοῦδε πείρας καὶ παρατηρήσεως:

α) Κατάλληλος ἠθικὴ καὶ σεξουαλικὴ διαφώτισις τῶν νέων.

β) Εἶναι ἀναγκαῖον ὅπως αἱ κοινωνικαὶ ὑπηρεσίαι λαμβάνουν ἄμεσα μέτρα προστασίας τῶν οἰκογενειῶν, αἱ ὁποῖαι ἐμφανίζουν στοιχεῖα οἰκονομικῆς ἀθλιότητος ἢ κοινωνικῆς ἀποσυνθέσεως. Δέον νὰ καταβάλλεται προσπάθεια ἐξυψώσεως τοῦ βιοτικοῦ καὶ ἠθικοῦ ἐπιπέδου τῶν τοιούτων οἰκογενειῶν καὶ νὰ λαμβάνωνται μέτρα προστασίας τῶν εἰς τοιαύτας οἰκογενείας διαβιούντων ἀνηλίκων.

γ) Συμβουλευτικοὶ σταθμοί, ἰατροπαιδαγωγικὰ κέντρα καὶ λοιπαὶ εἰδικευμέναι ὑπηρεσίαι πρέπει νὰ ὑπάρχουν πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων τῶν ἐφήβων καὶ μετεφηβικῆς ἡλικίας νέων καὶ νεανίδων, οἱ ὁποῖοι παρουσιάζουν συναισθηματικὰ προβλήματα ἢ τεταραγμένην προσωπικότητα καὶ ἔχουν ἀνάγκην συμπαραστάσεως πρὸς λύσιν τῶν προβλημάτων των.

δ) Κέντρα ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ πρέπει νὰ ὑπάρχουν δι' ἐφήβους, ἰδίᾳ δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι παρουσιάζουν ἐπαγγελματικὴν ἀστάθειαν ἢ φυγοπονίαν. Ἀπαραίτητον ὅμως εἶναι ὅπως ἐξασφαλισθῇ συγχρόνως ἡ τοποθέτησις εἰς κατάλληλον ἐργασίαν ὑπὸ προστατευτικὴν ἐπίβλεψιν.

ε) Ἡ τοποθέτησις εἰς θετὰς οἰκογενείας εἶναι σκόπιμος, διὰ μικρᾶς ἡλικίας κορίτσια εὑρισκόμενα ἐν ἠθικῷ κινδύνῳ. Ἐπίσης εἰδικὰ ἱδρύματα πρέπει νὰ ὑπάρχουν δι' ἀνηλίκους ἢ νεαρὰς γυναῖκας τὸ πρῶτον ἐμπλακείσας εἰς τὴν πορνείαν, εἰς τὰ ὁποῖα ἱδρύματα νὰ ἐξασφαλίζεται κατάλληλος ἀγωγὴ ἀπὸ εἰδικευμένον προσωπικόν, ὡς καὶ γραμματικὴ καὶ ἐπαγγελματικὴ ἐκπαίδευσις καὶ νὰ προετοιμάζεται ἡ κοινωνικὴ αὐτῶν ἀναπροσαρμογή.

στ) Εἰδικαὶ ὑπηρεσίαι πρέπει νὰ λειτουργοῦν διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἐνηλικιωθεισῶν πορνῶν, αἵτινες ἐπιθυμοῦν νὰ ἀλλάξουν τρόπον ζωῆς. Τοιαῦται ὑπηρεσίαι δέον νὰ περιλαμβάνουν συμβουλευτικὸν σταθμόν, ἐπαγγελματικὸν

προσανατολισμὸν, ἐκπαίδευσιν, ἐπαγγελματικὴν ἀποκατάστασιν καὶ πᾶσαν κοινωνικὴν προστασίαν. Ἐπίσης εἰδικὰ ἱδρύματα δέον νὰ ἱδρυθοῦν δι' ὅσας ἐπιθυμοῦν καὶ ἔχουν ἀνάγκην ἱδρυματικῆς μεταχειρίσεως καὶ θεραπευτικῆς ἀγωγῆς. Εἰς τὰ ἱδρύματα ταῦτα θὰ πρέπει νὰ ἐξασφαλίζεται ψυχολογικὴ καὶ ψυχιατρικὴ παρακολούθησις, ἐπαγγελματικὸς προσανατολισμὸς καὶ ἐκπαίδευσις καὶ προετοιμασία ἐπαγγελματικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀποκαταστάσεως.

ζ) Δέον νὰ προβλεφθοῦν αὐστηραὶ ποινικαὶ κυρώσεις διὰ τοὺς ἐκμεταλλευτὰς κοινῶν γυναικῶν καὶ διὰ σωματεμπόρους, ἰδίᾳ ὅταν θύματα αὐτῶν εἶναι ἀνήλικοι. Οὗτοι δέον νὰ κρατῶνται ὑπὸ αὐστηρὰν πειθαρχίαν καὶ νὰ στεροῦνται τῶν διαφόρων σωφρονιστικῶν εὐεργετημάτων τῶν παρεχομένων εἰς τοὺς λοιποὺς κρατουμένους. Διότι, αἱ πράξεις αὐτῶν ἀποδεικνύουν ἐπικινδύνους καὶ ἀσυνειδήτους ἐγκληματίας καὶ ὑποσκάπτουν τὰ θεμέλια τῆς κοινωνίας.

η) Ἀπαραίτητος κρίνεται ἡ ὀργάνωσις εἰδικευμένου γυναικείου ἀστυνομικοῦ σώματος, τοῦ ὁποίου ἓν τῶν βασικῶν καθηκόντων θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ πρόληψις καὶ ἡ καταστολὴ τῆς πορνείας. Τὰ μέλη τοῦ σώματος τούτου θὰ πρέπει, πλὴν τῆς βασικῆς των ἐκπαιδεύσεως, νὰ τυγχάνουν μιᾶς εἰδικεύσεως ἐπὶ ὡρισμένων μαθημάτων διδασκομένων εἰς Σχολὰς Κοινωνικῶν Λειτουργῶν.

θ) Διεθνὴς συνεργασία μέσῳ τῆς Interpol καὶ ἄλλων συναφῶν διεθνῶν ὀργανισμῶν κρίνεται ἀπαραίτητος πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς προλήψεως τῆς ἐπὶ διεθνοῦς κλίμακος σωματεμπορίας.

ι) Πρέπει νὰ ἐπικυρωθῇ καὶ νὰ τεθῇ εἰς ἐφαρμογὴν ἀπὸ ὅλας τὰς χώρας ἡ διεθνὴς σύμβασις τοῦ ΟΗΕ ἔτους 1949, ἐπὶ τῆς σωματεμπορίας.

Ἅπαντα τὰ μέτρα ταῦτα ἀποβλέπουν εἰς τὴν πρόληψιν τῆς πορνείας καὶ τὴν κοινωνικὴν καὶ ἐπαγγελματικὴν ἀποκατάστασιν τῶν θυμάτων αὐτῆς, ὡς ἐπίσης εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ἀτόμου, τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας ὁλοκλήρου. Ἡ προσπάθεια εἰς τὸν τομέα τοῦτον δέον νὰ εἶναι συνεχὴς καὶ σταθερά. Αἱ τυχὸν δυσχέρειαι καὶ ἀποτυχίαι δὲν πρέπει νὰ ἀνακόπτουν τὴν προσπάθειαν, ἀλλ' ἀντιθέτως νὰ τὴν ἐνδυναμώνουν. Ὅσον ἐνωρίτερον ἐπιλαμβανόμεθα ἑκάστοτε περιπτώσεως, τόσον ἐπιτυχέστερα θὰ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα.

Πιστεύομεν ὅτι μέγα ποσοστὸν τῶν πορνῶν, ἰδίᾳ ὅταν εὑρίσκωνται εἰς τὴν ἀρχήν, δύναται νὰ ἀποκατασταθῇ, ἐὰν τὰς βοηθήσωμεν εἰλικρινῶς καὶ συστηματικῶς. Ἔχομεν καὶ χριστιανικὸν καθῆκον νὰ τὰς βοηθήσωμεν. Εἶπεν ὁ Ἰησοῦς: «Οὐ χρείαν ἔχουν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες... Οὐ γὰρ ἦλθον καλέσει δικαίους ἀλλ' ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν». (Ματθ. Κεφ. 9 στχ. 12, 13). Ἔχομεν ὄθεν χριστιανικόν, κοινωνικὸν καὶ ἀνθρωπιστικὸν καθῆκον νὰ λάβωμεν μέτρα διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν γυναικῶν αὐτῶν. Αἱ ἐξ αὐτῶν, ἰδίᾳ αἱ νεώτεραι, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν ὑποστῇ μεγάλην διαφθορὰν εὐχερῶς θὰ ἀποκατασταθοῦν, ἄλλαι θὰ ἔχουν προφανῶς ἀνάγκην μακροτέρας θεραπείας. Αἱ ἀνίατοι ὅμως, θὰ πρέπει νὰ καταστοῦν ἀνίκανοι νὰ βλάψουν τοὺς συνανθρώπους των. Κατὰ τὴν σύμβασιν τοῦ ΟΗΕ, ἡ πορνεία ἀντίκειται πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν καὶ πρὸς τὴν ἠθικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀτόμου, τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας ὁλοκλήρου. Τὴν πόρνην ἡ ὁποία ἐκρίθη ὡς ἀνιάτως πάσχουσα, πρέπει νὰ καταστήσωμεν ἀκίνδυνον νὰ βλάψῃ τὸ ἄτομον, τὴν οἰκογένειαν ἢ τὴν κοινωνίαν, ἀφοῦ παρὰ τὰς καταβληθείσας προσπαθείας δὲν κατωρθώσαμεν νὰ τὴν θεραπεύσωμεν. Δὲν ἀφήνομεν ἕνα ἐπικίνδυνον ψυχοπαθῆ νὰ κυκλοφορῇ ἐλευθέρως, οὐδὲ ἕνα πάσχοντα ἀπὸ λοιμώδες νόσημα ἐπιτρέπομεν νὰ ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μὲ τοὺς ὑγιεῖς. Τοὺς θέτομεν ἐν ἀπομονώσει μέχρι τῆς ἀποθεραπείας των ἢ τοῦ θανάτου των.

Ἀσφαλῶς ἡ ἀτομικὴ ἐλευθερία ἀποτελεῖ δικαίωμα ἀναγνωρισθὲν διὰ διεθνῶν συμβάσεων. Ὅταν ὅμως μία τοιαύτη ἐλευθερία ἀποτελῇ κίνδυνον εἰς τὸ σύνολον μιᾶς κοινωνίας, δὲν εἶναι πλέον δικαίωμα, εἶναι κοινωνικὸς κίνδυνος. Αἱ ἀβελτίωτοι

πόρναι θέτουν εἰς κίνδυνον ἄτομα καὶ κοινωνίαν καὶ δὲν πρέπει νὰ δίδεται εἰς αὐτὰς τὸ δικαίωμα νὰ βλάπτουν.

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, εἰς ἔκθεσίν του τοῦ ἔτους 1959, λέγει ὅτι ἡ πορνεία δὲν πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ ποινικὸν ἀδίκημα, διότι οἱ Ποινικοὶ Κώδικες δὲν περιλαμβάνουν ἁπάσας τὰς ἀνηθίκους πράξεις. Ἀσφαλῶς τοῦτο εἶναι ὀρθόν, ὅταν ὅμως ἀνήθικος πρᾶξις, πέραν τῆς ἀνηθικότητος ἡ ὁποία βλάπτει μόνον τὸν ἐνεργοῦντα ταύτην, παρασύρῃ καὶ βλάπτῃ καὶ ἀθῶα πρόσωπα ἢ ἔτι πλέον τὸ κοινωνικὸν σύνολον, δὲν εἶναι ἁπλῶς ἀνήθικος πρᾶξις, ἀλλὰ κοινωνικὸν ἔγκλημα καὶ ἑπομένως πᾶν μέτρον λαμβανόμενον πρὸς ἀποτροπήν του, ἀποτελεῖ κοινωνικὴν ἄμυναν.

Ὡς πληροφορούμεθα, εἰς τὴν Γερμανίαν, διὰ προσφάτου νόμου ἐκδοθέντος τὴν 30 Ἰουνίου 1961 καὶ τεθέντος ἐν ἰσχύι ἀπὸ τῆς 6ης Ἰουνίου 1962, παρέχεται εἰς εἰδικὸν δικαστὴν τὸ δικαίωμα νὰ διατάσσῃ τὴν παραπομπὴν εἰς εἰδικὰ καταστήματα, ἀτόμων τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύεται ὅτι δὲν διαβιοῦν ὁμαλὴν κοινωνικὴν ζωήν. Τὸ μέτρον τοῦτο λαμβάνεται ἀνεξαρτήτως ποινικῆς τυχὸν διώξεως. Τοιοῦτον μέτρον λαμβάνεται μόνον ἐφ' ὅσον τὸ ἄτομον ἀρνηθῇ νὰ ὑποβληθῇ οἰκειοθελῶς εἰς τὴν ἀναγκαίαν ἀγωγὴν ἢ θεραπείαν. Ὁ νόμος δὲν ἀναφέρεται ρητῶς εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν πορνῶν, ἀλλ' εἰς πᾶν ἄτομον διαβιοῦν ἀνώμαλον κοινωνικὸν βίον καὶ ἑπομένως καὶ τὰς πόρνας. Νομίζομεν ὅτι ὁ γερμανικὸς νόμος ἀποβλέπει εἰς τὴν κοινωνικὴν ἄμυναν καὶ πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ παράδειγμα διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν καὶ εἰς ἄλλας χώρας τῶν περιπτώσεων τῶν ἀβελτιώτων κοινωνικῶν παρασίτων, ἀρκεῖ νὰ προβλεφθοῦν ἅπασαι αἱ ἀναγκαῖαι ἐγγυήσεις, πρὸς ἀποφυγὴν καταχρήσεων ἢ ἀδίκων περιοριστικῶν μέτρων κατὰ προσώπων, τὰ ὁποῖα θὰ ἠδύναντο νὰ τύχουν ἑτέρας μεταχειρίσεως μὲ θετικὰ ἀποτελέσματα.

Συμπερασματικῶς, θεωροῦμεν ὅτι τὸ πρόβλημα τῆς πορνείας δέον νὰ ἐρευνηθῇ καὶ ἀντιμετωπισθῇ ἀπὸ τέσσαρας πλευράς:

I. Αἰτιολογία.

II. Πρόληψις.

III. Θεραπεία καὶ ἀποκατάστασις τῶν θυμάτων τῆς πορνείας.

IV. Καταστολὴ τῆς ἐπικινδύνου πορνείας καὶ σωματεμπορίας πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς προστασίας τῆς ἠθικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀτόμου, τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας.

Θεωροῦμεν ἀναγκαῖον ὅπως καὶ εἰς τὴν Χώραν μας τὸ σοβαρὸν τοῦτο κοινωνικὸν πρόβλημα μελετηθῇ θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς καὶ ληφθοῦν ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων τὰ κατάλληλα προληπτικὰ καὶ κατασταλτικὰ μέτρα πρὸς περιφρούρησιν τοῦ μέλλοντος τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς.

Μ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΔΟΛΟΦΩΝΙΑ ΚΑΙ ΛΗΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓ. ΜΩΡΑΪΤΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΗΛΕΜΑΧΟ ΜΠΑΣΙΑΚΟ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἡ συνέχεια τῆς ὑπ' ἀριθ. 3 ἀπολογίας τοῦ σωφὲρ Παπαδημητρίου μᾶς παρουσίασε καὶ ἄλλον συνεργὸν τοῦ φοβεροῦ κακουργήματος καὶ μερικοὺς γνωρίσαντας τὸ ἔγκλημα ἀπὸ ἐκμυστηρεύσεις τοῦ σωφὲρ καὶ οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν πῆ ἕως τὴν ὥρα τίποτε καὶ δὲν τὸ εἶχαν καταγγείλει στὶς Ἀρχές.

—Ὅταν εἶδα τὶς τρύπες στὴ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ αὐτοκινήτου μου, ἐξακολούθησε στὴν ἀπολογία του ὁ Παπαδημητρίου, ἐκάλεσα ἀμέσως τὸ βοηθὸ ποὺ εἶχα τότε στ' ἀμάξι μου, τὸ Θανάση Τσιβούλη, ἕνα παιδάριο, καὶ πήγαμε μαζὶ στὸ Καλαμάκι, ὅπου πλύναμε καλὰ-καλὰ τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὰ στρωσίδια τῶν μαξιλαριῶν καὶ τὸ χαλάκι τῶν ποδιῶν μὲ θαλασσινὸ νερὸ γιὰ νὰ φύγουν τὰ πολλὰ αἵματα. Καὶ τότε εἴδαμε κι' οἱ δυὸ ὅτι μέσα στὸ ἀμάξι εἶχε πέσει τὸ καπέλλο, ἡ ρεμπούμπλικα, τοῦ μακαρίτη τοῦ Μωραΐτη. Ἐγὼ εἶπα νὰ τὸ πετάξουμε ἢ νὰ τὸ κάψουμε, ἀλλὰ τὸ πῆρε ὁ Τσιβούλης, τὸ ἔβαψε καὶ τὸ ἔκανε ἀγνώριστο. Τὴν ἄλλη μέρα, ἐπειδὴ θυμόμουνα ὅτι μὲ τὸν Μπασιάκο εἴχαμε κάνει μαζὶ στὴ φυλακὴ τοῦ παληοῦ Στρατώνα τὸ 1919 καὶ ὅτι τὸν λέγανε Τηλέμαχο, ἀλλὰ δὲν θυμόμουνα τὸ παράνομά του, πῆγα καὶ βρῆκα τὸν μανάβη Μπέλλο. Τὸν ρώτησα ἂν θυμόταν πῶς τὸν λέγανε τὸν Τηλέμαχο ποὺ εἴμαστε καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ στὶς φυλακὲς τὸ χρόνο ἐκεῖνο καὶ μοῦ εἶπε: «Μπασιάκος». Ἤθελα νὰ ξέρω ἐπώνυμο γιὰ νὰ τὸ πῶ κάπου, ἐπειδὴ φοβόμουνα μήπως μὲ σκοτώσει. Εἶχα καὶ τύψεις καὶ ἐξωμολογήθηκα πὼς ἄθελά μου εἶχα μπλέξει σ' ἕνα φοβερὸ ἔγκλημα σ' ἕνα φίλο μου, τὸν Κώστα Παναγόπουλο καὶ σὲ δυὸ σωφέρ, τὸν Θανάση Μάρα καὶ τὸν Κώστα Σάρρο. Μετὰ πῆγα στὴ Λάρισα καὶ ὕστερα ἦλθα ἐδῶ. Ἑτοιμαζόμουνα γιὰ νὰ φύγω ὅταν μὲ πιάσατε.

Μὰ ὁ Παπαδημητρίου εἶχε πῆ καὶ ξεπῆ ἀρκετὰ πράγματα καὶ ὁ ἀνακριτὴς Καλποῦζος ἄρχισε νὰ ἀμφιβάλη ἂν πρῶτα ἦ τελευταῖα ὁ Παπαδημητρίου ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Καὶ τότε ἔκανε ἕνα πρᾶγμα ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶχε γίνει ἐνωρίτερα γιὰ νὰ ξεδιαλυθῆ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὁ τόπος ὅπου εἶχε γίνει τὸ ἔγκλημα. Ἔγινε αὐτοψία μέσα στὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὸν τότε καθηγητὴ τῆς ἰατροδικαστικῆς, τὸν μακαρίτη Γιάννη Γεωργιάδη καὶ τὸν τότε ὑφηγητή του καὶ μετὰ καθηγητή, τὸν Γρηγόρη Κάτσα, ἐπίσης μακαρίτη καὶ βεβαιώθηκε ὅτι οἱ τρύπες στὴν δεξιὰ πλευρὰ τοῦ αὐτοκινήτου «τσάντλερ» ἦσαν ἀπὸ σφαῖρες περιστρόφου τοῦ ἴδιου διαμετρήματος μὲ ἐκείνη ποὺ εἶχε προκαλέσει τὴν τρύπα καὶ στὸ κολλάρο τοῦ Μωραΐτη. Ἐπίσης παρὰ τὰ ἐπανειλημμένα πλυσίματα ποὺ εἶχαν ὑποστῆ τὸ δάπεδο καὶ τὰ πλαϊνὰ τοῦ αὐτοκινήτου, ἡ φασματοσκοπικὴ ἀνάλυσις ἀπέδειξεν ὅτι εἶχαν αἷμα. Κάτι εἰδικὰ πειράματα καὶ ἀναλύσεις σὲ αἷμα κουνελιῶν—πειραματοζώων ποὺ εἶχε μπολιάσει ὁ μακαρίτης ὁ Γεωργιάδης μὲ διάλυμα ἀπὸ νερὸ ποὺ πάλιν εἶχαν μουσκέψει τὰ πλαϊνὰ καὶ τὸ χαλάκι διεπίστωσαν ὅτι τὸ αἷμα ἦταν ἀπὸ ἄνθρωπο καὶ ὄχι ἀπὸ ἄλλο ζῶο. Ἀκόμη ὁ μανάβης Μπέλλος, ὁ φίλος τοῦ σωφὲρ Παναγόπουλος καὶ οἱ σωφὲρ Μάρας καὶ Σάρρος ἐπεβεβαίωσαν πλήρως τὰ σημεῖα τῆς τρίτης ἀπολογίας τοῦ Παπαδημητρίου ποὺ τοὺς ἀφοροῦσαν. Ἄρα τὸ ἔγκλημα ἦταν βέβαιο πιὰ ὅτι εἶχε γίνει μέσα στὸ αὐτοκίνητο καὶ ἡ τρίτη ἀπολογία τοῦ Παπαδημητρίου ἔβγαινε ἀληθινή. Ἐκεῖνο ποὺ ἔκρυβεν ὁ Παπαδημητρίου ἦταν ὅτι εἶχε πάρει πολὺ περισσότερα λεπτὰ ἀπὸ τὸν Μπασιάκο, γιατὶ τὴ νύχτα τῆς 18 Φεβρουαρίου, ὅταν σχεδὸν μεσάνυχτα, γύρισε στὸ γκαράζ τοῦ Λάζου στὴν ὁδὸν Ἀχαρνῶν, ὅπου ρεμιζάριζε, οἱ ὑπάλληλοι τὸν εἶ-

δαν ποὺ ἔβγαζε λεπτὰ καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ψιλά του εἶχε καὶ δυὸ χιλιάρικα, ποσὸν μεγάλο γιὰ τὴν ἐποχή. Ἐπίσης ἐξηκρίβωσεν ὁ ἀνακριτὴς ὅτι ὁ ἴδιος σωφὲρ τὴν ἄλλη μέρα ἀγόρασε καινούργιο ἐπανωφόρι καὶ κουστούμι, ὅτι στὴ Λάρισα διεπραγματεύετο νὰ ἀγοράσῃ καινούργιο δικό του αὐτοκίνητο καὶ ὅτι γιὰ νὰ θέλῃ νὰ μεταναστεύσῃ ἔπρεπε νὰ εἶχε τοὐλάχιστον 25.000 δραχμές. Ἄρα ἐξεβίαζε τὸν Μπασιάκο καὶ τοῦ ἐπῆρε καὶ ἄλλα χρήματα καὶ ὡμολογοῦσε μόνο τὸ ἔγκλημα τοῦ φυσικοῦ αὐτουργοῦ καὶ δὲν ἔλεγε λέξι γιὰ τὴ ληστεία, ἀφοῦ εἶχε καὶ αὐτὸς μερίδιο.

Φυσικὰ μετὰ τὴν τρίτη ἀπολογία τοῦ Παπαδημητρίου καὶ τὶς ἐξακριβώσεις ποὺ ἔγιναν ἐπάνω σ' αὐτήν, ὁ ἀνακριτὴς Καλποῦζος ἔβγαλε ἔνταλμα συλλήψεως καὶ κατὰ τοῦ Θανάση Τσιβούλη γιὰ συνέργεια καὶ τὸ ἔστειλε στὸ ὑπουργεῖο τῆς Ἐνόμου Τάξεως, γιατί ὁ πρώην βοηθὸς τοῦ Παπαδημητρίου, ὅταν ὁ τελευταῖος μετὰ τὸ δυστύχημα παράτησε τὴν «τσάντλερ» τῆς κυρίας Δαλάκου καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μπῆκε αὐτὸς στὸ ποδάρι του ὡς ὁδηγὸς πιὰ στὸ μοιραῖο αὐτοκίνητο. Μὰ καὶ ὁ Τσιβούλης εἶχεν ἐξαφανισθῆ καὶ τότε τὸ ὑπουργεῖο ἔστειλεν ἀξιωματικοὺς σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Καὶ αὐτοὶ τὸν ἀνακάλυψαν στὴ Χαλκίδα καὶ τὸν ἔπιασαν.

Ὁ Τσιβούλης, ὅταν τὸν ἔφεραν στὸν ἀνακριτή, ἀρνήθηκε κάθε ἀνάμιξι στὸ ἔγκλημα. Εἶπεν ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ τῆς 18 Φεβρουαρίου εἶδε τοῦ κόσμου τὰ αἵματα στὸ αὐτοκίνητο, ἀλλὰ ὁ Παπαδημητρίου ποὺ τὸν ρώτησε ἀπὸ τί ἦταν, τοῦ εἶπεν ὅτι εἶχε πάει στὰ Σπάτα μὲ κάποιο ζωέμπορο καὶ εἶχε κουβαλήσει φρεσκοσφαγμένα ἀρνάκια. Καὶ ὅταν ἤλθαν, ἐπειδὴ εἶχε λερωθῆ τὸ ἀμάξι,ὁ ζωέμπορος τοῦ ἔδωσε δυὸ χιλιάρικα ποὺ τοῦ τὰ ἔδειξε μάλιστα. Ἀρνήθηκε ὅμως ὅτι κατέβηκε στὸ Καλαμάκι καὶ βοήθησε νὰ πλυθοῦν τὰ πολλὰ αἵματα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἰσχυρίσθη ὅτι ἡ «τσάντλερ» πλύθηκε πρῶτα-πρῶτα στὸ γκαράζ. Ἐπίσης ἀρνήθηκεν ὅτι ἐπῆρε τὴ ρεμπούμπλικα ποὺ βρῆκε ματωμένη στὸ ἀμάξι.

Μὰ κι' ὁ Τσιβούλης ἀράδειαζε ψέματα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα γιὰ τὴ ρεμπούμπλικα, γιατὶ ἡ κυρία Δαλάκου, ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ ἀμαξιοῦ, ὅταν τὸν εἶδε τὴν ἄλλη μέρα μὲ καινούργιο καπέλλο τοῦ εἶπε: «Θανάση τώρα ἔγινες φιγουρίνι». Ἐπίσης ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐξέτασι τῶν ὑπαλλήλων τοῦ γκαράζ, ποὺ κατέθεσαν ὅτι τὸ αὐτοκίνητο δὲν εἶχεν αἵματα τὸ βράδυ ποὺ τὸ ἔφεραν,ὡμολόγησεν ὕστερα ὅτι πραγματικὰ κατέβηκαν στὸ Καλαμάκι καὶ ἔπλυναν τὰ πρῶτα αἵματα, καὶ τὴν ἄλλη μέρα τόσο τὰ πλαϊνά, ὅσο καὶ τὸ χαλάκι τὰ ἔδωσαν νὰ τὰ πλύνῃ ἡ Ἑλένη Μπουτζοπούλου, καθαρίστρια καὶ θυρωρὸς τῶν ἀφοδευτηρίων, ποὺ ἦταν τότε στὴν ὁδὸν Ἀρσάκη, κάτω ἀπὸ τὸ τότε Ἀρσάκειο καὶ σήμερα Δικαστικὸ μέγαρο. Καὶ ἐκείνη εἶπεν ὅτι τὰ εἶχε δώσει γιὰ πλύσιμο σὲ μιὰ ἄλλη φιλενάδα της, τὴν Ἀλεξάνδρα Καλόγνωμη. Καὶ οἱ δύο αὐτὲς γυναῖκες στὶς καταθέσεις τους εἶπαν ὅτι αὐτὰ ποὺ ἔπλυναν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο εἶχαν λεκκέδες ἀπὸ πλυμμένα αἵματα, ποὺ παρ' ὅλο τὸ δεύτερο καὶ τρίτο πλύσιμο δὲν κατώρθωσαν νὰ τὰ βγάλουν τελείως.

Ἀλλὰ ἦταν τόσο ἀφελὴς ὁ Τσιβούλης ὥστε νὰ πιστέψῃ ὅτι ὁ Παπαδημητρίου εἶχε κουβαλήσει ἀρνιὰ ἀπὸ τὰ Σπάτα καὶ εἶχε πάρει δυὸ χιλιάρικα, κολοσσιαῖο ποσὸ γιὰ τέτοια διαδρομή; Καὶ τὴ ρεμπούμπλικα τοῦ Μωραΐτη πῶς τὴν ἐδικαιολόγησε, καὶ ὁ Παπαδημητρίου, ποὺ σὲ ἄλλους τέσσερες εἶχε πῆ γιὰ τὸ ἔγκλημα καὶ γιὰ τὶς τύψεις ποὺ εἶχε, δὲν θὰ ἔλεγε τίποτε στὸν βοηθό του ποὺ ἦταν νύχτα μέρα μαζί του, μέχρις ὅτου νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Λάρισα; Καὶ μαζὶ μὲ τὸν Μπασιάκο καὶ τὸν Παπαδημηρτίου, ποὺ εἶχαν προφυλακισθῆ γιὰ τὴ ληστεία καὶ τὴν δολοφονία τοῦ Μωραΐτη, ἐπροφυλακίσθηκε, ἀπὸ τὸν μακαρίτη εἰσαγγελέα Σωμαρίπα καὶ τὸν Καλποῦζο, καὶ ὁ Θανάσης Τσιβούλης.

Ἀπὸ τὴν 18 Φεβρουαρίου ποὺ ἔγινε τὸ φοβερὸ ἔγκλημα, τὴν 22 Μαΐου ποὺ βρέθηκε τὸ μισοσαπισμένο πτῶμα τοῦ Μωραΐτη στὴ χαράδρα τῆς Μαλακάσας καὶ τὴν 16 Ἰουλίου ποὺ ἐπροφυλακίσθηκε τελευταῖος ἀπὸ τοὺς κατηγορουμένους ὁ Θανάσης Τσιβούλης, πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς γιὰ νὰ δέσῃ ἡ ὑπόθεσις καὶ νὰ τελειώσῃ ἡ ἀνάκρι-

σις ἀπὸ τὸν ἀνακριτή. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐτελείωσεν εἶχε σχηματισθῆ τὸ πρῶτον κοινοβουλευτικὴ Κυβέρνησις ἀπὸ τὸ μακαρίτη στρατηγὸ Θεόδωρο Πάγκαλο, πρὶν γίνη ἀκόμη δικτάτωρ. Αὐτός, γιὰ νὰ πατάξη ἀμείλικτα τὴ ληστεία, εἶχε ψηφίσει νόμο, βάσει τοῦ ὁποίου ὅλες πλέον οἱ ληστεῖες δικαζόντουσαν ἀπὸ τὰ Στρατοδικεῖα. Ἔτσι καὶ γιὰ τὴν δολοφονία καὶ ληστεία τοῦ Μωραΐτη δὲν βγῆκε βούλευμα, ἀλλὰ ὅταν ἐτελείωσεν ἡ τακτικὴ ἀνάκρισις, ἡ δικογραφία ἀπεστάλη στὸν «Κυβερνητικὸ» τότε Ἐπίτροπο τοῦ Α΄ Διαρκοῦς Στρατοδικείου. Ἡ ὑπεράσπισις ὅλων τῶν κατηγορουμένων καὶ πρὸ πάντων τοῦ Μπασιάκου ἔφθασε μέχρι τὸν Ἄρειο Πάγο καὶ ἔκαμεν ἀναίρεσι, γιατὶ φοβόταν τὴν ἀπόφασι τοῦ Στρατοδικείου, ἐνῶ μὲ τοὺς ἐνόρκους εἶχεν ἐλπίδες νὰ στηριχθῆ σὲ ἀμφιβολίες καὶ στὴν ἐπιμονὴ τοῦ Μπασιάκου νὰ ἐπιμένη ὅτι εἶναι θῦμα συμπτώσεων γιὰ νὰ τοῦ σώση τὸ κεφάλι. Μὰ ὁ Ἄρειος Πάγος ἀπέρριψε τὴν ἀναίρεσι. Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτά, ἡ δίκη ἄρχισε στὸ Στρατοδικεῖο μετὰ ἀπὸ ἕνα χρόνο καὶ πάνω, δηλαδὴ τὴν 15 Ἰουνίου τοῦ 1925.

Ἡ δίκη ἦταν πραγματικὰ «μνημειώδης», γιατὶ ἡ δολοφονία τοῦ Μωραΐτη καὶ ἡ ληστεία του εἶχεν ἀπασχολήσει ἕνα καὶ πλέον χρόνο ὅλο τὸν Ἀθηναϊκὸ καὶ τὸν Ἐπαρχιακὸ Τύπο καὶ εἶχαν γραφῆ στῆλες καὶ στῆλες γιὰ τὸ ἔγκλημα. Ἔτσι καὶ στὴ δίκη ὅλες οἱ ἐφημερίδες ἀφιέρωναν δύο καὶ τρεῖς σελίδες ὁλόκληρες τὴν ἡμέρα γιὰ τὰ πρακτικά, τὰ σκίτσα καὶ τὶς φωτογραφίες. Στὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ δικαστήριο εἶχαν ληφθῆ ἔκτακτα μέτρα, γιατὶ εἶχε μαζευθῆ κόσμος καὶ κοσμάκης, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ χωρέση στὴ μικρὴ αἴθουσα τοῦ Στρατοδικείου καὶ ποὺ ὥρες ὁλόκληρες ἐπερίμενε νὰ δῆ νὰ φέρνουν ἢ νὰ παίρνουν τοὺς τρεῖς κατηγορουμένους, δηλαδὴ τὸν Μπασιάκο, τὸν Παπαδημητρίου καὶ τὸν Τσιβούλη.

Πρόεδρος τοῦ Στρατοδικείου ἦταν ὁ μακαρίτης συνταγματάρχης τῆς Στρατιωτικῆς Δικαιοσύνης Μοᾶτσος καὶ Κυβερνητικὸς ἐπίτροπος ὁ ἐπίσης συνταγματάρχης Βλαστός, συνήγοροι δὲ τοῦ μὲν Μπασιάκου οἱ Δ. Μπαμπάκος, Δ. Δημητρίου καὶ Ε. Χριστοδούλου, τοῦ Παπαδημητρίου ὁ Δ. Σκουρτσῆς καὶ τοῦ Τσιβούλη οἱ Τραπεζούντιος καὶ Γαλιάτσας. Οἱ γονεῖς τοῦ θύματος παρέστησαν ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντες καὶ εἶχαν συνηγόρους τοὺς Ρωμανόν, Ξηρὸν καὶ Ἀμβράζην, οἱ ὁποῖοι ἐζητοῦσαν ἀποζημίωσι, λόγω ψυχικῆς ὀδύνης, 9.500 δραχμὲς γιὰ τὸ φόνο τοῦ δυστυχισμένου ἐμπόρου. Κατὰ τὸ κατηγορητήριο παρεπέμποντο ὡς συναυτουργοὶ ληστείας καὶ φόνου τοῦ ἐμπόρου Παναγιώτου Μωραΐτου καὶ παρανόμου ὁπλοφορίας, ὁ Τηλέμαχος Ι. Μπασιάκος ἐτῶν 24 (10, τὸν γράφει περιέργως τὸ κατηγορητήριο), γεννηθεὶς στὸ Σχηματάρι, ἔμπορος, προκαταδικασμένος σὲ φυλάκισι 40 ἡμερῶν γιὰ αἰσχροκέρδεια, ἄγαμος καὶ ὁ Δημήτριος Παπαδημητρίου, ἐτῶν 32, γεννηθεὶς στὴ Λάρισα καὶ διαμένων στὴν Ἀθήνα, ἔγγαμος μετὰ δύο τέκνων. Ὁ Ἀθανάσιος Ν. Τσιβούλης ἐτῶν 25, γεννηθεὶς στὸ Ἀϊβαλὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, σωφέρ, διαμένων στὴν Ἀθήνα, παρεπέμπετο ὡς ἀναγκαῖος συνεργός.

Ἡ ἀκροαματικὴ διαδικασία ἄρχισε μὲ τὴν κατάθεσι τῆς σπιτονοικοκυρᾶς τοῦ θύματος Ἀναστασίας Στεφάνου, ἡ ὁποία ἀπεκάλυψεν ὅτι ὁ μακαρίτης ὁ Μωραΐτης ἔμενε πέντε χρόνια, πρὸ τῆς δολοφονίας του, σπίτι της, ὅπου εἶχε νοικιάσει δωμάτιο. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔφευγε γιὰ τὸ Παρίσι γιὰ δουλειὲς ἐμπορικὲς καὶ ξαναγύριζε σπίτι της. Ὁ Μπασιάκος ἤρχετο τὸν τελευταῖο καιρὸ πρὸ τοῦ ἐγκλήματος σπίτι της γιὰ νὰ βλέπη τὸ μακαρίτη τὸ Μωραΐτη, στὸν ὁποῖο τὸν συνέστησεν ὁ ἰατρὸς Κιούσης. Συνολικὰ εἶχεν ἔλθει πέντε φορὲς στὸ σπίτι τῆς Στεφάνου καὶ ὁ Μωραΐτης, ὅταν ἀπὸ γυναικεία περιέργεια τὸν ρώτησε γι' αὐτόν, τῆς ἀπήντησε:

— Πάω μαζί του νὰ τελειώσω μιὰ μεγάλη δουλειά. Προσπαθῶ νὰ τὴν κλείσω μὲ ἕνα ἰδιαίτερο ἐνὸς ὑπουργοῦ καὶ νὰ πάρω μιὰ προμήθεια γιὰ νὰ βγάλω πολλὰ λεπτὰ ἀπ' αὐτήν.

Ἡ Στεφάνου εἶχε διαπιστώσει ὅτι ὁ Μωραΐτης εἶχεν ἀποσύρει ὅλα τὰ λεπτὰ ποὺ εἶχε στὴ θυρίδα του, μέσα στὸ θησαυροφυλάκιο τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ εἶχε

δανεισθῆ καὶ ἀπὸ φίλους του καὶ ἄλλα λεπτὰ πρόχειρα. Τὴν παραμονὴ τῆς ἐξαφανίσεώς του τὸ βράδυ, ὅταν εἶδε τὸν Μωραΐτη νὰ κουβαλάη ὅλα του τὰ λεπτὰ σὲ χιλιάρικα τοῦ εἶπε:

— Δὲν φοβᾶσαι ποὺ σέρνεις μαζί σου τόσα λεπτὰ ἐκεῖ ὅπου πηγαίνεις ;

— Τί νὰ φοβηθῶ. Ἀπόψε θὰ εἶναι μαζί μου καὶ ὁ ἀδελφός μου ὁ Γιάννης. Ἔννοια σου κυρία Ἀναστασία καὶ ἂν πετύχη ἡ δουλειὰ θὰ πάρω καὶ δυὸ αὐτοκίνητα δικά μου. Καὶ τότε θὰ σὲ πηγαίνω μὲ αὐτοκίνητο περίπατο.

Συνεχίζοντας ἡ μάρτυς διηυκρίνησεν ὅτι ἡ δουλειὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι «κάποια μεγάλη στρατιωτικὴ προμήθεια» καὶ ὅτι γιὰ νὰ ἔχη πολὺ περισσότερα χρήματα ἐπάνω του, ὁ Μπασιάκος προσπαθοῦσε νὰ τὸν πείση νὰ πουλήση καὶ τὸ σπίτι του ἀκόμα γιὰ 150 χιλιάδες δραχμές. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσεν, ἂν καὶ εἶχε φέρει μεσίτη στὸ Μωραΐτη.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο τῆς παραμονῆς τοῦ ἐγκλήματος ὁ Μωραΐτης γύρισε ἀργὰ καὶ τῆς παραπονέθηκε ὅτι ἡ δουλειὰ δὲν εἶχε τελειώσει. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ὁ Μωραΐτης γύρισε τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι καὶ ἀφοῦ ἔφαγεν, ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ ντυμένος, λέγοντας ὅτι περίμενε νὰ ἔλθη ὁ Μπασιάκος νὰ τὸν πάρη γιὰ κείνη τὴ δουλειά. Καὶ εἶπεν ὅτι ἤθελε νὰ τὸν ξυπνήσουν ἀμέσως μόλις θὰ ἐρχόταν. Πράγματι στὶς 2 τὸ ἀπόγευμα ἦλθεν ὁ Μπασιάκος στὸ σπίτι καὶ ὁ Μωραΐτης τὸν ρώτησε:

— Πῶς θὰ πᾶμε; Ποδαρηδὸν ἢ μὲ ἀμάξι;

—Ὅπως θέλεις, ἀπήντησεν ὁ Μπασιάκος.

Ἐνῶ ὅμως ὁ Μωραΐτης πλενόταν, ὁ Μπασιάκος ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι, λέγοντας στὸν μικρὸ γυιὸ τῆς σπιτονοικοκυρᾶς, τὸν Θανάση Στεφάνου.

— Πές του ὅτι θὰ τὸν περιμένω στὸ «Ἐθνικό».

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔφυγε καὶ ὁ Μωραΐτης. Φεύγοντας ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν σπιτονοικοκυρά του νὰ τοῦ δώση μιὰ ἐφημερίδα. Μόλις τὴν ἐπῆρε στὰ χέρια του ἐτύλιξε μέσα σ' αὐτὴν ἕνα πακέττο μὲ χιλιάρικα καὶ ἔφυγε, λέγοντας:

— Τὸ βράδυ θὰ γυρίσω νωρίς. Ἐλπίζω νὰ τελειώσω σήμερα τὴ δουλειά.

Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα λόγια ποὺ ἄκουσε ἀπὸ τὸν μακαρίτη Μωραΐτη ἡ σπιτονοικοκυρά.

Κατὰ τὶς 8 τὸ βράδυ κτύπησε ἡ πόρτα, ἀλλὰ δὲν ἦταν ὁ Μωραΐτης, ὅπως ὑπέθεσαν. Ἦταν ὁ Μπασιάκος, ὁ ὁποῖος ρώτησε ἂν εἶχε «γυρίση ὁ κ. Παναγιώτης» στὸ δωμάτιό του καὶ σὲ ἀρνητικὴ ἀπάντησι εἶπε:

— Τί κατάστασι εἶναι αὐτὴ νὰ τὸν περιμένω στὸ «Ἐθνικὸ» καὶ νὰ μὴν ἔλθη; Πέστε του, ὅταν ἔλθη, ὅτι αὔριο τὸ πρωὶ φεύγω πιὰ γιὰ τὸ Βόλο.

Μὰ ὅσο προχωροῦσε ἡ δίκη μαζευόντουσαν νέα συντριπτικὰ στοιχεῖα γιὰ τοὺς κατηγορουμένους καὶ πρὸ πάντων γιὰ τὸ Μπασιάκο. Ὁ χωροφύλαξ Θ. Τσίγκας, ποὺ εἶχε πάει ὕστερα ἀπὸ τοὺς τσοπαναρέους καὶ εἰδοποιημένος ἀπ' αὐτοὺς στὴ χαράδρα καὶ εἶδε τὸ πτῶμα τοῦ Μωραΐτη, εἶπεν ὅτι οἱ τσέπες του ἦσαν ἀναποδογυρισμένες, σὰν μετὰ τὴ δολοφονία νὰ εἶχαν ψάξει τὸ πτῶμα του. Ὁ σωφέρ, Θανάσης Μπρατσιώτης, ἐξάδελφος τοῦ Μπασιάκου, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε τὸ πόσο τυχερὸς στάθηκε νὰ μὴ τὸν μπλέξη ὁ δικαζόμενος ἐξάδελφός του μὲ τὸ νὰ εἶχε πάρει ἄλλος σωφὲρ τὸ ἀμάξι ποὺ ὡδηγοῦσε καὶ νὰ πάη στὴν Κηφισιὰ καὶ ἔτσι νὰ μὴν ἔχη τὸ ἀμάξι του ὅταν τοῦ εἶπεν ὁ Μπασιάκος νὰ τὸν ὁδηγήση αὐτὸς καὶ πῶς πήγανε μαζὶ καὶ βρήκανε τὸν Παπαδημητρίου μὲ τὸν ὁποῖον καὶ τὰ ἐσυμφώνησεν ὁ Τηλέμαχος, ἀφοῦ πρῶτα ὁ σωφὲρ ἐκεῖνος ἀρνήθηκε νὰ τοὺς δώση τὸ ἀμάξι του γιὰ νὰ τὸ ὁδηγήση ὁ Μπασιάκος, λέγοντας:

— Τί λὲς ἀφεντικό; Μπορῶ νὰ σοῦ δώσω ξένη περιουσία νὰ ὁδηγήσης;

— Καλά, τοῦ εἶπεν ὁ Μπασιάκος. Θὰ περάσουμε νὰ σὲ πάρουμε.

Φυσικὰ δὲν ἤξερε τί ἀπέκαμεν ὁ Μπασιάκος. Θὰ πέρασε καὶ θὰ πῆρε τὸν Παπαδημητρίου μὲ τὸ ἀμάξι του, προφανῶς, ἀφοῦ δὲν τὸν ξαναγύρεψε. Ἀκόμη κατέθεσεν

ὅτι μέσα στὸ καφενεῖο «Ἀργολὶς», ὅταν εἶχε χαθῆ ὁ Μωραΐτης, ἐκυκλοφόρησαν δύο διαδόσεις. Μία ὅτι βρισκόταν στὸ Παρίσι, καὶ μία ὅτι πῆγε στὴ Ρουμανία μὲ μιὰ Παριζιάνα. Ὁ Μπασιάκος τὶς ἐπιβεβαίωνε καὶ τὶς κυκλοφοροῦσε αὐτὲς τὶς διαδόσεις, τὶς ὁποῖες ὁ ἴδιος, προφανῶς ἔθετε σὲ κυκλοφορία. Καὶ σὲ ἐρώτησι τοῦ προέδρου καὶ τῶν στρατοδικῶν ἂν εἶχε, μετὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Μωραΐτη, ρωτήσει τὸν Μπασιάκο ἂν ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα πῆγαν μαζὶ περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Παπαδημητρίου, ὁ Μπασιάκος ταράχτηκε καὶ τοῦ εἶπε:

— Καλὲ δὲν πήγαμε πουθενά. Στ' ἀστεῖα τὸ ἔκανα καὶ ζητοῦσα ἀμάξι.

Πολὺ σπουδαία ἀκόμη ἦταν ἡ κατάθεσις τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ σκοτωμένου, τοῦ Γιάννη Μωραΐτη, ποὺ εἶπεν ὅτι ὁ μακαρίτης εἶχε πάνω ἀπὸ 600.000 δραχμὲς σὲ μετρητὰ γιὰ τὶς δουλειές του σὲ χρηματοκιβώτιο τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης. Ὅταν ὅμως τὸ ἄνοιξαν μετὰ τὸ ἔγκλημα ἐπὶ παρουσία τοῦ ἀνακριτοῦ δὲν βρῆκαν τίποτε μέσα, παρὰ μόνο κάτι κοσμήματα. Ὁ ἀδελφός του τοῦ εἶχε πῆ γιὰ τὴ «δουλειὰ μὲ τὴν προμήθεια», ποὺ θὰ ἔκλεινε μὲ τὸν Τηλέμαχο καὶ τὸ προηγούμενο βράδυ ὁ Παναγιώτης μέσα στὴν «Ἀργολίδα» τοῦ ἔδειξεν ἕνα χρηματόδεμα μὲ 250.000 δραχμές, ποὺ τὰ εἶχε γιὰ τὴ δουλειά. Ἔφυγεν ὁ ἀδελφός του μὲ τὸν Μπασιάκο γιὰ νὰ πᾶνε νὰ τελειώσουνε τὴν ὑπόθεσι καὶ τὸν πῆραν μαζί τους. Καὶ εἶπε:

Καθὼς πηγαίναμε πεζῆ ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἀριστοτέλους, ὁ μακαρίτης ὁ ἀδελφός μου μὲ τὸν Μπασιάκο τραβοῦσαν μπροστὰ καὶ ἐγὼ πήγαινα λιγάκι πίσω τους. Σὲ μιὰ στιγμή, ὅταν κοντοζυγώναμε σὲ μιὰ ἀδιέξοδο πάροδο, κάπου πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀντιοχείας καὶ κοντὰ στὴν ὁδὸν Ἀχαρνῶν, εἶδα τὸν Μπασιάκο νὰ γυρίζη καὶ νὰ λέη κάτι στ' αὐτὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ αὐτὸς γύρισε σὲ μένα καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἐσὺ Γιάννη μὴν ἔλθης μαζί μας. Περίμενε ἐδῶ. Γιατὶ ἐκεῖνο τὸ πρόσωπο ποὺ πᾶμε νὰ δοῦμε δὲν σὲ ξέρει γιὰ ἀδελφό μου καὶ δὲν θὰ τὸ πιστέψη ἂν σὲ συστήσωμε ὅτι εἶσαι ἀδελφός μου ἢ ὄχι καὶ θὰ μοῦ χαλάσης τὴ δουλειά.

— Μὰ ποῦ νά πάω; Σιγοβρέχει τώρα, τοὺς εἶπα.

Μοῦ ἔδειξαν ἕνα γαλατάδικο στὴν ὁδὸν Ἀχαρνῶν καὶ Πιπίνου καὶ μοῦ εἶπαν νὰ τοὺς περιμένω. Τοὺς περίμενα κάμποση ὥρα καὶ διάβαζα ἐφημερίδα. Ἐπέστρεψαν ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα. Μὲ πῆραν πάλι μαζί τους καὶ φύγαμε. Ὅταν ρώτησα τὸν ἀδελφό μου, αὐτὸς μοῦ εἶπε ὅτι χάλασε ἡ δουλειὰ ἐξ αἰτίας τοῦ Μπασιάκου, γιατὶ τοῦ εἶπαν ὅτι ἡ ὑπόθεσις θὰ κατέληγε σὲ δημοπρασία. Ἀλλὰ σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι τὶ ὑποχρέωσι θὰ εἶχε νὰ δώση τὰ λεπτὰ ὁ ἀδελφός μου; Τότε τοῦ συνέστησα νὰ προσέχη τὸν Μπασιάκο μὴ τὸν μπλέξη καὶ τοῦ φάη τὰ λεπτά. Καὶ ξέρετε τὶ μοῦ ἀπήντησε;

— Ξέρεις πότε μπορεῖ νὰ μοῦ φάη τὰ λεπτά μου; Μόνο ἂν θὰ πεθάνω . . .

Καὶ αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταῖα του λόγια, γιατὶ δὲν τὸν ξανάειδα μετά . . .

Καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ θύματος ξέσπασε σὲ κλάματα . . . Κατέληξεν ὕστερα λέγοντας ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ ἀδελφός του ἀπόκτησε νέες ἐλπίδες ὅτι ἡ δουλειὰ θὰ τελείωνε γιατὶ ὅταν τοῦ ζήτησα μερικὰ λεπτὰ γιὰ νὰ τελειώσω κάτι δουλειὲς στὴν Ἀθήνα, μὲ δυσκολία μοῦ ἔδωσε δέκα χιλιάρικα καὶ μοῦ εἶπε:

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ δώσω παραπάνω, γιατὶ γιὰ νὰ τελειώσω αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ νὰ διπλασιάσω τὰ λεπτά μου ἔχω βάλει μέσα ὅλο τὸ εἶναι μου καὶ ἔχω δανεισθῆ ἀκόμα καὶ λεπτὰ ἀπὸ φίλους μου.

(Συνεχίζεται)

Η ΕΡΕΥΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΚΤΟΝΙΑΝ

'Εκ τοῦ βιβλίου τοῦ 'Αμερικανοῦ συγγραφέως, ἰατροδικαστοῦ καὶ δικηγόρου κ. LEMOYNE SNYDER, κατὰ μετάφρασιν 'Αστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πολλὰς φορὰς τὸ θῦμα δυνατὸν νὰ κεῖται εἰς τὸ ἔδαφος τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ δράστης ἵσταται ἄνωθέν του καὶ τὸ πυροβολεῖ. Τὰ οὕτω πυροβοληθέντα βλήματα δυνατὸν νὰ εὑρίσκωνται κάτωθεν τοῦ πτώματος ἢ ἐλαφρῶς ἐντὸς τοῦ ἐδάφους. 'Απαιτεῖται προσοχὴ εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ κάτωθεν τοῦ πτώματος ἐδάφους, πρὸς βεβαίωσιν ὅτι τοιαῦτα βλήματα δὲν παρεβλέφθησαν.

'Εὰν ὅλοι οἱ κανόνες οἵτινες ἀπηριθμήθησαν τηρηθοῦν ἐπακριβῶς, τὸ πτῶμα δύναται πλέον νὰ μεταφερθῇ εἰς τὸ νεκροτομεῖον καὶ ὁ ἐπιληφθεὶς ἀστυνομικός, ἀσφαλὴς πλέον, δύναται νὰ καταστρέψῃ τὰ πρῶτα ἴχνη ὄπισθέν του.

Ἡ διαδικασία εἰς τὸ νεκροτομεῖον.

"Οταν τὸ πτῶμα φθάσῃ εἰς τὸ νεκροτομεῖον, ἡ πρώτη ἐργασία εἶναι ἡ ἀφαίρεσις τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῶν ἄλλων ἐπ' αὐτοῦ ἀντικειμένων. 'Επὶ τούτων θὰ προσδένεται πινακίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἀναγράφεται τὸ ὄνομα τοῦ θύματος, ἐὰν εἶναι γνωστόν, ἡ ἡμερομηνία καὶ τὸ ὄνομα τοῦ εἰσαγγελέως ἢ τοῦ ἐπιληφθέντος ἀστυνομικοῦ. Τὰ διάφορα ἀντικείμενα θὰ ἀφαιροῦνται ἀπὸ τὰ θυλάκια τῶν ἐνδυμάτων τοῦ θύματος καὶ θὰ καταγράφωνται εἰς τὸ μπλὸκ τοῦ ἀστυνομικοῦ. 'Εὰν τὰ ἐνδύματα εἶναι βρεγμένα ἢ αἱματωμένα, θὰ ἀναρτῶνται εἰς κρεμάστρας, μέχρις ὅτου στεγνώσουν καὶ μετὰ θὰ διπλώνωνται καὶ θὰ τοποθετοῦνται ἐντὸς κιβωτίου ἢ καταλλήλου ἑρμαρίου. Δὲν ἔχει σχέσιν ἐὰν τὰ ἐνδύματα εἶναι πολὺ κατεστραμμένα. 'Υφ' οἱασδήποτε συνθήκας δὲν θὰ τὰ καταστρέψωμεν ἢ θὰ τὰ ἀπορρίψωμεν, μέχρις ὅτου ὁλοκληρωθῇ ἡ ἔρευνα ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως.

Δέον νὰ καταβάλλεται ἡ δέουσα προσοχὴ ὥστε νὰ μὴ προξενηθῇ φθορὰ εἰς τὰ ἐνδύματα κατὰ τὴν ἀφαίρεσίν τους. "Εκαστον ἔνδυμα πρέπει νὰ ἀφαιρεθῇ κανονικῶς, ὡς τοῦτο ἐχρησιμοποιήθη. Τὰ κομβία δὲν θὰ ἀποσπῶνται. Αἱ «τιράντες» δὲν θὰ ἐπιμηκύνωνται, διὰ νὰ τηρηθοῦν τὰ ἐνδύματα εἰς τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς κατάστασιν, εἰς ἣν εὑρέθησαν ἐπὶ τοῦ πτώματος.

'Εὰν εἶναι ἐμφανὲς ὅτι ὁ θάνατος προεκλήθη ἐκ τραυμάτων προξενηθέντων διὰ πυροβόλου ὅπλου, ἢ ὅτι τὸ θῦμα δυνατὸν νὰ εἶχε πυροβολήσει μὲ ἓν ὅπλον, θὰ ἐνεργηθῇ ἐξέτασις τῆς ἐπιδερμίδος ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, πρὸς διαπίστωσιν ὑπάρξεως νιτρικοῦ ὀξέος καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ εἰδικὸς τῆς δακτυλοσκοπήσεως θὰ λάβῃ τὰ ἀποτυπώματα ὅλων τῶν δακτύλων. Μερικοὶ δυνατὸν νὰ ἀπορροῦν καὶ νὰ διερωτῶνται ἐὰν τοῦτο εἶναι ἀπαραίτητον, ἰδίως ὅταν τὸ θῦμα μᾶς εἶναι γνωστόν. Σκοπός μας ὅμως εἶναι νὰ συγκρίνωμεν τὰ δακτυλικὰ αὐτὰ ἀποτυπώματα μὲ τὰ εὑρεθέντα εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, τὰ ὁποῖα ὡσαύτως ἀνῆκον εἰς τὸ θῦμα. Συνεπῶς καλὸν εἶναι πάντοτε νὰ ἔχωμεν εἰς χεῖρας μας τὰ πρόσφατα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τοῦ θύματος.

Φωτογράφησις τοῦ πτώματος.

Θὰ κληθῇ καὶ πάλιν εἷς πεπειραμένος φωτογράφος διὰ νὰ φωτογραφήσῃ τὸ πτῶμα, πρὶν ἀφαιρεθοῦν τὰ αἵματα καὶ αἱ ἄλλαι κηλῖδες. Αἱ φωτογραφίαι αὗται δέον νὰ ληφθοῦν ἐξ ἐγγυτάτης ἀποστάσεως. Μετὰ τὴν λῆψιν τῶν φωτογραφιῶν τοῦ πτώματος, θὰ καθαρισθοῦν μὲ προσοχὴν αἱ περιοχαὶ τῶν τραυμάτων καὶ θὰ φωτογραφηθοῦν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ φαίνωνται ὅλαι αἱ δυναταὶ λεπτομέρειαι τῶν πλη-

γῶν, αἵτινες ἐπέφεραν τὸν θάνατον. 'Εὰν αἱ φωτογραφίαι αὗται ληφθοῦν ἐξ ἀποστάσεως, δὲν θὰ ἔχουν μεγάλην ἀξίαν, ἰδίως δὲ τῶν διατρήσεων τῶν διαφόρων βλημάτων. Διὰ τὴν καλὴν φωτογράφησιν συχνάκις ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ἀνόρθωσις τοῦ πτώματος.

Εἶναι ἰδιαιτέρως σπουδαῖον εἰς τὰς φωτογραφίας τῶν τραυμάτων νὰ προστίθεται κλίμαξ «σέλουλόϊντ» 6 ἰντσῶν, ὥστε, ἀσχέτως πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὰς διαστάσεις τῆς ἐκτυπώσεως, νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ μετρῶνται ἐπακριβῶς τὰ τραύματα.

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ νεκροτομείου συνήθως ἐπείγονται νὰ ταριχεύσουν τὸ πτῶμα ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον. 'Εὰν γίνῃ τοῦτο πρὶν ἡ ἰατροδικαστικὴ ἐξέτασις ὁλοκληρωθῇ, δυνατὸν νὰ καταστρέψῃ ὁλόκληρον τὴν διεξαγομένην ἔρευναν. 'Η ταρίχευσις καθιστᾶ ἀδύνατον τὴν διαπίστωσιν ἐὰν τὸ θῦμα ἦτο ἀλκοολικὸς ἢ διετέλει ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν οἰνοπνευματώδους τινος ποτοῦ. Διάφορα φοβερὰ δηλητήρια καταστρέφονται τελείως διὰ τῆς ταριχεύσεως, ἔτι δὲ καὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δὲν καταστρέφονται, δυσκόλως ἀναγνωρίζονται κατὰ τὴν χημικὴν ἐξέτασιν. Εἶναι ἀδύνατον νὰ διαπιστωθῇ ἡ κατηγορία αἵματος εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκεν ὁ ταριχευθείς. Εἰς περίπτωσιν θανάτου, συνεπεία τραυμάτων ἐκ σφαιρῶν ἢ μαχαίρας, εἶναι δύσκολον μετὰ τὴν ταρίχευσιν νὰ διαπιστωθῇ ποῖα τραύματα προυξενήθησαν ἀπὸ τὰ φονικὰ ὅπλα καὶ ποῖα ἀπὸ τὰ ἐργαλεῖα τῶν ταριχευτῶν. Δὲν εἶναι σπάνιος ὁ θάνατος ἀπὸ θρόμβωσιν τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων. Καθίσταται ὅμως ἀδύνατος ἡ διαπίστωσις τοῦ αἰτίου τούτου τοῦ θανάτου, ὅταν τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα κατὰ τὴν ταρίχευσιν, καθαρίζωνται μὲ τὰ ταριχευτικὰ ὑγρά. Συνεπῶς, ἐὰν εἶναι δυνατόν, ἡ νεκροψία θὰ ὁλοκληρώνεται πρὸ τῆς ταριχεύσεως. Δέον νὰ ἐνθυμούμεθα ὅτι μετὰ τὴν ταρίχευσιν ὁ ἐπιληφθεὶς ἀστυνομικὸς ἔχει καταστρέψει τὸ δεύτερον γεφύρωμα ὄπισθέν του.

'Η ἰατροδικαστικὴ ἐξέτασις.

'Η ἰατροδικαστικὴ ἐξέτασις εἶναι μία πολὺ ἐπίπονος ἐργασία, ἀσχέτως ἐὰν τὰ αἴτια τοῦ θανάτου εἶναι ἐμφανῆ. Κατ' αὐτὴν θὰ ἐνεργῆται λεπτομερὴς ἐξέτασις τοῦ κρανίου, τοῦ ἐγκεφάλου, τῶν ὀργάνων τοῦ λαιμοῦ, τοῦ στήθους, τῆς κοιλίας καὶ τῆς λεκάνης. 'Ενίοτε διαπιστώνονται κατὰ τὴν ἰατροδικαστικὴν ἐξέτασιν γεγονότα τὰ ὁποῖα οὐδεὶς ἐφαντάζετο.

"Ας λάβωμεν τὴν κοινὴν περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν μία νεαρὰ γυνὴ εὑρίσκεται νεκρά, μὲ ἐκ πρώτης ὄψεως αἰτίαν τοῦ θανάτου τραύματα εἰς τὴν κεφαλὴν ἀπὸ πυροβόλον ὅπλον. Γεννᾶται ἀμέσως τὸ ἐρώτημα ἐὰν πρόκειται περὶ ἐγκλήματος ἢ αὐτοκτονίας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ διαπιστωθῇ εὐκόλως. Δυνατὸν ὅμως κα ὰ τὴν π ρε αν τῆς ἀνακρίσεως νὰ τεθῇ τὸ ἐρώτημα περὶ τοῦ ἐὰν ἡ γυνὴ εὑρίσκετο εἰς κατάστασιν ἐγκυμοσύνης. Τοῦτο θὰ διαπιστωθῇ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἰατροδικαστικῆς ἐξετάσεως. 'Επιβάλλεται νὰ ὑποστῶμεν τὸν κόπον καὶ τὴν δαπάνην καὶ νὰ καλέσωμεν ἰατρὸν εἰδικευμένον καὶ μὲ πεῖραν εἰς τὸν τομέα αὐτόν, παρὰ νὰ ἀναθέσωμεν τὴν ἐργασίαν αὐτὴν εἰς ἀνειδίκευτον ἰατρόν.

"Οταν ὁ χειρουργὸς ὁλοκληρώσῃ τὴν ἐξέτασίν του, θὰ πρέπει νὰ συντάξῃ πλήρη καὶ λεπτομερῆ ἀναφορὰ τῆς ἐνεργηθείσης ἰατροδικαστικῆς ἐξετάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ περιλαμβάνεται λεπτομερὴς περιγραφὴ καὶ καθορισμὸς ὅλων τῶν τραυμάτων. Κατὰ τὴν ἐξέτασιν ἐπίσης πρέπει νὰ ἀφαιρέσῃ πολλὰ ἀπὸ τὰ ὄργανα τοῦ σώματος, τὰ ὁποῖα θὰ ὑποβληθοῦν εἰς μικροσκοπικὴν καὶ χημικὴν ἐξέτασιν. 'Ο τρόπος τῆς διατηρήσεως τῶν ὀργάνων αὐτῶν περιγράφεται λεπτομερῶς εἰς ἕτερο κεφάλαιον.

'Ο ἐπιληφθεὶς ἀστυνομικὸς θὰ ἐνεργήσῃ πλέ ν μίαν πλήρη περιγραφὴν τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ πτώματος εἰς τὸ μπλόκ του. Εἰς τὰς σημειώσεις του δέον νὰ ἀναφέρωνται καὶ αἱ καιρικαὶ συνθῆκαι, ὡς καὶ ἡ ἐκ πρώτης ὄψεως μέθοδος

διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὁ δράστης ἀφίκετο εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον τὸν ἐγκατέλειψεν, ὡς καὶ τὰ ὀνόματα καὶ αἱ διευθύνσεις τῶν μαρτύρων καὶ ὑπόπτων.

Ἤδη τὸ πτῶμα δύναται νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς ταριχευτάς. Ἡ ταρίχευσις θὰ διευκολυνθῇ μεγάλως ἐὰν ὁ ἰατροδικαστὴς ἔχῃ διευθετήσει καταλλήλως τὰ μεγάλα αἱμοφόρα ἀγγεῖα, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀποκοπῇ κατὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς καρδίας καὶ ἔχῃ ἀφήσει εἰς αὐτὰ τὸ ἀνάλογον μῆκος, ὥστε νὰ διατρυπῶνται εὐκόλως ἀπὸ τὰ ἐργαλεῖα τοῦ βαλσαμωτοῦ. Αἱ ἀρτηρίαι εἰς τὴν βάσιν τοῦ κρανίου, αἱ ὁποῖαι ἀποκόπτονται ὅταν ἀφαιρῆται ὁ ἐγκέφαλος, δέον ὡσαύτως νὰ ράπτωνται. Προσοχὴ πρέπει νὰ καταβληθῇ κατὰ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ κρανίου, ὥστε αὕτη νὰ γίνεται ἄνωθεν τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς, διὰ νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἀναπαράστασις τῆς κεφαλῆς.

Ἐὰν ὁ ἐπιληφθεὶς ἀστυνομικὸς ἀκολουθήσῃ πιστῶς καὶ μεθοδικῶς τὰς ὁδηγίας αὐτάς, θὰ ἔχῃ τὴν ἱκανοποίησιν νὰ ἴδῃ ὅλας τὰς ὑποθέσεις του περαιωμένας αἰσίως καὶ δὲν θὰ δημιουργῇ φακέλους μὲ τίτλον : «Ἐγκλήματα μὴ διαλευκανθέντα!». Ὁ χρυσοῦς κανὼν τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης ἐπὶ ἀνθρωποκτονίας: Μὴν ἐγγίζετε, μετατοπίζετε ἢ μετατρέπετε οὐδέ, μέχρις ὅτου ἐνεργηθῇ ἐξακρίβωσις, καταμέτρησις καὶ φωτογράφησις. Νὰ ἐνθυμῆσθε πάντοτε ὅτι ἓν πτῶμα ἢ ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον μετεκινήθη, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπανατοποθετηθῇ εἰς τὴν ἀρχικήν του θέσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ὑπολογισμὸς τοῦ χρόνου θανάτου.

Συχνάκις ὅταν ἀνευρίσκεται ἐν πτῶμα ὅλαι αἱ ἐνδείξεις εἶναι ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως ὅτι ἔχει διαπραχθῇ ἐν ἔγκλημα. Δὲν ὑπάρχουν ὅμως μάρτυρες, οἵτινες θὰ πιστοποιήσουν τὸν ἀκριβῆ χρόνον τοῦ θανάτου. Εἶναι πάντοτε σπουδαῖον νὰ γνωρίζωμεν, ὅσον τὸ δυνατὸν ἀκριβέστερον, τὸν χρόνον κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ θῦμα ἐξέπνευσεν. Ἐλλείψει μαρτύρων ἡ πληροφορία αὕτη δυνατὸν νὰ ληφθῇ ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ τούτου τοῦ πτώματος. Γενικῶς δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ὅσον ταχύτερον ἀνευρεθῇ τὸ πτῶμα μετὰ τὸν θάνατον, τόσον ἀκριβέστερον δύναται νὰ προσδιορισθῇ ὁ χρόνος τοῦ θανάτου. Ἐν τούτοις, συνήθως εἶναι ἀδύνατον δι' οἱονδήποτε νὰ καθορίσῃ ἐπακριβῶς τὸν χρόνον κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ θῦμα ἔπαυσε νὰ ζῇ.

Ὁ καθορισμὸς τοῦ χρόνου τοῦ θανάτου δὲν εἶναι μόνον εἰς περιπτώσεις ἐγκλημάτων σπουδαῖος, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας πολιτικὰς ὑποθέσεις τὸ στοιχεῖον τοῦτο εἶναι μεγίστης σπουδαιότητος. Ἰδίως τοῦτο ἀφορᾷ τὰς ἀσφαλιστικὰς ἑταιρείας. Παραδείγματος χάριν. Ἐποχήν τινα ὁ γράφων ἐπελήφθη τῆς αὐτοκτονίας μιᾶς νεαρᾶς γυναικός, ἡ ὁποία εἶχεν ἀσφαλίσει τὴν ζωήν της. Εἰς τὸ συμβόλαιον ἀνεφέρετο ὅτι, ἐὰν ὁ θάνατος ὠφείλετο εἰς αὐτοκτονίαν καὶ ἐλάμβανε χώραν ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συμβολαίου, οἱ κληρονόμοι δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ εἰσπράξουν τὰ ἀσφάλιστρα. Πέντε λεπτὰ μετὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς ἡμέρας τῆς συμπληρώσεως ἔτους ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συμβολαίου, ἡ γυνὴ αὕτη ἔλαβε στρυχνίνην καὶ ἐντὸς δέκα πέντε λεπτῶν ἦτο νεκρά. Εὐτυχῶς ἦσαν παρόντες μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι ἐπιστοποίησαν τὸν ἀκριβῆ χρόνον τοῦ θανάτου. Τὸ πτῶμα ὅμως ἀνευρέθη ἀργότερον καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ διαπιστωθῇ ἐὰν ὁ θάνατος εἶχεν ἐπέλθει πρὸ ἢ μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ ἐὰν θὰ ἴσχυεν ἡ παράγραφος τοῦ συμβολαίου περὶ περιπτώσεως αὐτοκτονίας.

Ἐνίοτε δημιουργεῖται μία τοιαύτη κατάστασις, ὅταν ἀμφότεροι οἱ σύζυγοι εὑρίσκωνται νεκροὶ καὶ ἕκαστος τούτων ἔχει ἰδίους κληρονόμους. Ἐὰν ὁ σύζυγος ἀπεβίωσεν ἔστω καὶ ἓν λεπτὸν πρὸ τῆς συζύγου, ἓν μέρος τῆς περιουσίας του μεταβιβάζεται αὐτομάτως εἰς αὐτὴν καὶ ἐν συνεχείᾳ μετὰ τὸν θάνατόν της εἰς τοὺς κληρονόμους της. Ἐὰν αὕτη ἀποθάνῃ πρὸ τοῦ συζύγου της, οἱ κληρονόμοι της δὲν θὰ

ἔχουν δικαιώματα ἐπὶ τῆς περιουσίας της, ἐκτὸς ἐὰν τοῦτο ἀναφέρεται ρητῶς εἰς τὴν διαθήκην της. Τὸ παράδειγμα τοῦτο καταδεικνύει ποῖαι καταστάσεις εἶναι δυνατὸν νὰ δημιουργηθοῦν. Ὅταν ὁ εἰσαγγελεὺς ἢ εἷς ἀστυνομικὸς ἐπιλαμβάνεται τῆς ὑποθέσεως ἑνὸς ἐγκλήματος, σπανίως δύναται νὰ προβλέψῃ τὰ ἄπειρα προβλήματα, πολιτικὰ καὶ ἐγκληματολογικά, τὰ ὁποῖα δυνατὸν νὰ δημιουργηθοῦν πολλοὺς μῆνας ἢ ἔτη ἀργότερον καὶ τῶν ὁποίων ἡ λύσις θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὰς λεπτομερείας τῆς ἐξετάσεώς του.

Φυσιολογικῶς ὁ αἰφνίδιος θάνατος εἶναι σπάνιος. Ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ δὲν ἀφαιρεῖται τόσον εὐκόλως. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μία μυῖγα τὴν ὁποίαν συνθλίβει τις κάτωθι τοῦ πέλματός του. Μετὰ τὸν τραυματισμόν, δυνατὸν ἓν ἄτομον νὰ ἐπιζήσῃ ἐπὶ ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα, παρ' ὅλον ὅτι ἔχει πληγῇ ἡ καρδία ἢ ὁ ἐγκέφαλος καὶ ἐνίοτε νὰ ἀναρρώσῃ πλήρως. Συνήθως ὅμως ὁ θάνατος ἐπέρχεται βραδέως μετὰ τὸν τραυματισμόν. Τὸ γεγονὸς τοῦτο προσθέτει νέας δυσκολίας εἰς τὴν διαπίστωσιν τοῦ ἀκριβοῦς χρόνου τοῦ θανάτου.

Ἄμεσα σημεῖα θανάτου.

Ὁ ἀστυνομικὸς πιθανὸν νὰ εὑρεθῇ πρὸ ἑνὸς πτώματος, ἀλλὰ νὰ μὴν εἶναι βέβαιος ἐὰν ἔχῃ ἐπέλθει ὁ θάνατος. Ἡ πρώτη του ἐνέργεια εἶναι νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν ἐὰν δύναται καὶ ἐὰν ἔχῃ τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ἐὰν ζῇ ἢ ὄχι τὸ θῦμα. Θὰ ἐνεργήσῃ τότε ὡς ἐὰν τὸ πτῶμα ἦτο ἐν τῇ ζωῇ καὶ θὰ παράσχῃ ἀμέσως τὰς πρώτας βοηθείας. Τοῦτο δυνατὸν νὰ συμβῇ πολλάκις εἰς περιπτώσεις πνιγμοῦ, ἀσφυξίας, δηλητηριάσεως ἐξ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, ἢ ὅταν ἔχῃ γίνει ἀπόπειρα αὐτοκτονίας διὰ τῆς λήψεως ναρκωτικῶν φαρμάκων.

Αἱ παλαιαὶ μέθοδοι διὰ τὴν πιστοποίησιν τοῦ θανάτου, ὅπως ἡ τοποθέτησις καθρέπτου πρὸ τοῦ στόματος, ἡ κέντησις τῆς σαρκὸς διὰ βελόνης καὶ τὰ παρόμοια, δὲν εἶναι ἐν χρήσει σήμερον.

Σήμερον εἶναι ἐν χρήσει τρεῖς τρόποι, οἵτινες εἶναι ἀκριβεῖς καὶ ἀξιόπιστοι διὰ τὴν πιστοποίησιν τοῦ θανάτου.

1. Παῦσις τῆς ἀναπνοῆς. Ὁ εὐκολώτερος τρόπος διὰ νὰ διαπιστώσωμεν ἐὰν ἓν ἄτομον ἀναπνέῃ ἢ ὄχι εἶναι νὰ παρατηρήσωμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὸ στῆθος του ἐπὶ μερικὰ δευτερόλεπτα. Ἡ καλυτέρα στάσις διὰ νὰ παρατηρήσωμεν τοῦτο, εἶναι νὰ θέσωμεν τὸ θῦμα εἰς ὑπτίαν στάσιν καὶ νὰ ἀνασηκώσωμεν τὰ ἐνδύματά του εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματός του. Τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι εὐκολώτερον νὰ διαπιστωθῇ ἡ λειτουργία τῆς ἀναπνοῆς, ἐὰν αὕτη ὑπάρχῃ εἰσέτι, εἶναι τὸ ἄνω μέρος τῆς κοιλιακῆς χώρας, ἀκριβῶς κάτωθεν τοῦ σημείου ὅπου τὰ τελευταῖα πλευρὰ ἐφάπτονται τοῦ στέρνου. Ἐὰν διαπιστωθῇ εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν κίνησις μαρτυροῦσα τὴν ὕπαρξιν ἀναπνοῆς, τοῦτο σημαίνει ὅτι ὑπάρχει εἰσέτι ζωή. Ἐὰν δὲν διαπιστωθῇ καμμία κίνησις, τότε τοῦτο σημαίνει ὅτι ἢ ἔχει σταματήσει ἡ ἀναπνοὴ ἢ εἶναι τόσον ἀδύνατος, ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ τὴν διαπιστώσωμεν. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ἔχει ἐπέλθει καὶ ὁ θάνατος.

2. Παῦσις τοῦ σφυγμοῦ. Εἰς πολλὰς περιπτώσεις ἡ καρδία θὰ συνεχίσῃ νὰ πάλλῃ ἐπὶ μερικὰ δευτερόλεπτα ἢ καὶ λεπτὰ εἰσέτι μετὰ τὴν πλήρη παῦσιν τῆς ἀναπνοῆς. Διὰ νὰ πιστοποιήσωμεν τὴν λειτουργίαν τῆς καρδίας, ψαύομεν τὸν σφυγμὸν τοῦ θύματος. Πρὸς τοῦτο τοποθετοῦμεν τοὺς δακτύλους μας κάτω ἀπὸ τὴν κερκίδα, δηλαδὴ τὸ ὀστοῦν τὸ ὁποῖον καταλήγει εἰς τὴν βάσιν τοῦ ἀντίχειρος. Διὰ τῆς μετακινήσεως τῶν δακτύλων πρὸς τὸ κέντρον τῆς ὑπὸ τὸν καρπὸν ἐπιφανείας τῆς ἐπιδερμίδος, θὰ ἔλθωμεν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν παλμὸν τῆς ἀρτηρίας τῆς κερκίδος, ἐὰν ἡ καρδία πάλλῃ. Ἐὰν δὲν διαπιστωθῇ σφυγμὸς καὶ τὸ ἄτομον ἔχει παύσει νὰ ἀναπνέῃ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἔχει ἐπέλθει ὁ θάνατος. Καὶ αἱ δύο αὐταὶ μέθοδοι δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθοῦν ταυτοχρόνως.

(Συνεχίζεται)

ΑΝΑΤΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΤΟΜΗ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ

Τὸ πρόβλημα τῆς ἐγκληματικότητος κάθε χώρας ἐξετάζεται καὶ ἐρευνᾶται εἰς τὸ σύνολον τοῦ πληθυσμοῦ καὶ κατὰ γεωγραφικὰ διαμερίσματα. Οὕτω δίδεται ἡ δυνατότης τὰ συμπεράσματα ποὺ ἐξάγονται νὰ προσεγγίζουν τὴν πραγματικὴ ροπὴ ἢ τάσι τῶν γενεσιουργῶν αἰτίων τῆς ἐγκληματικότητος. Φυσικὰ σημαντικὸν ρόλον διαδραματίζει καὶ ἡ μόρφωσις, ἡ κοινωνικὴ ὑπόστασις τοῦ ἐγκληματίου καὶ αἱ συνθῆκαι διαβιώσεως. Οἱ εἰδικοί, τόσον εἰς τὸν τόπον μας, ὅσον καὶ εἰς τὰ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ κράτη, μελετοῦν τοὺς παράγοντες αὐτούς, ὥστε νὰ διαμορφώνουν τὴν πλέον ἀκριβῆ ἀντίληψιν καὶ τὰ συμπεράσματά των νὰ ἀπεικονίζουν τὴν πραγματικότητα.

Μὲ γνώμονα τὰς βασικὰς αὐτὰς ἀρχὰς πρέπει νὰ ἐξετασθῆ καὶ τὸ πρόβλημα τῆς ἐγκληματικότητος εἰς τὸν τόπον μας. Εἰς προηγούμενα εἰδικὰ ἄρθρα—ἐρεύνας, ἐδώσαμε μίαν εἰκόνα εἰς τὸ σύνολον τοῦ πληθυσμοῦ, τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν μόρφωσιν. Εἰς τὸ σημερινόν μας ἄρθρον-ἔρευναν θὰ ἀσχοληθῶμε μὲ τὴν ἐγκληματικότητα εἰς τὴν ὕπαιθρον, βάσει τῶν ἐπισήμων στατιστικῶν στοιχείων. Οὕτως ἐπὶ συνόλου 7.249.405 κατοίκων, τῶν περιφερειῶν ποὺ ἀστυνομεύει ἡ Χωροφυλακή, δηλαδὴ δὲν ὑπολογίζονται ἡ Ἀθήνα, ὁ Πειραιεύς, ἡ Πάτρα καὶ ἡ Κέρκυρα, κατὰ τὸ 1962 ἐβεβαιώθησαν 423 κακουργήματα καὶ 54.629 πλημμελήματα. Ἐκ τούτων διελευκάνθησαν καὶ οἱ δρᾶσται ἀπεστάλησαν πρὸς τιμωρίαν εἰς τὴν δικαιοσύνην τὰ 411 κακουργήματα καὶ τὰ 53.887 πλημμελήματα καὶ συνελήφθησαν 15.786 ἄτομα. Δὲν κατέστη δυνατὴ ἡ διαλεύκανσις 12 κακουργημάτων καὶ 742 πλημμελημάτων, ποσοστὸν ἀσήμαντον, χωρὶς φυσικὰ τοῦτο νὰ ἀποκλείη τὴν διαλεύκανσιν καὶ τούτων εἰς μεταγενέστερον χρόνον.

Βάσει τοῦ πληθυσμοῦ τῶν πόλεων καὶ περιφερειῶν ἡ ἐγκληματικότης παρουσιάζει τὴν κάτωθι εἰκόνα :

Ἀριθμὸς πόλεων	Πληθυσμὸς	Διαπραχθέντα		Διαλευκαθέντα		Συλληφθέντα πρόσωπα
		Κακουργήματα	Πλημμελήματα	Κακουργήματα	Πλημμελήματα	
27 ἄνω τῶν 25.000 κατοίκων	1.394.642	117	16.153	115	15.844	5.081
46 10-25.000 »	744.822	47	9.336	44	9.221	2.247
54 1-10.000 »	348.390	21	3.989	20	3.987	1.113
Κάτω τῶν 5.000 »	4.761.551	238	25.151	232	24.935	7.345
Σύνολον	7.249.405	423	54.629	411	53.887	15.786

Ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ ἀνωτέρω πίνακος γίνεται ἀντιληπτὸν ὅτι ἡ ἐγκληματικότης εἰς τὴν ὕπαιθρον, δηλαδὴ τὰς περιοχὰς κάτω τῶν 5.000 κατοίκων, εἰς μὲν τὰ κακουργήματα παρουσιάζει ποσοστὸν ἄνω τοῦ 50 % τοῦ συνόλου, εἰς δὲ τὰ πλημμελήματα ἐλάχιστα κατώτερον τοῦ 50 %. Χαρακτηριστικὸν ἐπίσης στοιχεῖον εἶναι ὅτι τὸ ποσοστὸν τῆς ἐγκληματικότητος εἰς τὰς πόλεις ἄνω τῶν 25.000 κατοίκων δὲν φθάνει οὔτε τὸ 1 % τοῦ πληθυσμοῦ, ὅσον ἀφορᾶ τὰ συλληφθέντα ἄτομα, μὲ ἐλάχιστον τὴν Λάρισαν 0,02 %, τὰ Ἰωάννινα 0,04 % καὶ ἀνώτατον τὴν Χαλκίδα 0,84 % τὴν Μυτιλήνην 0,55 % καὶ τὰ Χανιὰ 0,52 %. Ἀντιθέτως εἰς τὰς πόλεις πληθυσμοῦ

ἀπὸ 10-25.000 κατοίκων τὸ ποσοστὸν εἶναι ἀρκετὰ ηὐξημένον μὲ ἀνώτατον 44 % διὰ τὴν Τρίπολιν καὶ κατώτατον 5,12 % διὰ τὴν Νιγρίταν. Ὡσαύτως διὰ τὰς πόλεις 5.000-10.000 τὸ ποσοστὸν παρουσιάζει σχετικὴν κάμψιν μὲ ἀνώτατον 42,19 % τὸν Ἁλμυρὸν καὶ κατώτατον 0,76 % τὴν Πρωσοτσάνην καὶ 1.40 % τὸ Σιδηρόκαστρον Σερρῶν.

Τὰ στοιχεῖα αὐτά, σχετικῶς μὲ τὸ ποσοστὸν τῆς ἐγκληματικότητος καὶ τὰ συλληφθέντα ἄτομα, ἀποκτοῦν ἰδιαιτέραν σημασίαν ἐξεταζόμενα ἓν ἕκαστον κατὰ πόλιν καὶ ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸ εἶδος καὶ τὴν μορφὴν τῆς ἐγκληματικῆς πράξεως, τὴν ἡλικίαν τοῦ ἐγκληματίου, τὴν μόρφωσιν αὐτοῦ καὶ τὴν κοινωνικήν του ὑπόστασιν. Ἡ παροῦσα ἔρευνα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπεκταθῇ εἰς τοιούτου εἴδους λεπτομερείας, ἀλλὰ εἰς γενικὰς ἀδρὰς γραμμὰς καὶ εἰκόνας δίδει τὴν μορφὴν τῆς ἐγκληματικότητος, ὅπως παρουσιάζεται εἰς τὸν τόπον μας καὶ τὸν καμβὰν ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ ἐρευνηταὶ-μελετηταὶ τοῦ ἐγκλήματος καὶ οἱ κοινωνιολόγοι θὰ συνεχίσουν τὸ ἔργον των διὰ νὰ ἐξαγάγουν τὰ χρήσιμα συμπεράσματα.

Δὲν θὰ ἀπασχοληθῶμεν εἰς τὴν ἔρευνάν μας αὐτὴν ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ἀδικημάτων. Θὰ περιορισθῶμεν ἁπλῶς εἰς τὰ πλέον ἀντικοινωνικὰ ἀδικήματα, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ εἰδικοὶ ἐγκληματολόγοι καὶ κοινωνιολόγοι ἀντλοῦν τὰ στοιχεῖα των πρὸς μελέτην, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ὁποίων δημιουργεῖται ἡ παραστατικὴ εἰκὼν τῆς ἐγκληματικότητος ἑνὸς τόπου, μιᾶς χώρας. Μὲ τὸν ἀνωτέρω γνώμονα ἡ παρουσιαζομένη εἰκὼν ἔχει ὡς ἑξῆς ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς χώρας:

Ἀδίκημα	Σύνολον	Πόλεις ἄνω τῶν 25 χιλ. κατοίκων	Πόλεις 10–25 χιλ. κατοίκων	Πόλεις 5–10 χιλ. κατοίκων	Πόλεις κάτω τῶν 5 χιλ. κατοίκων
Ἀντίστασις Ἀρχῆς	209	48	34	8	119
Κατὰ τῆς θρησκείας	502	115	83	32	272
Ἐμπρησμοὶ	1.039	161	83	76	719
Ἀνθρωποκτονίαι	433	48	33	27	325
Παιδοκτονίαι-Ἀμβλώσεις	106	48	11	2	45
Ἁρπαγαὶ-Ἀπαγωγαὶ	1.290	324	42	70	854
Βιασμοὶ	55	10	4	4	37
Ἀσέλγειαι	44	7	6	3	28
Μαστροπεία κλπ.	157	54	17	–	86
Ἀποπλάνησις παίδων	251	174	45	10	22
Μοιχεία-Διγαμία	156	60	28	11	57
Κλοπαὶ	3.122	1.191	582	188	1.161
Ἐκβίασις-Ἀπάτη	251	102	33	19	97
Ἐπαιτεία	210	153	24	8	25
Ναρκωτικὰ	68	25	7	5	31

Ἡ μελέτη τῶν στοιχείων αὐτῶν δίδει ἀνάγλυφον τὴν εἰκόνα τῆς ἐγκληματικότητος εἰς ἀναλογίαν μὲ τὸν πληθυσμόν. Οὕτω βλέπομεν ὅτι αἱ ἀνθρωποκτονίαι εἶναι ηὐξημέναι εἰς τὰς μικρὰς πόλεις καὶ μάλιστα εἰς τὰς κωμοπόλεις καὶ χωρία κάτω τῶν 5.000 κατοίκων, δεδομένου ὅτι ἐπὶ συνόλου 433 ἀνθρωποκτονιῶν μόνον 108 διεπράχθησαν εἰς πόλεις ἀπὸ 5.000 κατοίκων καὶ ἄνω καὶ 325 εἰς οἰκισμοὺς κάτω τῶν 5.000 κατοίκων. Γενικῶς ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ πίνακος παρουσιάζεται σημαντικῶς

ηὐξημένη ἡ ἐγκληματικότης εἰς τὴν ὕπαιθρον, γεγονὸς ποὺ πρέπει νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἁρμοδίων καὶ εἰδικῶν. Διότι δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπαρκὴς λόγος ἡ μὴ πλήρης καὶ ἐπαρκὴς ἀστυνόμευσις. Τὰ αἴτια περισσότερον, κατὰ τὴν γνώμην μας, ὀφείλονται εἰς τὰς συνθήκας ζωῆς καὶ τὴν μόρφωσιν τῶν ἀτόμων. 'Ο φόβος τῆς 'Αστυνομίας, φυσικά, εἶναι συντελεστικὸς παράγων ποὺ θέτει φραγμὸν καὶ ἐπιδρᾷ ὡς ἀνασχετικὸν τεῖχος εἰς τὰς ἐγκληματικὰς ροπὰς καὶ τάσεις τῶν ἀτόμων. 'Αλλὰ δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίζωμεν ὅτι ἡ ζωὴ εἰς τὰς μεγαλοπόλεις δημιουργεῖ εἰς τὸν ἐγκληματίαν, εἴτε ἐκ φύσεως, εἴτε ἕξεως, τὸ αἴσθημα τῆς δυσκόλου, ἂν μὴ τοῦ ἀδυνάτου τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ἐγκληματικῆς του πράξεως. Νομίζω ὅτι οἱ παράγοντες ποὺ ἐπιδροῦν εἰς τὴν διάπραξιν ἐγκλημάτων εἰς τὴν ὕπαιθρον, ἐκτὸς τῶν προαναφερθέντων λόγων, εἶναι καὶ τὰ κατάλοιπα ἐθίμων παλαιῶν ἐτῶν, ὅπως εἶναι ἡ βεντέττα, ὁ παλληκαρισμὸς καὶ τὸ ἀσηκλίκι, ποὺ φυσικὰ μὲ τὴν μόρφωσι ἀρχίζουν νὰ ἐκλείπουν ἀπὸ πολλὰς περιφερείας.

"Εν ἄλλο σημαντικὸν στοιχεῖον εἶναι καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐγκληματίου. 'Επὶ συνόλου 25.865 ἐγκληματικῶν πράξεων ἐκ τῶν πλέον σπουδαιοτέρων τοῦ ἔτους 1962, διεπράχθησαν ὑπὸ ἀτόμων ἀσκούντων τὰ κάτωθι ἐπαγγέλματα : 'Εμπορευόμενοι 6.299, βιομήχανοι 723, ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι 629, γεωργοὶ - ἀγρόται 2.276, ποιμένες 718, ναυτικοὶ - ἁλιεῖς 237, βιοτέχναι 513, ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων 2.925, ἐργάται 1.914, ἐλεύθερα ἐπαγγέλματα 3.252, δημόσιοι ὑπάλληλοι 263, ἱερεῖς 6, στρατιωτικοὶ 319, διάφορα ἐπαγγέλματα 1.781, ἄνευ ἐπαγγέλματος 2.839, ἀλῆται-ἐπαῖται 852, ἀθίγγανοι 142. Χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι οἱ ἐμπορευόμενοι, ἐπὶ συνόλου 6.299, οἱ 5.859 συνελήφθησαν διὰ αἰσχροκέρδειαν καὶ ἄλλας παραβάσεις τοῦ 'Αγορανομικοῦ Κώδικος. 'Επίσης διὰ τὰ αὐτὰ ἀδικήματα συνελήφθησαν 509 βιομήχανοι καὶ 2.074 ἐλευθέρων ἐπαγγελμάτων. Ηὐξημένος ἐπίσης εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων διὰ σωματικὰς βλάβας μὲ 2.338, τῶν γεωργῶν μὲ 1.156, τῶν ἐργατῶν μὲ 698, καὶ γενικὰ ὅλων τῶν ἐπαγγελμάτων. 'Αντιθέτως τὰ ἀδικήματα προσβολῆς κατὰ τῶν ἠθῶν φέρουν εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τοὺς ἄνευ ἐπαγγέλματος 119, ἐργάτας 106, γεωργοὺς 67, ἀλήτας-ἐπαίτας 66 καὶ 2 κληρικούς. 'Επίσης συνελήφθησαν 1 κληρικὸς διὰ ἔγκλημα τιμῆς, 1 διὰ σωματικὰς βλάβας, 1 διὰ κλοπὴν καὶ 1 διὰ ἀπάτην. 'Ωσαύτως συνελήφθησαν 13 στρατιωτικοὶ διὰ ἐγκλήματα τιμῆς, 31 διὰ σωματικὰς βλάβας, 17 διὰ ἀνθρωποκτονίαν, 4 διὰ ἀμβλώσεις-ἐκθέσεις, 14 διὰ προσβολὴν τῶν ἠθῶν, 45 διὰ κλοπήν, 4 διὰ ἀπάτην, 1 διὰ ληστείαν-ἐκβιασμὸν καὶ 27 διὰ ἀγορανομικὰς παραβάσεις.

Κατὰ ἡλικίαν καὶ φῦλον τῶν ἐγκληματιῶν ἡ παρουσιαζομένη εἰκὼν ἐπὶ 12.517 συλληφθέντων μᾶς δίδει 11.624 ἄνδρας καὶ 893 γυναῖκας. 'Εκ τούτων 173 ἦσαν ἡλικίας κάτω τῶν 13 ἐτῶν, 1.353 ἀπὸ 13-18 ἐτῶν, 1.583 ἀπὸ 19-22 ἐτῶν, 3.695 ἀπὸ 23-30 ἐτῶν, 3.203 ἀπὸ 31-40 ἐτῶν, 1.616 ἀπὸ 41-50 ἐτῶν καὶ 892 ἄνω τῶν 50 ἐτῶν. 'Εκ τῶν ἀνηλίκων μέχρι 18 ἐτῶν 1.531 συλληφθέντων, 58 συνελήφθησαν διὰ ἐγκλήματα τιμῆς, 20 διὰ ἀνθρωποκτονίαν, 3 διὰ ἀμβλώσεις, 66 διὰ ἐγκλήματα ἠθῶν, 945 διὰ κλοπήν, 6 διὰ ἀπάτην, 1 διὰ ληστείαν καὶ 54 διὰ ἀληστείαν-ἐπαιτείαν. Τὰ στατιστικὰ αὐτὰ στοιχεῖα τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων πρέπει νὰ ἐπισύρουν τὴν προσοχὴν τῶν ἁρμοδίων, διότι ἀναμφισβητήτως οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι μέχρι 18 ἐτῶν δὲν εἶναι ἐκ συστήματος ἐγκληματίαι. Κοινωνικαὶ συνθῆκαι, ἔλλειψις ἐπαρκοῦς παρακολουθήσεως ἐκ μέρους τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων, μᾶλλον ἔχουν ὠθήσει τούτους εἰς τὴν διάπραξιν τοῦ ἀδικήματος. Καὶ οἱ κοινωνικοὶ ταγοὶ ὀφείλουν, ἀφοῦ μελετήσουν ἓν ἕκαστον ἀδίκημα καὶ ἀνεύρουν τοὺς λόγους, διὰ τῆς καταλλήλου διαπαιδαγωγήσεως καὶ σωφρονισμοῦ τοῦ ἀνηλίκου ἐγκληματίου νὰ τὸν ἀποδώσουν ὡς ὑγιὲς κύτταρον εἰς τὸ κοινωνικὸν σύνολον.

"Εν τελευταῖον στοιχεῖον, ποὺ μᾶς δίδει ἡ στατιστική, εἶναι αἱ αὐτοκτονίαι καὶ αἱ ἀπόπειραι αὐτοκτονίας. Κατὰ τὸ 1962 ἐπραγματοποιήθησαν 152 αὐτοκτονίαι

καὶ 108 ἀπόπειραι αὐτοκτονίας ἀνδρῶν καὶ 110 αὐτοκτονίαι καὶ 270 ἀπόπειραι γυναικῶν. Γίνεται καταφανὲς ὅτι διὰ μὲν τοὺς ἄνδρας ὑπερτεροῦν αἱ αὐτοκτονίαι, ἐνῶ διὰ τὰς γυναῖκας αἱ ἀπόπειραι, γεγονὸς ποὺ ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀρχὴν ὅτι αἱ γυναῖκες σπανιώτερον τῶν ἀνδρῶν αὐτοκτονοῦν. Κατὰ ἡλικίαν αὐτοκτονιῶν καὶ ἀποπειρῶν παρουσιάζεται ἡ κάτωθι εἰκών :

Αὐτοκτονίαι : Ἡλικία κάτω τῶν 22 ἐτῶν 24, 23-30 ἐτῶν 56, 31-40 ἐτῶν 63, ἄνω τῶν 41 ἐτῶν 119.

Ἀπόπειραι : Κάτω τῶν 22 ἐτῶν 140, 23-30 ἐτῶν 109, 31-40 ἐτῶν 55 καὶ ἄνω τῶν 41 ἐτῶν 74.

Ἐπίσης τὰ αἴτια τῆς αὐτοκτονίας ἢ ἀποπείρας ἔχουν ὡς κάτωθι :

Αὐτοκτονίαι : Λόγοι αἰσθηματικοὶ 35, λόγοι τιμῆς 15, λόγοι οἰκογενειακοὶ 42, λόγοι οἰκονομικοὶ 18 καὶ λόγοι ἀσθενείας 152.

Ἀπόπειραι : Λόγοι αἰσθηματικοὶ 141, τιμῆς 16, οἰκογενειακοὶ 117, οἰκονομικοὶ 29 καὶ ἀσθενείας 75.

Τέλος ὡς πρὸς τὸν χρησιμοποιηθέντα τρόπον ἔχομεν τὴν κάτωθι εἰκόνα :

Αὐτοκτονίαι : Δηλητήριον 80, κατακρήμνισις 20, ἀγχόνη 59, μάχαιρα 6, πνιγμὸς 39, πυροβόλον ὅπλον 28, ἄλλοι τρόποι 30. Ἀπόπειραι : Δηλητήριον 268, κατακρήμνισις 8, ἀγχόνη 11, μάχαιρα 17, πνιγμὸς 23, πυροβόλον ὅπλον 8 καὶ ἄλλοι τρόποι 43.

Ἐκ τῶν στοιχείων αὐτῶν γίνεται καταφανὲς ὅτι μικρὸς εἶναι ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων ποὺ πράγματι ἔχουν ἀποφασίσει τὴν αὐτοκτονίαν. Ἡ χρησιμοποίησις τοῦ δηλητηρίου, κυρίως κινίνου, ἀσπιρίνης, ἠρεμιστικῶν καὶ ἄλλων φαρμάκων, ἀποδεικνύει ὅτι οἱ περισσότεροι, καὶ κυρίως αἱ γυναῖκες, ἀποπειρῶνται νὰ αὐτοκτονήσουν προκειμένου νὰ ἐπιτύχουν διὰ τῆς ἀποπείρας διαφόρους σκοποὺς καὶ κυρίως διὰ νὰ γίνουν συμπαθεῖς.

Φυσικὰ τὸ θέμα τῆς ἐγκληματικότητος καὶ γενικῶς τῆς διαπράξεως πάσης φύσεως ἀδικήματος εἶναι τεράστιον. Εἶναι περισσότερον ἔργον τῶν μελετητῶν-ἐρευνητῶν κοινωνιολόγων καὶ τῆς Σωφρονιστικῆς Ὑπηρεσίας. Ὁ ρόλος τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων εἶναι ἀσήμαντος εἰς τὸν τομέα τῆς προλήψεως τοῦ ἀδικήματος ἢ τοῦ ἐξαφανισμοῦ τῶν αἰτίων ποὺ ὁδηγοῦν τὸν ἐγκληματίαν εἰς τὸ ἔγκλημα. Τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα δὲν ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ προλάβουν τὸ ἔγκλημα. Ὁ ρόλος των εἶναι νὰ συλλάβουν τὸν ἐγκληματίαν μετὰ τὴν διάπραξιν τοῦ ἀδικήματος καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσουν ἐνώπιον τῆς Δικαιοσύνης πρὸς ἐπιβολὴν τῶν νομίμων κυρώσεων. Ὁ ρόλος τοῦ ἀστυνομικοῦ ὀργάνου ἀρχίζει ἀπὸ τῆς ἐπισημάνσεως τοῦ ἐγκλήματος καὶ τερματίζεται εἰς τὴν εἴσοδον τῆς φυλακῆς ἢ τοῦ δικαστηρίου. Ὥστε τὸ τυχὸν ἐνδεχόμενον αὐξήσεως ἢ μειώσεως τῆς ἐγκληματικότητος μιᾶς χώρας πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ κυρίως εἰς τὰ ἐπικρατοῦντα εἰς τὴν χώραν σωφρονιστικὰ συστήματα καὶ τὰ κοινωνικὰ φαινόμενα καὶ συνθήκας ζωῆς. Δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ συμβολὴ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων, χωρὶς νὰ διαδραματίζῃ πρωτεύοντα ρόλον, συμβάλλει διὰ τῆς διαρκοῦς ἐπιτηρήσεως τῶν ἐγκληματιῶν καὶ τῶν ἄλλων εἰς τὴν διάθεσίν των ἀστυνομικῶν μέτρων εἰς τὴν κατὰ τὸ δυνατὸν περιστολὴν τῆς ἐγκληματικότητος. Διότι ὡς ἔχει ἀποδειχθῇ καὶ ἀναγνωρισθῇ ἀπὸ διεθνῆ συνέδρια ὁ φόβος τῆς ἀνακαλύψεως καὶ συλλήψεως εἶναι εἷς ἀνασταλτικὸς φραγμός. Καὶ ὁ καθ' ἕξιν ἐγκληματίας, ὑπολογίζει πολὺ τὸν παράγοντα τῆς ἀνακαλύψεως καὶ συλλήψεως. Καὶ εἰς τὸν τομέα αὐτὸν ἡ ἑλληνικὴ Ἀστυνομία καὶ τὰ ὄργανά της ἔχουν ἐπισύρει τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ κατέχει μίαν ἀξιοζήλευτον θέσιν εἰς τὸν πίνακα τῶν Ἀστυνομιῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ

Η ΕΞ ΑΜΕΛΕΙΑΣ ΑΣΗΜΑΝΤΟΣ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΒΛΑΒΗ ΣΥΝΙΣΤΑ ΠΟΙΝΙΚΩΣ ΚΟΛΑΣΙΜΟΝ ΠΡΑΞΙΝ; (1)

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Δ. ΝΤΖΙΩΡΑ

Καθ' ἃ τυγχάνει γνωστὸν σωματικὴν βλάβην ἐξ ἀμελείας διαπράττει ὁ προξενῶν σωματικὴν κάκωσιν ἄλλου ἢ βλάβην τῆς ὑγείας αὐτοῦ ἐξ ἀμελείας του. Περαιτέρω ὁ νόμος διακρίνει : α) σωματικὴν βλάβην τελουμένην ἐκ δόλου καὶ δή : βαρεῖαν (σκοπουμένην ἢ μή), ἐπικίνδυνον - ἁπλῆν - ὅλως ἐλαφρὰν - ἀσήμαντον καὶ β) σωματικὴν βλάβην, τελουμένην ἐξ ἀμελείας, ἐξ ἧς ἀποσπᾷ τὴν ὅλως ἐλαφράν, ἄνευ εἰδικωτέρας ἄλλης διαβαθμίσεως.

Ἐν τῷ νόμῳ δὲν γίνεται λόγος περὶ ἀσημάντου σωματικῆς βλάβης ἐξ ἀμελείας. Δι' ὃ καὶ ἀνακύπτει τὸ ἐρώτημα : Εἶναι τιμωρητὴ ἡ σωματικὴ βλάβη ἐξ ἀμελείας ; Νομίζομεν ὅτι αἱ τοιαῦται ἀμελεῖς ἐνέργειαι ἢ παραλείψεις συνιστοῦν πράξεις ἀνεγκλήτους. Καὶ τοῦτο ἐλλείψει ρητῆς νομοθετικῆς διατάξεως. Ἐναντία λύσις δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ἀποδεκτή, ὡς παραβιάζουσα τὴν ἀρχὴν Nullum crimen nulla poena sine lege.

Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι, ἐνῷ κατὰ τοὺς συντάκτας τοῦ Κώδικος ἡ πρᾶξις ἀρχικῶς ἐχαρακτηρίζετο ὡς ποινικῶς κολάσιμος, ὡς σαφῶς συνήγετο ἐκ τῆς διατυπώσεως τοῦ νόμου, ἀργότερον, ἐπιτροπὴ ἐγκρίτων νομομαθῶν, ἐπέφερε τοιαύτας τροποποιήσεις (Α.Ν. 1623/51 καὶ Ν.Δ. 2493/53), ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία ὅτι ἤδη ἡ ἀσήμαντος σωματικὴ βλάβη ἐξ ἀμελείας εἶναι πρᾶξις ἀνέγκλητος. Διότι ἂν δεχθῶμεν ὅτι οἱαδήποτε ἐξ ἀμελείας τελουμένη σωματικὴ βλάβη, ἐπομένως δὲ καὶ ἡ ἀσήμαντος, συνιστᾷ τιμωρητὴν πρᾶξιν, θὰ πρέπει ὑποχρεωτικῶς νὰ ὑπαγάγωμεν ταύτην ὑπὸ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 314 Π.Κ. Ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ χαρακτηρίζωμεν καὶ τὰς ἀσημάντους, ἐξ ἀμελείας δὲ τελουμένας σωματικὰς βλάβας, ὡς πλημμελήματα, διότι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 314 Π. Κ. συνιστᾷ πάντοτε πλημμέλημα. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἀνακόλουθον ἀποτέλεσμα τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν ἐκ δόλου ἀσημάντων σωματικῶν βλαβῶν, ὡς πταισμάτων, τῶν δὲ ἐξ ἀμελείας τοιούτων, ὡς πλημμελημάτων.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι νοητόν, ἄγει δὲ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι αἱ ἐξ ἀμελείας ἀσήμαντοι σωματικαὶ βλάβαι, τό γε νῦν ἔχον, εἶναι πράξεις ἀνέγκλητοι(2).

Τονιστέον, ἐξ ἄλλου, ὅτι τὸ ζήτημα δὲν ἔχει ἁπλῶς θεωρητικήν, ἀλλὰ καὶ μεγάλην διὰ τὰς ἀστυνομικὰς καὶ εἰσαγγελικὰς ἰδίᾳ ἀρχάς, πρακτικὴν σημασίαν, ἀφοῦ αὗται καθημερινῶς καλοῦνται νὰ διευθετήσωσι διαφοράς, προερχομένας ἀπὸ ἀσημάντους σωματικὰς βλάβας ἐξ ἀμελείας.

Ἀναφέρομεν περιπτώσεις, καθ' ἃς ἄτομα ὁδηγούμενα εἰς τὸν Σταθμὸν Α' Βοηθειῶν, ὡς μωλωπισθέντα ἐλαφρῶς ἢ δεχόμενα κτυπήματα ἄνευ σημασίας, ἰδίᾳ ὑπ'

(1) Τὸ παρὸν ἐπρόκειτο νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ περιοδικὸν «Ποινικὰ Χρονικά». Ἐπειδὴ ὅμως ἔχει ἐπισημανθῇ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Χωραφᾶ (Γεν. Ἀρχαὶ τοῦ Ποιν. Δικαίου. Ἔκδ. ΣΤ' 1962 σελ. 208 σημ. 1) τονίζοντος ἐν ὑποσημειώσει, ὅτι «ἡ ἐξ ἀμελείας ἀσήμαντος σωματικὴ βλάβη εἶναι ἀνέγκλητος», δὲν ἐδημοσιεύθη. Ἐν τούτοις ἐν προκειμένῳ τὸ θέμα ἐξετάζεται εὐρύτερον καὶ κρίνεται, ὡς ἐκ τούτου σκόπιμος ἡ δημοσίευσίς του.

(2) Τὴν ὑφ' ἡμῶν ὑποστηριζομένην ἄποψιν ἀποδέχεται ὁ καθηγητὴς Χωραφᾶς (Γενικαὶ Ἀρχαὶ Ποινικοῦ Δικαίου.—Ἔκδοσις ΣΤ' 1962 σελ. 208 σημ. 1). Τὴν ἀντίθετον ἄποψιν ὑποστηρίζει ὁ ἐπίτιμος Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου Μπουρόπουλος, καθ' ὃν ἡ ἀσήμαντος σωματικὴ βλάβη τιμωρεῖται εἴτε ἐκ δόλου, εἴτε ἐξ ἀμελείας πηγάζουσα. [Ἑρμηνεία τοῦ νέου Ποινικοῦ Κώδικος.—Ἔκδοσις 1963 ὑπὸ τὰ ἄρθρα 308 καὶ 314).

αὐτοκινήτων, μεταβαίνουν εἰς τὰς οἰκίας των καὶ τὰς ἐργασίας των, μὲ ἀποτέλεσμα οἱ αὐτεπαγγέλτως(1) μεταγενεστέρως ἐνεργοῦντες ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι νὰ ἄγωνται εἰς τὸ συμπέρασμα, ἐπὶ τῇ βάσει καὶ ἀντικειμενικῶν κριτηρίων (δὲν ἔχουν πρὸ αὐτῶν μήτε ἐμφανεῖς μήτε ἀφανεῖς κακώσεις, οὔτε καὶ δύνανται νὰ λάβουν ἰατροδικαστικὴν ἔκθεσιν λόγῳ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου) ὅτι δὲν διεπράχθη κἂν σωματικὴ ἢ ἡ πραχθεῖσα εἶναι ἀσήμαντος.

Πέραν τῶν ἀνωτέρω δέον νὰ ἀναφερθῇ καὶ τοῦτο. Εἰς τὸ ἀρχικῶς ὑποβληθὲν πρὸς ψήφισιν σχέδιον Ν.Δ. πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος (καταρτισθὲν ὡς γνωστὸν ἀπὸ ἐπιτροπὴν ἀποτελεσθεῖσαν ἐξ ἀνωτάτων δικαστικῶν καὶ ἐγκρίτων νομομαθῶν), ὅπερ εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος τὸ 1960 ὡς Ν.Δ. 4090 τῆς 12-8-60 (Φ.Ε.Κ. τεῦχος Α' ἀριθ. 125) διελαμβάνετο διάταξις, δι' ἧς ἀπηλείφετο ἐκ τοῦ νόμου ἡ ἀσήμαντος σωματικὴ βλάβη, ἡ δὲ ὅλως ἐλαφρὰ τοιαύτη ἐχαρακτηρίζετο ὡς πταῖσμα. Τελικῶς ὅμως αὕτη διεγράφη, ἵνα μετ' ἐπανεξέτασίν της ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης περιληφθῇ εἰς προσεχὲς νομοσχέδιον. (Σελ. 3 ἐπισήμων πρακτικῶν εἰδικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος τῆς 6-7-60). Περὶ τῆς ἐξ ἀμελείας ὅλως ἐλαφρᾶς οὐδεὶς ἐγένετο λόγος, μὲ ἀποτέλεσμα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω σκέψεων, νὰ ἄγεταί τις εἰς τὸ λογικὸν συμπέρασμα, ὅτι καὶ αὕτη ἔδει νὰ εἶναι ἀνέγκλητος, διότι ἄλλως θὰ παρετηρεῖτο τὸ ἄτοπον ἡ ἐξ ἀμελείας ὅλως ἐλαφρὰ νὰ τιμωρῆται βαρύτερον τῆς ἐκ δόλου τοιαύτης.

Ἀλλὰ ἡ λύσις de lege ferenda, δὲν εὐσταθεῖ διότι ἡ ἔκτασις τῆς προκειμένης βλάβης δὲν εἶναι ἀναξία λόγου, ὡς καλύπτουσα τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν ὅλων τῶν ἐξ ἀμελείας λοιπῶν σωματικῶν βλαβῶν. Τὸ ὅτι ἑπομένως τὸ νομοσχέδιον εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο δὲν ἐγένετο ἀποδεκτὸν καὶ δὲν ἀποτελεῖ ἤδη νόμον τῆς Πολιτείας οὐδόλως ἔβλαψε, διότι ἀπεφεύχθη οὕτως ἡ δημιουργία καὶ ἄλλων ἑρμηνευτικῶν προβλημάτων διὰ τοὺς καλουμένους νὰ ἐφαρμόσωσι τὸν νόμον ἐν τῇ πράξει.

Δ. ΝΤΖΙΩΡΑΣ

---

(1) Σχετικαὶ αἱ ὑπ' ἀριθ. ΑΠ. 28/52 (Π. Χρ. Β σελ. 125) καὶ 20/58 (Π. Χρ. Η σελ. 224) καθ' ἃς «ὡς ἐπάγγελμα νοεῖται πᾶσα ἐν τῇ κοινωνίᾳ δρᾶσις τοῦ ἀτόμου πρὸς βιοποριστικὸν σκοπὸν ἢ πᾶσα ἐνασχόλησις αὐτοῦ συνεχὴς εἴς τινα ἐργασίαν, μὴ ἀπαιτουμένου ὅπως αὕτη συντελῆται ἀποκλειστικῶς ἐπὶ βιοπορισμῷ». Ὁμοίως ἡ ὑπ' ἀριθ. 5/55 διάταξις Ἀντεισαγγελέως Ἐφετῶν Ἀθηνῶν Λάσκαρη (Π. Χρ. Ε. σελ. 251) δέχεται ὅτι ὡς ἄσκησις ἐπαγγέλματος δέον νὰ θεωρηθῇ πᾶσα ἀπασχόλησις, ἐξ ἧς κτᾶται τις ηὐξημένην ἐμπειρίαν περὶ τὴν ἄσκησιν ἐργασίας τινὸς ἢ τέχνης ἢ ἐπιτηδεύματος. —Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ὡς ἐπάγγελμα δέον νὰ θεωρῆται π.χ. ἡ ὁδήγησις ἰδίου αὐτοκινήτου ἢ ἄλλου οἱουδήποτε ὀχήματος παρὰ μὴ ἐπαγγελματίου ὁδηγοῦ.— Μοναδικὴν ἐξαίρεσιν, ὅλως περιέργως, ἐπὶ τῆς ὡς ἄνω ἀρχῆς, ἀποτελεῖ ἡ ὑπ' ἀριθ. 451/56 ἀπόφασις Διαρκοῦς Στρατοδικείου Ἀθηνῶν (Π. Χρ. ΣΤ' σελ. 320) καθ' ἣν ἔδει νὰ διωχθῇ κατ' ἔγκλησιν ὁ ὁδηγὸς αὐτοκινήτου ἰδιωτικῆς χρήσεως καὶ κάτοχος ἐρασιτεχνικοῦ διπλώματος, ὅστις, ὅμως, δὲν ἦτο ἐπαγγελματίας ὁδηγός.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ «Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς δίκης, ὁ Χοῦβερ βρισκόταν στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, ὅταν ὁ Μὴνς ἀπολογούμενος ἰσχυριζόταν ὅτι εἶχε καταβάλει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ βρέφους. Ὅταν ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὸ ἐδώλιο κάθισε δίπλα στὸ Χοῦβερ καὶ τοῦ εἶπε:

—Καλά, ἐσὺ Χοῦβερ τί λὲς γιὰ ὅλα αὐτά;

—Κάθε λεπτομέρεια τῆς ἱστορίας σου εἶναι ἕνα σύνολο ἀπὸ ψεύδη, ἀπήντησεν ὁ Χοῦβερ.

—Τοὐλάχιστο παραδέχεσθε ὅτι ἦταν μιὰ ὡραία ἱστορία; εἶπεν ὁ Μήνς, ἀνοιγοκλείνοντας τὰ μάτια του.

Ἡ «ὡραία ἱστορία» τοῦ Μὴνς ἦταν ὅμως μιὰ πικρὴ ἱστορία γιὰ τὸν πολὺ κόσμο. Γενικὴ κατακραυγὴ ξεσηκώθηκε γιὰ τὴν ἁπαγωγὴ τοῦ βρέφους τῶν Λίντμπεργκ. Ὅλη ἡ χώρα καὶ τὸ Κογκρέσσο ἀντελήφθησαν ὅτι οἱ ὁμοσπονδιακοὶ νόμοι ἦσαν τελείως ἀνίσχυροι νὰ καταστείλουν τὸ ἔγκλημα. Οἱ ἐγκληματίες χρησιμοποιοῦσαν γρήγορα καὶ ἐξωπλισμένα αὐτοκίνητα, πολυβόλα καὶ ἄλλο ὁπλισμό, ποὺ ἦταν κατὰ πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ τὸν ὁπλισμὸ τῶν ὑπηρεσιῶν ἐπιβολῆς τοῦ νόμου, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ ἐντοπίσουν τὸ ἔγκλημα. Μιὰ σπεῖρα μποροῦσε νὰ δρᾶ συνεχῶς καὶ ταυτοχρόνως σὲ ἕξ Πολιτεῖες.

Κατὰ τὸ 1933 διεπράττοντο σχεδὸν κάθε μέρα δύο ληστεῖες τραπεζῶν. Οἱ ἁπαγωγὲς αὐξήθηκαν τρομακτικά, παρὰ τὸ νόμο «περὶ ἁπαγωγῆς Λίντμπεργκ». Ὁ ὑπουργὸς Δικαιοσύνης συνιστοῦσε στὸ λαὸ νὰ ἀναφέρη κάθε ἁπαγωγὴ στὴ διεύθυνσι τοῦ F.B.I., καλώντας τὸν εἰδικὸ ἀριθμὸ 8-717.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα τῶν γκάγκστερς δὲν ἦσαν παραβάσεις τῶν ὁμοσπονδιακῶν νόμων καὶ ὑπῆρχαν μερικὲς περίεργες νομικὲς ἀνακολουθίες. Παραδείγματος χάριν ἕνας τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος ὁ ὁποῖος καταχράτο 50 μέχρι 50.000 δολλάρια, παρεβίαζεν ὁμοσπονδιακὸ νόμο. Μιὰ σπεῖρα ὅμως γκάγκστερς μποροῦσε νὰ ληστέψη μιὰ τράπεζα, νὰ ἀφαιρέση 100.000 δολλάρια, νὰ πολυβολήση τοὺς ὑπαλλήλους τῆς τραπέζης καὶ νὰ διαφύγη σὲ ἄλλη Πολιτεία, χωρὶς νὰ ἔχη παραβιάσει οὔτε στὸ ἐλάχιστο τοὺς ὁμοσπονδιακοὺς νόμους. Καὶ οἱ γκάγκστερς ἦσαν ἀπολύτως βέβαιοι ὅτι ἡ καταδίωξίς των θὰ σταματοῦσε στὰ σύνορα τῆς Πολιτείας.

Κατὰ τὴν περίοδο τοῦ 1933 οἱ εἰδικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργοῦν συλλήψεις στὶς περιπτώσεις ποὺ καὶ κάθε ἄλλος πολίτης εἶχε τὸ δικαίωμα αὐτό, δὲν εἶχαν ὅμως τὴν πλήρη ἀστυνομικὴ ἐξουσία ποὺ εἶχαν οἱ ἀστυνομίες τῶν Δήμων καὶ τῆς Πολιτείας. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι τὸ F.B.I. ἀναγκαζόταν πολλὲς φορὲς νὰ ζητῇ τὴ συνδρομὴ τῆς τοπικῆς ἀστυνομίας, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐνεργήση συλλήψεις ἢ ἔρευνα, μὲ κίνδυνο νὰ χάση τὸν καταζητούμενο. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἡ συνεργασία αὐτὴ ἦταν πολύτιμη καὶ ἡ ἀστυνομία παρεῖχε κάθε βοήθεια ποὺ τῆς ἐζητεῖτο. Σὲ ἄλλες περιπτώσεις ὅμως τὸ F.B.I. διαπίστωνεν ὅτι μὲ τὸ νὰ καθιστᾶ γνωστὰ τὰ σχέδιά του στὴν τοπικὴ ἀστυνομία, ἀντλοῦσε νερὸ στὸ τρύπιο πιθάρι, γιατὶ τὰ σχέδια ἀνεκοινώνοντο καὶ στοὺς ἐγκληματίες τοῦ ὑποκόσμου, ποὺ εἶχαν φίλους μέσα στὴν ἀστυνομία.

Ὁ διευθυντὴς Χοῦβερ συνεζήτησε μὲ τὸν ὑπουργὸ Δικαιοσύνης Κάμμινγκς γιὰ τὸ ρόλο ποὺ ἔπρεπε νὰ παίζη ἡ ὁμόσπονδος κυβέρνησις στὸν ἀγώνα κατὰ τοῦ

ἐγκλήματος. Εἶχαν ὑποβληθῆ προτάσεις καὶ ἐζητεῖτο ὅπως οἱ τοπικὲς ἀστυνομίες ὑπαχθοῦν στὴν ὁμοσπονδιακὴ κυβέρνησι. Ὁ Χοῦβερ ὅμως ἦταν τῆς γνώμης ὅτι ἡ ὁμοσπονδιακὴ κυβέρνησις δὲν ἔπρεπε νὰ ἀναλάβη τὸν ἔλεγχο τῶν τοπικῶν ἀστυνομιῶν, ἀλλὰ νὰ ἐνισχυθοῦν οἱ ὁμοσπονδιακοὶ νόμοι διώξεως τοῦ ἐγκλήματος.

Μὲ ἕνα ὑπόμνημά του πρὸς τὸν Κάμμινγκς, ποὺ ἐπηκολούθησε μετὰ τὴ συζήτησί τους, ὁ Χοῦβερ ἐτόνιζε τὸν ἀνεπαρκῆ κρατικὸ ἐξοπλισμὸ μὲ τὸν ὁποῖον ἡ κυβέρνησις κατέβαλλε προσπάθειες νὰ καταπολεμήση τοὺς γκάγκστερς καὶ τοὺς ληστάς. Τὸ μόνο ἀποτελεσματικὸ ὅπλο τοῦ F.B.I. κατὰ τῶν ληστοσυμμοριῶν αὐτῶν, ποὺ ἀπομυζοῦσαν τοὺς νομοταγεῖς πολίτες, ἦταν ὁ νόμος «περὶ ἀπαγορεύσεως τῶν τράστ». Ἀλλὰ ὁ νόμος αὐτὸς—ἐτόνιζεν ὁ Χοῦβερ—εἶχε ψηφισθῆ μὲ πρωταρχικὸ σκοπὸ τὸν διακανονισμὸ τῶν μεγάλων ἐπιχειρήσεων καὶ ὄχι γιὰ τὴ καταπολέμησι τοῦ ἐγκλήματος. Ἦταν γενικὴ ἀπαίτησις γιὰ τὴν ψήφισι ὁμοσπονδιακῶν νόμων περὶ διώξεως τῶν ληστοσυμμοριῶν, πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶχε προβλεφθῆ κατὰ τὸ παρελθόν.

Ὁ Χοῦβερ ἐτόνισεν ὅτι οἱ μόνοι ἀποτελεσματικοὶ ὁμοσπονδιακοὶ νόμοι ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο κατὰ τοῦ ὑποκόσμου, ἦσαν οἱ περὶ ἀπαγορεύσεως οἰνοπνευματωδῶν καὶ οἱ νόμοι περὶ φόρου εἰσοδήματος—γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ὁποίων ὑπῆρχαν ἡ Ὑπηρεσία Διώξεως Οἰνοπνευματωδῶν καὶ ἡ Ὑπηρεσία Φόρου Εἰσοδήματος. Ἡ συγκέντρωσις μαρτυρικῶν στοιχείων γιὰ τέτοιες παραβάσεις, ἦταν πολὺ δύσκολη ἐργασία. «Οἱ πραγματικοὶ ἀρχηγοὶ τῶν ληστοσυμμοριτῶν», ἔλεγεν ὁ Χοῦβερ, «σπανίως ἐκθέτουν τὸν ἑαυτόν τους κατὰ τρόπο ποὺ νὰ ἐνοχοποιηθοῦν... καὶ εἶναι δύσκολο νὰ διαπιστωθοῦν τὰ πραγματικὰ εἰσοδήματά τους...»

Σὲ πολλὰ σημεῖα ὁ νόμος ἦταν ἀνεφάρμοστος. Ἡ γκαγκστερικὴ ἐπίθεσις κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν στὴ Κάνσας Σίτυ, τὴν 17 Ἰουνίου 1933, μαρτυρεῖ ὅσο καμμιὰ ἄλλη περίπτωσις τὴν περιφρόνησι τῶν γκάγκστερς πρὸς τὸ ἔννομο κράτος.

Τὴν 16 Ἰουνίου οἱ ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. εἶχαν κατορθώσει νὰ συλλάβουν τὸν Φρὰνκ Νάς, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μεγάλη καταδίωξι. Ὁ Νὰς ἦταν ἕνας κατάδικος ποὺ εἶχε δραπετεύσει καὶ καταπονοῦσε τὴν ἀστυνομία ἐπὶ τρία ὁλόκληρα χρόνια. Εἶχε συλληφθῆ στὸ Χὸτ Σπρίγκς τῆς Ἀρκάνσας ἀπὸ δύο ὑπαλλήλους τοῦ F.B.I. καὶ τὸν ἀστυνόμο Ρήντ. Ὁ Νὰς εἶχε καταφύγει στὴ Φὸρτ Σμὶθ τῆς Ἀρκάνσας γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ μιὰ ἐνέδρα γκάγκστερς, ποὺ χρησιμοποιοῦσαν τὴ Χὸτ Σπρίγκς γιὰ ὕδρευσι. Ἀπὸ τὴ Φὸρτ Σμὶθ ἐπιβιβάσθηκαν ἑνὸς τραίνου μὲ προορισμὸ τὴν Κάνσας Σίτυ τοῦ Μισούρι, καὶ ἐν συνεχείᾳ τὶς φυλακὲς τῆς Λῆβενγουώρθ.

Ἡ εἴδησις τῆς συλλήψεως τοῦ Νὰς διαδόθηκε στὸν ὑπόκοσμο τῆς Κάνσας Σίτυ καὶ ἡ ἐπιχείρησις ἀνετέθη σ' ἕνα κακοποιὸ ὀνόματι Βὲρν Μίλλερ. Τοῦ εἶπαν ὅτι τὸ τραῖνο ποὺ μετέφερε τὸν Νὰς θὰ ἔφθανε στὸ σταθμὸ τῆς Γιούνιον στὶς 7.15. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ὁ Μίλλερ ὑπελόγιζεν ὅτι ὁ Νὰς θὰ μεταφερόταν ἀπὸ τὸ σταθμὸ τοῦ τραίνου μὲ αὐτοκίνητο στὶς φυλακές. Πῆρε μαζί του δυὸ ἄλλους, τὸν Τσὰρλς Φλόϋντ καὶ τὸν Ἄνταμ Ριτσέττι, ποὺ ἦσαν ἀπὸ τοὺς πλέον ἐπικινδύνους κακοποιοὺς στὸ Μίντλ Γουέστ, μὲ τοὺς ὁποίους θὰ ἔστηνεν ἐνέδρα πρὸς ἀπελευθέρωσι τοῦ Νὰς ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς.

Ὁ Νὰς καὶ οἱ συνοδοί του ἔφθασαν στὴ Κάνσας Σίτυ τὴν καθωρισμένη ὥρα. Στὸ σταθμὸ τοὺς περίμεναν ἄλλοι δύο ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. καὶ δύο ἀστυνομικοὶ τῆς Κάνσας.

Ἡ συνοδεία πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς πρωινοὺς ταξιδιῶτες καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὸ ἀνατολικὸ τέρμα τοῦ σταθμοῦ, ὅπου ὁ εἰδικὸς ὑπάλληλος τοῦ F.B.I. Ραϋμοντ Κάφρεϋ εἶχε σταθμεύσει τὸ αὐτοκίνητό του στὸ δρόμο. Ὁ κόσμος πήγαινε καὶ ἐρχόταν στὸ σταθμό.

Κάθισε στὸ μπροστινὸ κάθισμα, εἶπε ὁ Κάφρεϋ στὸν Νάς.

(Συνεχίζεται)

LOS ANGELES

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ * ΤΡΟΦΙΜΑ Ο ΓΙΓΑΣ * ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΑ * ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΛΑ·Ι·ΚΗ ΑΓΟΡΑ * ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΕΙΑ * ΑΓΟΡΑ - ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Τὰ δύο πράγματα ποὺ κάνουν ἀμέσως ἐντύπωσι στὸν ἐπισκέπτη τῆς Ἀμερικῆς εἶναι πρῶτον ὁ πλοῦτος καὶ δεύτερον ἡ ὀργάνωσις τῆς ἐργασίας. Γιὰ τὸ δεύτερο τοῦτο θ' ἀσχοληθοῦμε στὸ σημερινό μας ἄρθρο. Ὅταν λέμε «ὀργάνωσις ἐργασίας» ἐννοοῦμε τὸν τρόπο λειτουργίας τῶν πάσης φύσεως ἐργασιῶν ἀπὸ τῶν ἁπλουστέρων μέχρι καὶ τῶν πλέων πολυπλόκων καὶ μεγάλων. Ἔτσι, κατ' ἀρχὴν θὰ ἐξετάσουμε τὰ καταστήματα τροφίμων, γιατὶ πραγματικὰ οἱ Ἀμερικανοὶ ἀποδίδουν μεγάλη σημασία στὴν καλοφαγία καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς κατηγορήσῃ ὅτι δὲν τρῶνε καλά. Τὸ πρωὶ θὰ τοὺς δῆτε νὰ παίρνουν τὸ «μπρέκφαστ» τους, ποὺ εἶναι ἕνα πλουσιώτατο γεῦμα μὲ ζαμπὸν ἢ χοιρομέρι τηγανητό, μὲ αὐγά, πατάτες, βούτυρο, καφέ, καὶ γλυκὰ ἀκόμη. Κατόπιν στὶς 10 ἡ ὥρα θὰ κολατσίσουν, πίνοντας καφὲ καὶ τρώγοντας ἕνα σαντουΐτς. Τὸ μεσημέρι θὰ φᾶνε ξανὰ καλὰ ἕνα πλούσιο πιάτο κρέας, ἢ ψάρι, μὲ σαλάτες, καφέ, βούτυρο κ.λ.π. καὶ τὸ βράδυ (ἀπόγευμα μᾶλλον) θὰ φᾶνε ξανὰ γιὰ δεῖπνο πλούσια τροφή. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὰ καταστήματα τροφίμων πάσης φύσεως οὐδέποτε κλείνουν. Εἶναι ἀνοικτὰ ἄλλα ἀπὸ τὶς 8 π.μ. μέχρι τῆς 11 μ.μ., ὅπως εἶναι τὰ πρατήρια εἰδῶν διατροφῆς (παντοπωλεῖα, ὀπωροπωλεῖα κ.λ.π.) καὶ ἄλλα καθ' ὅλο τὸ 24ωρο, ὅπως τὰ ρεστωράν. Θὰ ἐξετάσουμε λοιπὸν τὶς διάφορες κατηγορίες καταστημάτων τροφίμων γιὰ νὰ δοῦμε πῶς ἐμφανίζονται καὶ πῶς δουλεύουν.

« ΤΡΟΦΙΜΑ Ο ΓΙΓΑΣ »

Τέτοιες ἐπιγραφὲς θὰ βρῆτε πολλὲς στὴν Καλιφόρνια. Πρόκειται γιὰ τεράστια καταστήματα τροφίμων τὰ ὁποῖα ὀργανώνουν διάφορες ἰσχυρὲς ἑταιρεῖες στὴν πόλι καὶ στὴν ὕπαιθρο. Εἶναι πρότυπα καταστήματα στὸ εἶδος τους. Θὰ περιγράψω ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ὡς ὑπόδειγμα : Βρίσκεται σ' ἕνα συνοικιακὸ μεγάλο δρόμο τῆς περιφερείας Χόλλυγουντ. Μπροστὰ ἀπὸ τὸ κατάστημα ὑπάρχει τεράστιο πάρκο αὐτοκινήτων ἀσφαλτοστρωμένο καὶ χωρισμένο κανονικὰ μὲ λευκὲς γραμμὲς γιὰ τὶς θέσεις τῶν αὐτοκινήτων, τὶς εἰσόδους καὶ ἐξόδους, τὴν κίνησι στοὺς διαδρόμους κ.λ.π. Τὸ πάρκο εἶναι ἀπαραίτητο, γιατὶ κατάστημα τροφίμων χωρὶς δικό του πάρκο αὐτοκινήτων, εἶναι καταδικασμένο ν' ἀποτύχῃ. Ἀφοῦ ἀφίσῃ ὁ πελάτης τὸ αὐτοκίνητό του πηγαίνει στὴ μαρκέτα, ὅπως λένε τὸ κατάστημα. Τὸ κατάστημα εἶναι ἕνα τεράστιο μονώροφο κτίριο, μὲ μιὰ ἀπέραντη αἴθουσα, σὰν τὴν μισὴ πλατεῖα Συντάγματος. Ἡ ἀρχιτεκτονική του ἐξωτερικῶς εἶναι πολὺ ὡραία μὲ φωτεινὲς ἐπιγραφὲς καὶ ἄλλα σχέδια. Οἱ πόρτες ἀνοίγουν αὐτόματα, δηλαδὴ δὲν χρειάζεται νὰ σπρώξετε τὴν πόρτα γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξετε. Ἀνοίγει μόνη της μόλις πλησιάσετε σὲ ἀπόστασι ἑνὸς μέτρου ἀπὸ αὐτή, καὶ πατήσετε στὸ εἰδικὸ καουτσοὺκ ταπέτο. Ὅταν μπῆτε κλείνει πάλι μόνη της ἡ πόρτα. Βρίσκεσθε ἔτσι μέσα στὸ κατάστημα, στὸ ὁποῖο ἀμέσως ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι ὑπάρχει δροσερὴ τὸ καλοκαίρι καὶ θερμὴ τὸν χειμώνα ἀτμόσφαιρα. Ἐκεῖ στὸ χῶλλ τῆς εἰσόδου ὑπάρχουν ἑκατοντάδες εἰδικὰ τετράτροχα καρροτσάκια ποὺ εἶναι συρμάτινα δικτυωτὰ μὲ καουτσοὺκ ρόδες καὶ ποὺ ἔχουν θέσι ὄχι μόνο γιὰ τὶς τροφές, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ βάζουν τὸ μωρό τους οἱ κυρίες. Παίρνετε ἕνα τέτοιο καρροτσάκι καὶ ἀρχίζετε τὸν περίπατο καὶ τὴν ἐκλογὴ τῶν τροφίμων ποὺ τὰ τοποθετεῖτε μέσα στὸ καρροτσάκι. Πρέπει ἐξ ἀρχῆς νὰ σημειώσω ὅτι ὅλα γενικῶς τὰ τρόφιμα, ἐκτὸς τῶν εἰδῶν ποὺ εἶναι καμωμένα ἀπὸ ὕφασμα ἢ χαρτὶ (χαρτοπετσέ-

τες, πετσέτες κουζίνας, περιοδικὰ κ.λ.π.), εἶναι ταξινομημένα καὶ τοποθετημένα μέσα σὲ βιτρίνες-ψυγεῖα ποὺ εἶναι ἀνοικτά, καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχει κανονικὴ ψῦξις.

Ἂς ἀρχίσουμε λοιπὸν τὴν πορεία μας. Ὁ πρῶτος διάδρομος ἔχει τὶς βιτρίνες (ψυγεῖα) μὲ κρέατα κατ' εἶδος τοποθετημένα σὲ εἰδικὰ κουτάκια μὲ ζελατίνα ἐπάνω, καὶ μὲ τὴν τιμή. Ὑπάρχουν μπριζόλες ἀρνίσιες, φιλέ, μπιφτέκια, μπούτια, χοιρινὰ καὶ ὅ,τι μπορεῖ νὰ φαντασθῆ κανείς. Μὲ ἄνεσι λοιπόν, βλέποντας τὶς τιμὲς καὶ τὴν ποιότητα καὶ τὸ μέρος τοῦ κρέατος, παίρνουμε ὅ,τι μᾶς ἀρέσει καὶ τὸ ρίχνουμε στὸ καλάθι τοῦ καρροτσιοῦ. Κατόπιν συνεχίζουμε τὴν πορεία μας στὰ πουλερικά, στὰ ψαρικά, στὰ παστά, στὰ λουκάνικα κ.λ.π. Ἀπ' ἐκεῖ ἀκολουθοῦμε νέο διάδρομο μὲ εἴδη μπακαλικῆς, δηλαδὴ μακαρόνια, πάσης φύσεως ὄσπρια, κομπόστες, σάλτσες σὲ μπουκάλια ἢ δοχεῖα κ.λ.π. Ἔπονται εἴδη γαλακτοπωλείου. Κατόπιν διάφορα γυαλικά, ποτήρια, κανάτες κ.λ.π. Ἐνδιαφέρον εἶναι τὸ τμῆμα λαχανικῶν καὶ φρούτων, ὅπου ὑπάρχουν ὅλα τὰ φροῦτα καὶ λαχανικὰ ἐκτιθεμένα μὲ τὶς τιμές τους καὶ μὲ ζυγαριές, στὶς ὁποῖες μόνος του ὁ πελάτης ζυγίζει τὴν ποσότητα ποὺ θέλει ν' ἀγοράσῃ. Ἄλλα τμήματα εἶναι τῶν παγωτῶν, τῶν τυριῶν, τῶν ζαχαρωδῶν προϊόντων, τῶν ἑτοίμων φαγητῶν, τῶν τροφῶν γιὰ γάτες καὶ σκύλους, τῶν ποτῶν, τῶν περιοδικῶν, τῶν κονσερβῶν πάσης φύσεως κ.λ.π. κ.λ.π. Ἔτσι μὲ πλήρη ἄνεσι κυκλοφοροῦν οἱ πελάτες ἐνῶ οἱ ἠλεκτρικοὶ ἐξαεριστῆρες κρατοῦν τὴν ἀτμόσφαιρα δροσερή, καὶ συνεχῶς ἀκούγεται μία ἐλαφρὰ μουσικὴ ὑπόκρουσι. Ὁ διάκοσμος καὶ ἡ ταξινόμησις τῶν τροφίμων εἶναι ἐξαιρετικὰ καλλιτεχνική. Μέσα σὲ κάθε τέτοιο κατάστημα, ὅπου συνεχῶς βρίσκονται πλέον τῶν 100—200 πελατῶν, δὲν ἀκούγεται κανένας ἀπολύτως θόρυβος. Ἐπίσης ἐντύπωσι κάνουν καὶ διάφορες μεγάλες ἐπιγραφὲς ποὺ μοιάζουν σὰν παραγγέλματα ὑγιεινῆς, καὶ εἶναι κρεμασμένες εἴτε στοὺς τοίχους, εἴτε στὸ κενὸ ἀπὸ τὴν ὀροφὴ τοῦ καταστήματος. Γράφουν π.χ. «Οἱ καλὲς τροφὲς διατηροῦν τὴν ὑγεία», ἢ «Διατηρεῖτε τὴν ὑγεία σας μὲ τὴν καθαρὴ τροφή» κ.λ.π. Στὸ κατάστημα ὑπάρχει προσωπικὸ ποὺ φροντίζει συνεχῶς γιὰ τὴν ἀνανέωσι στὶς βιτρίνες τῶν τροφῶν ποὺ παίρνουν οἱ πελάτες, ἔτσι ὥστε πάντοτε νὰ ὑπάρχῃ ἀφθονία τροφίμων. Αὐτονόητο ὅτι ὑπάρχει καθαριότητα ἄνευ προηγουμένου. Τὰ δάπεδα εἶναι πλαστικὰ καὶ ἀστράφτουν, ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι κατακάθαρη καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ δῆς ἔστω καὶ μιὰ μυῖγα κάπου. Μπορεῖ κανεὶς ν' ἀντιληφθῆ εὔκολα ὅτι οἱ μυῖγες εἶναι ἀνύπαρκτα ζωύφια, ὄχι μόνο γιὰ τὰ καταστήματα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ σπίτια. Ὅταν λοιπὸν ὁ πελάτης ἢ ἡ πελάτισσα διαλέξῃ ὅ,τι θέλει πηγαίνει στὰ ταμεῖα ποὺ εἶναι πολλὰ κατὰ σειρὰν καὶ ἐκεῖ τοποθετεῖ τὸ καρροτσάκι. Ὁ ταμίας ἢ ἡ ταμίας παίρνει ἕνα-ἕνα τὰ πράγματα, κτυπάει τὴν τιμὴ στὸ μηχάνημα καὶ τὰ τοποθετεῖ πάνω σ' ἕνα τραπέζι ποὺ ἔχει κυλιομένη ἐπιφάνεια, ἔτσι ποὺ τὰ ἀντικείμενα προχωροῦν πρὸς τὸν ὑπάλληλο, ὁ ὁποῖος θὰ τὰ πάρῃ καὶ θὰ τὰ βάλῃ σὲ σακκοῦλες. Δίνει στὸν πελάτη τὸ σημείωμα, πληρώνει ὁ πελάτης καὶ παίρνοντας τὰ πράγματά του μὲ τὸ καρροτσάκι προχωρεῖ πρὸς τὴν ἔξοδο ποὺ ἀνοίγει μόνη της μόλις πλησιάσῃ τὸ καρροτσάκι καὶ πηγαίνει τὰ τρόφιμα στὸ αὐτοκίνητο. Τὸ καρρότσι τὸ ἀφήνει ἔξω σὲ εἰδικὸ χῶρο.

Ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ τῶν καταστημάτων τροφίμων ἔχει γίνει ὄχι πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Δηλαδὴ συνεστήθησαν ὡρισμένες ἑταιρεῖες ποὺ διαθέτουν τεράστια κεφάλαια καὶ χτίζουν σὲ διάφορες πόλεις τὶς μαρκέτες αὐτὲς κατὰ ὁμοιόμορφο τρόπο καὶ στὸ σχέδιο καὶ στὴ λειτουργία τους. Αὐτονόητο ὅτι κάθε ἑταιρεία ἔχει κεντρικὴ ὀργάνωσι τεραστία γιὰ τὴν προμήθεια καὶ ἀποθήκευσι τῶν τροφίμων, γιὰ τὴν συντήρησι καὶ γιὰ τὴν προώθησι στὰ καταστήματα. Μιὰ ἑταιρεία ἀπὸ αὐτὲς σήμερα ἔχει 2.000 περίπου τέτοιες μαρκέτες καὶ οἱ μετοχές της ἔχουν τριπλασιασθῆ στὸ χρηματιστήριο.

Τελευταῖα παρουσιάσθη καὶ μιὰ νέα μορφὴ πα όμοιων καταστημάτων. Δηλαδὴ κτίζονται ὁλόκληρες ἀγορὲς ποὺ περιλαμβάνουν ὅλα τὰ εἴδη καταστημάτων, ἤτοι τροφίμων, ρουχισμοῦ, ὑποδημάτων, ἐπίπλων, ἠλεκτρικῶν εἰδῶν, φαρμακείων κ.λ.π.

Οἱ γενικὲς αὐτὲς ἀγορὲς ποὺ κτίζονται μὲ συνεννόησι διαφόρων ἑταιρειῶν φροντίζουν πάντοτε μπρὸς ἀπὸ τὰ καταστήματα νὰ ὑπάρχη εὐρυχωρότατο πάρκο αὐτοκινήτων.

Ὅπως βέβαια ἀντιλαμβάνεται κανεὶς ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ τῶν μεγάλων καταστημάτων ἀποβαίνει εἰς βάρος τῶν διαφόρων μικρῶν συνοικιακῶν καταστημάτων τὰ ὁποῖα σιγὰ-σιγὰ ἐξαφανίζονται, γιατὶ δὲν μποροῦν νὰ συναγωνισθοῦν μὲ τοὺς κολοσσοὺς αὐτούς, ποὺ δὲν ἀποτελοῦν, ὅπως νομίζουν μερικοί, κεφαλαιοκρατικὴ μορφὴ τοῦ οἰκονομικοῦ συστήματος τῶν ἀστικῶν δημοκρατικῶν κρατῶν, ἀλλὰ λαϊκὸ καπιταλισμό, ὅπως προσφυῶς ὠνομάσθη στὴν Ἀμερική, γιατὶ ὁ κάθε ἐργάτης μπορεῖ νὰ εἶναι μέτοχος τῶν ἐπιχειρήσεων αὐτῶν κατ' ἀνάλογο μέρος.

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΑ

Ὅπως γιὰ τὰ καταστήματα τροφίμων, ὑπάρχουν καὶ ἑταιρεῖες ποὺ κτίζουν πρότυπα ἑστιατόρια. Τὰ ἑστιατόρια αὐτά, τὰ ὁποῖα λειτουργοῦν συνεχῶς ἀπὸ τὸ πρωὶ μέχρι τὰ μεσάνυχτα, εἶναι καλλιτεχνικώτατα ὡς κτίρια καὶ οἱ αἴθουσές των ἀστράφτουν ἀπὸ καθαριότητα, ὅλα δὲ τὰ φαγητὰ φτειάχνονται μπροστὰ στοὺς πελάτες ἀπὸ μαγείρους ποὺ μοιάζουν περισσότερο μὲ γιατροὺς ἢ νοσοκόμους, μὲ τὶς λευκὲς ὁλοκάθαρες φόρμες τους καὶ τὴν ὄψι τους γενικῶς. Στὰ ἑστιατόρια αὐτὰ ὑπάρχει ἀπόλυτη τάξις. Ὅταν μπῆτε, μία δεσποινὶς θὰ σᾶς ρωτήση πόσοι εἶσθε καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήση σὲ θέσεις ἐὰν ὑπάρχουν, ἄλλως θὰ σᾶς παρακαλέση νὰ καθίσετε λίγα λεπτὰ στὰ καθίσματα τοῦ χώλλ. Σὲ λίγο θὰ πᾶτε στὶς θέσεις σας, εἴτε γύρω στὸ μπάρ, ἐὰν σᾶς ἀρέση, εἴτε σὲ τραπέζι. Ἀμέσως θὰ σᾶς ἔλθη καφὲς ἢ τσάϊ καὶ κρύο νερό. Θὰ σᾶς δώσουν κατάλογο καὶ θὰ παραγγείλετε τὸ μενοῦ σας. Ὅλα ἐκεῖ μέσα γίνονται ἀθόρυβα, σὰν νὰ μὴν ὑπάρχη ἄνθρωπος, ἐνῶ θὰ ὑπάρχουν ἴσως 100 καὶ πλέον πελάτες. Γιὰ ὅλα ἔχουν προνοήσει. Ἀκόμη καὶ γιὰ μωρὰ ποὺ τὰ φέρνουν ἐκεῖ οἱ μητέρες ὑπάρχουν εἰδικὰ παιδικὰ καρεκλάκια. Συνήθως τὰ φαγητὰ στὰ ἑστιατόρια αὐτὰ εἶναι τῆς ὥρας, ὅπως λέμε, καὶ γίνονται μὲ ἱεραρχικὴ τάξι καὶ μὲ τὴ σειρά. Ἡ τάξις εἶναι ἡ ἑξῆς. Μόλις ἡ τραπεζιέρα (γκαρσόνι) πάρει παραγγελία τὴν γράφει σ' ἕνα μπλόκ. Κόβει τὸ χαρτὶ καὶ τὸ κρεμᾶ σὲ μιὰ στεφάνη εἰδική, ποὺ εἶναι τοποθετημένη μπροστὰ ἀπὸ τὸ μάγειρο. Ἔτσι γύρω-γύρω κρέμονται οἱ παραγγελίες τῶν πελατῶν. Ὁ μάγειρος μὲ τοὺς βοηθούς του ἑτοιμάζουν μὲ τὴ σειρὰ τὶς παραγγελίες, τελείως ἀθόρυβα, στὴν κουζίνα ποὺ βρίσκεται μπροστά τους μὲ ὅλα τὰ σύνεργα ἀπὸ ἀνοξείδωτο μέταλλο ποὺ ἀστράφτουν. Οἱ ἐξαιρετῆρες δουλεύουν συνεχῶς, ὥστε οὔτε ἴχνος μυρωδιᾶς ἢ τσίκνας ἢ καπνοῦ φαίνονται πουθενά. Μὲ τὰ χέρια δὲν πιάνει τίποτε ὁ μάγειρος. Τὰ πάντα τὰ πιάνει μὲ τὰ ἐργαλεῖα του τῆς κουζίνας. Ὁ καφὲς πίνεται μαζὶ μὲ τὸ φαϊ ἀντὶ γιὰ κρασὶ καὶ ἡ σερβιτόρα σᾶς γεμίζει συνεχῶς τὸ φλυτζάνι, ἂν θέλετε. Ὅταν τελειώσετε παίρνετε τὸ χαρτὶ ὅπου γράφεται ἡ ἀξία τοῦ γεύματος, τὸ ὁποῖο σᾶς ἄφησε στὸ τραπέζι ἡ σερβιτόρα, πηγαίνετε στὸν ταμία, πληρώνετε καὶ φεύγετε. Αὐτὰ εἶναι τὰ καινούργια λαϊκὰ ρεστωράν, ποὺ ὑπάρχουν σ' ὅλες τὶς συνοικίες. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλα ποὺ σερβίρουν μαγειρεμένο φαγητὸ καὶ μοιάζουν κατὰ κάποιο τρόπο μὲ τὰ δικά μας, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τὰ διακρίνει ἡ καθαριότης καὶ ἡ ἀπουσία μυιγῶν. Μιὰ ἑταιρεία ὀνομάζεται Dog Home, ποὺ σημαίνει τὸ σκυλόσπιτο. Ἔχει γεμίσει τὴν Καλιφόρνια μὲ μικρὰ κομψὰ ρεστωράν, ποὺ μοιάζουν σὰν ἕνα μεγάλο σπίτι σκύλου καὶ ὅπου στὴν ταμπέλα, πάνω ἀπὸ τὴ σκεπή, φιγουράρει ἕνας σκύλος. Τὰ ρεστωρὰν αὐτὰ εἶναι καλλιτεχνικώτατα, καθαρώτατα καὶ προκλητικώτατα, σερβίρουν δὲ μόνον λουκάνικα. Κάνουν χρυσὲς δουλειές.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΛΑΪΚΗ ΑΓΟΡΑ

Ἐπεσκέφθηκα τὴν κεντρικὴ ἀγορὰ στὸ Ντάουντάουν, δηλαδὴ στὴν παλιὰ συνοικία τοῦ Λὸς Ἄντζελες. Εἶναι μιὰ τεράστια ἀγορὰ ποὺ ἔχει ἐξόδους σὲ τέσσερες δρόμους καὶ ἔχει μαγαζιὰ σὰν τὴ δική μας κεντρικὴ ἀγορά. Ἐκεῖ ἡ πώλησις γίνεται

ἀπὸ τὸν ἔμπορο, ὅπως σὲ μᾶς. Ἔτσι ἀκούγεται ὁ σχετικὸς θόρυβος. Ὑπάρχουν τὰ πάντα καὶ σὲ τιμὲς πολὺ καλύτερες ἀπὸ τὶς μαρκέτες. Γι' αὐτὸ πολὺς κόσμος πηγαίνει καὶ ψωνίζει ἐκεῖ, ἀφίνοντας σὲ διάφορα πλησίον πάρκα τὰ αὐτοκίνητα. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τὰ ψαράδικα καὶ τὰ κρεοπωλεῖα καὶ τὰ παντοπωλεῖα καὶ ὅλα γενικῶς τὰ καταστήματα τροφίμων μέσα στὴν ἀγορὰ αὐτὴ διαθέτουν ψυγεῖα. Ἀναφέρουμε ἐδῶ καὶ ἕνα ἀμερικάνικο περίεργο, ποὺ ἐπίσης ὑπάρχει στὴν ἀγορὰ ποὺ ἐπισκεφθήκαμε. Ἕνας εἰδικὸς γιὰ νὰ μετράῃ τὴν πίεσι τῶν ἀνθρώπων καὶ ποὺ κάνει χρυσὲς δουλειές. Ἔχει μιὰ πολυθρόνα μὲ ἕνα τραπέζι. Δίνετε 25 σέντς, ἤτοι 7,50 δρχ. κάθεστε στὴν καρέκλα καὶ μὲ τὸ σχετικὸ ὄργανο σᾶς μετράει τὴν πίεσι. Τὴν γράφει σ' ἕνα δελτίο, στὸ ὁποῖο ὑπάρχει ἔντυπος καὶ ἡ κανονικὴ πίεσις τοῦ ἀνθρώπου ἀναλόγως τῆς ἡλικίας, καὶ βλέπετε ἔτσι ἂν εἶσθε ἐν τάξει. Ὁ καθένας λοιπὸν ἀνάλογα μὲ τὴν πίεσί του ἀγοράζει τρόφιμα γιὰ νὰ κάμῃ ἢ ὄχι δίαιτα.

ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΕΙΑ

Ὑπάρχουν καὶ ἐδῶ τὰ παλαιοπωλεῖα, ὅπως καὶ στὴν Ἑλλάδα. Εἶναι καταστήματα ὠργανωμένα, ὅπου βρίσκει κανεὶς μεταχειρισμένα εἴδη ρουχισμοῦ, οἰκιακῆς χρήσεως, ἐργαλεῖα κ.λ.π. μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι δὲν γίνεται ἡ ἀγοραπωλησία κατὰ τὸ σύστημα τῆς πλατείας Ἀβησσυνίας (Ἀθηνῶν), ὅπου τὸ παζάρι τῶν παλαιῶν εἰδῶν παίρνει ἔντονο καὶ πανηγυρικὸ μεσογειακὸ χρῶμα, μὲ φωνές, ἐκκλήσεις, παζαρέματα, κ.λ.π. Ἐδῶ πάνω σὲ κάθε εἶδος εἶναι γραμμένη ἡ τιμή του, καὶ ὁ πελάτης παίρνει τὸ εἶδος ποὺ θέλει, πηγαίνει στὸ ταμεῖο, πληρώνει καὶ φεύγει.

ΑΓΟΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Δύο Ἑλληνοαμερικανοὶ φίλοι μου, οἱ κ.κ. Βασίλειος Γκατσόπουλος καὶ Θ. Ἀνδριτσάκης εἶχαν τὴν καλωσύνη νὰ μὲ πᾶνε στὴν ἀγροτοπανήγυρι τοῦ Λὸς Ἄντελες, δηλαδὴ στὴν ἀγροτική, ἂς τὴν ποῦμε, ἀγορὰ τοῦ Λὸς Ἄντζελες. Ἡ ἀγορὰ αὐτὴ βρίσκεται στὴ συνοικία τοῦ Χόλλυγουντ καὶ ἔχει ἔντονο εὐρωπαϊκὸ χαρακτήρα. Σὲ ἕνα ἐκτεταμένο γήπεδο ὁ Δῆμος ἐνοικιάζει τοὺς χώρους, ὅπου, ἀπὸ πάσης φύσεως ἐπιχειρηματίες, ἔχουν κατασκευασθῆ περίπτερα ὡραιότατα, μικρομάγαζα καλλιτεχνικώτατα, καφενεῖα μὲ τραπεζάκια ἔξω, κατὰ τὸ εὐρωπαϊκὸ σύστημα, καὶ γενικὰ μικροκαταστήματα, ποὺ πωλοῦν ὅ,τι μπορεῖ νὰ φαντασθῆ κανείς. Εἶναι τρόπον τινὰ μιὰ μόνιμη ἔκθεσις ἀμερικανικῶν προϊόντων πάσης φύσεως, ποὺ πωλοῦνται ὅμως κατὰ σύστημα εὐρωπαϊκό. Ἔτσι καὶ ἡ ζωὴ ἐν γένει ἐκεῖ καὶ ὁ θόρυβος καὶ ὁ κόσμος (τουρίστες ἀπ' ὅλα τὰ μέρη) σὲ κάνουν νὰ νομίζῃς ὅτι βρίσκεσαι σὲ εὐρωπαϊκὸ ἔδαφος. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ μαρκέτα αὐτὴ διαθέτει πάρκο γιὰ πολλὲς ἑκατοντάδες αὐτοκίνητα. Τὸ χαρακτηριστικὸ ὅλης αὐτῆς τῆς μεγάλης ἀγορᾶς, ὅπου ἐκτίθενται ὅλα τὰ εἴδη τροφίμων, ρουχισμοῦ, ἐπιπλώσεως κ.λ.π. εἶναι ὅτι ἔχει ἐξοπλισθῆ μὲ ἠλεκτρικὰ ψυγεῖα καὶ παρουσιάζει μιὰ καθαριότητα ἐξαιρετική. Ἡ ἐμπορικὴ κίνησις καὶ ἡ κατανάλωσις εἶναι τέτοια, ὥστε τὰ ἐνοίκια, γιὰ χῶρο ἐλαχίστων τετραγωνικῶν μέτρων, φθάνουν σὲ ὕψη δυσθεώρητα. Πάντως ἡ ἀγορὰ αὐτὴ ἀποτελεῖ μία ὡραία πρωτοτυπία στὴν Ἀμερικὴ καὶ γι' αὐτὸ ὅλοι οἱ τουρίστες τὴν ἐπισκέπτονται.

(Συνεχίζεται)

Ἡ 20ήμερος ἐκδρομὴ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων

Ὑπὸ τοῦ Δοκ. Ὑπαστυν. κ. **Κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενου καὶ τέλος)

Ἡ Κόνιτσα ἄφησε στὴ καρδιά μας ζωηρὴ ἐντύπωσι καὶ συμπεράναμε, ὅτι τὸ ἀκραῖον αὐτὸ σημεῖο τῆς ΒΔ. Ἑλλάδος, ἔπαιξε σπουδαῖο ρόλο γιὰ τὴν ὕπαρξι τῆς Χώρας μας. Γιὰ τοῦτο καὶ οἱ Βασιλεῖς μας εἶχαν μεταβῆ ἐκεῖ, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ συμμοριτοπολέμου κατ' ἐπανάληψιν. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, ἀνήγειραν πρὸς τιμὴν τῆς Βασιλίσσης μας στὴν πλατεῖα, τὸν χάλκινον ἀνδριάντα της, παριστάνοντα αὐτὴν ὡς φιλόστοργο μητέρα νὰ προστατεύη τὸ ὀρφανεμένο παιδί της.

10.9.1963. Ξεκινᾶμε πολὺ πρωὶ ἀπὸ τὰ Γιάννενα, γιατὶ ἔχουμε νὰ διανύσουμε πολλὰ χιλιόμετρα, ὥσπου νὰ φθάσουμε στὴν Θεσσαλονίκη. Στὶς 8 ἡ ὥρα φθάνουμε στὸ ὀρεινὸ Μέτσοβο. Ἐπισκεπτόμεθα τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Τοσίτσα. Τὸ Μέτσοβο εἶναι ἡ πατρίδα τῶν Ἀβέρωφ-Τοσίτσα καὶ τὸ γενεαλογικὸ δένδρο τοῦ Βαρώνου Τοσίτσα, τοῦ ἀνδρὸς ποὺ διέθεσε γιὰ τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὸν θάνατό του 3.000.000 χρυσὲς λίρες. Τὸ Μέτσοβο εἶναι ὀρεινὴ περιοχὴ καὶ φημίζεται γιὰ τὰ μάλλινα ὑφαντά του. Συνεχίζοντας διερχόμεθα ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη «Κατάρα» 1.700 ὑψόμετρο, καὶ στὶς μία ἡ ὥρα μπαίνουμε στὴ Καλαμπάκα. Ἐπισκεπτόμεθα τὰ Μετέωρα, τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς φύσεως μὲ τὰ ἀπότομα καὶ ἀπρόσιτα βράχια, ἀπομεινάρια μιᾶς ἀποξηρανθείσης παλαιᾶς λίμνης, γιατὶ ἡ σύνθεσις τῶν βράχων, εἶναι ἀπὸ μικροὺς κόκκους ἄμμου καὶ μὲ τὰ πολλὰ μοναστήρια Βυζαντινῆς ἐποχῆς.

Ἀκολουθοῦν τὰ Τρίκαλα, ὁ ἀπέραντος Θεσσαλικὸς κάμπος, ἡ Λάρισα, τὰ Θεσσαλικὰ Τέμπη μὲ τὸ ἄφθονο νερό τους, ἡ Κατερίνη καὶ κατὰ τὶς 8.30' ἡ ὥρα τὸ βράδυ, μετὰ ἀπὸ ἕνα πολύωρο ταξίδι, ἀντικρύζουμε τὴν νύφη τοῦ Θερμαϊκοῦ, τὴν πρωτεύουσα τῆς Μακεδονίας. Τὴν δευτέρα κατὰ σειρὰν σὲ πληθυσμὸ πόλι τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὄμορφη Θεσσαλονίκη μας.

Ἡ ἄποψις τῆς πόλεως εἶναι ἐξαιρετική. Τὰ πολλὰ καὶ πολύχρωμα φῶτα της, ἡ θέα τοῦ φωταγωγημένου Κάστρου, ἡ Ἐγνατία ὁδὸς μὲ τὸν ἀνδριάντα τοῦ στρατηλάτου Κωνσταντίνου καὶ ἡ ἔκθεσις αὐτῆς, δίδουν ζωντάνια καὶ ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι στὸν ἐπισκέπτη.

11.9.1963. Πραγματοποιοῦμε ἐπισκέψεις στὰ ἀξιοθέατα καὶ ἱστορικὰ μέρη τῆς πόλεως. Πρῶτα στὸ Κάστρο, ὕστερα στὸν ἱερὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, πολιούχου τῆς Θεσσαλονίκης, στὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, στὸ Καυτατζόγλειο Στάδιο, στὰ κτίρια τοῦ Πανεπιστημίου, στὸν λευκὸ Πύργο, στὸν χῶρο τῆς ἐκθέσεως, ὅπου τὰ περίπτερα τῶν διαφόρων κρατῶν, μὲ τὰς σημαίας των καὶ ἀνάμεσα αὐτῶν ἡ γαλανόλευκη.

12.9.1963. Ἀναχωροῦμε ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη, περνοῦμε τὴν Κορώνια λίμνη, τὸν πανύψηλο Χορτιάτη, τὸν κάμπο τῆς Χαλκιδικῆς, τὴν λίμνη Βόλβη, τὰ στενὰ τῆς Ρεντίνας ἢ Μακεδονικὰ Τέμπη, τὰ Στάγειρα, τὴν πατρίδα τοῦ μεγάλου φιλοσόφου Ἀριστοτέλους, τοῦ διδασκάλου τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, καὶ τὸν ποταμὸ Στρυμῶνα.

Διερχόμεθα μία τεραστία πεδιάδα. Ὁ δρόμος εἶναι εὐθὺς καὶ περικλείεται σὰν ἀψίδα ἀπὸ θεώρατες λεῦκες. Περνοῦμε τὴν Ἐλευθερούπολι καὶ τέλος φθάνουμε στὴν καπνοπαραγωγικὴ πόλι τῆς Μακεδονίας, τὴν Καβάλα, στὴν ἀξιολογώτερη πόλι τῆς ἀνατολικῆς Μακεδονίας. Συνεχίζοντας, φθάνουμε στὴν Κεραμωτὴ καὶ μὲ τὸ φέρρυ-μπὼτ «Μακεδονία», ἀποβιβαζόμεθα στὴν ὡραιοτάτη Θάσο, ὅπου καὶ

διανυκτερεύουμε. Ἡ Θάσος, εἶναι κατάφυτος ἀπὸ ἐλαιῶνες καὶ πανύψηλα πεῦκα. Ἔχει ὡραῖα ξενοδοχεῖα, ἐξαιρετικὴ καὶ μαγευτικὴ παραλία, ὡς ἐπίσης καθαρὰ καὶ μὲ εὐθηνὲς τιμὲς ἐστιατόρια.

13.9.1963. Κατὰ τὶς 7.30 ἡ ὥρα ἐπισκεπτόμεθα τὶς ἀρχαιότητες τῆς νήσου. Ξεναγός μας εἶναι ὁ κ. Ἀντώνιος Σωτηριάδης, ἕνας πανέξυπνος, καλοκάγαθος καὶ δεινὸς στὸν ρητορικὸ λόγο, 65ντάρης. Ἡ εὐγένειά του, ἡ προθυμία του, ὁ τρόπος τῆς ἐξηγήσεως καὶ ἡ πειστικότητα τῶν λόγων του, μᾶς γοήτευσαν καὶ θὰ τὸν ἐνθυμούμεθα πάντοτε. Μᾶς μεταφέρει στὸν ἀρχαιολογικὸ χῶρο καὶ μᾶς δείχνει τὸ Ὠδεῖον Δ' π.Χ. αἰῶνος, τὸ ἱερὸν ναοῦ τοῦ Διονύσου, τὴν πόλι ἀφιερωμένη στὴν Θεὰ Ἥρα καὶ τέλος μᾶς μεταφέρει στὸ ἀρχαῖο θέατρο τῆς Θάσου.

Μᾶς ὁμιλεῖ μὲ πίστι καὶ δυναμικότητα γιὰ τὸ ἀρχαῖο ἑλληνικὸ πνεῦμα καὶ μᾶς ἐπαναλαμβάνει τὰ λόγια σοφῶν ἀνδρῶν :

—Ἀγαπήσατε τὸ θέατρον καὶ δημιουργήσατέ το, διότι οὕτως ὀξύνεται ὁ νοῦς, ἐνδυναμοῦται ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ γίνεται οὗτος ὀξυδερκής, ἐκπολιτίζεται καὶ ἐξευγενίζεται. Τὰ ἀρχαιολογικὰ εὑρήματα τῆς πατρίδος μας, φέρουν, ὡς εἶπον ἄλλοι, χρυσοῦν, εἰς ρυάκια, ἀργότερον, εἰς ποταμὸν καὶ τέλος, εἰς καταρράκτην.

Εἶναι ἀθάνατα μνημεῖα, εἶναι ὁλοζώντανα καὶ μεταλαμπαδίζουν τὴν τέχνην καὶ τὴν ἐπιστήμην. Ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης μένει κατάπληκτος ἐνώπιον τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ μας. Μεταβάλλατε τὴν Ἑλλάδα σὲ συντρίμματα, κάνετέ την στάκτην, τὴν ἰδεολογίαν ὅμως αὐτῆς, δὲν ἠμπορεῖτε νὰ μεταβάλλετε, διότι ἡ Ἑλλάδα, ποτέ, μὰ ποτὲ δὲν πεθαίνει.

Ἔτσι ὡμίλησεν ὁ «μπάρμπα Ἀντώνης» γιὰ τὸ ἀρχαῖο ἑλληνικὸ πνεῦμα καὶ γιὰ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἑλλάδος οἱ ὁποῖοι ἐπεχείρησαν κατὰ καιροὺς νὰ τὴν ὑποδουλώσουν. Καὶ πρὶν ἀκόμη τελειώση τὶς λέξεις αὐτές, ὁ κ. Λυκούσης, ἔδωσε τὸ σύνθημα: «Ζήτω ἡ μεγάλη μας πατρίδα».

Ὁ κ. Σωτηριάδης λίαν συγκεκινημένος, ὅπως καὶ ἡμεῖς ἄλλωστε, κατέληξε :

—Εἶμαι εὐτυχής, διότι ἠξιώθην νὰ ξεναγήσω τοὺς Δοκίμους Ὑπαστυνόμους καὶ σᾶς εὔχομαι καλὴν σταδιοδρομίαν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος μὲ πίστιν καὶ αὐταπάρνησιν.

Ἦταν στ' ἀλήθεια τόση ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησίς του γιὰ τὴν Σχολή μας, ὥστε, ὅταν τοῦ προσεφέρθη κάποιο χρηματικὸ ποσόν, ἠρνήθη νὰ τὸ δεχθῆ. Κατὰ τὴν ἀναχώρησί μας, περιήρχετο τὴν παραλία καὶ συνεχῶς ἐκινοῦσε τὸ μαντήλι του.

14.9.1963. Ξεκινοῦμε ἀπὸ τὴν Καβάλα πρωὶ-πρωὶ καὶ περνώντας ἀπὸ τὶς πόλεις Ξάνθη καὶ Κομοτηνὴ φθάνουμε στὴν Ἀλεξανδρούπολι. Εἶναι ἡ τελευταία πόλις τῆς ἀνατολικῆς Μακεδονίας, καλοφτιαγμένη καὶ καθαρή. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι, συναντᾶμε τὰ σύνορα. Τὸ ἀκραῖον αὐτὸ τμῆμα τῆς Χώρας μας, χωρίζεται διὰ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ. Ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ τῶν συνόρων, εἶναι στὸ μέσον γεφύρας μήκους 800 μέτρων. Ἀντικρύζουμε τὰ ἑλληνικὰ καὶ τὰ τουρκικὰ φυλάκια. Πατοῦμε τὰ σύνορα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Τούρκου φρουροῦ καὶ ὅλων μας ἡ σκέψις στρέφεται πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολι μὲ τὸν μαρμαρωμένο βασιλιά της, τὸν Κωνσταντῖνο Παλαιολόγο.

Βγάζουμε ἀναμνηστικὲς φωτογραφίες ἐπάνω στὴ γέφυρα τοῦ ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος ὁρμητικὸς κυλάει κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας. Ὁ Ἕβρος εἶναι, ὡς γνωστόν, ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. Πηγάζει ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορά μας καὶ ἔχει βάθος 14 μέτρα, θάλασσα πραγματική. Μετὰ παραμονὴ μιᾶς ὥρας, ἐπιστρέφουμε στὴν Καβάλα ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα.

15.9.1963. Ἀπὸ σήμερα, ἀλλάσσουμε κατεύθυνσι πορείας. Βαδίζουμε γιὰ τὴν ΒΔ Μακεδονία, γιὰ ἕνα ἄλλο κομμάτι τῆς Ἑλλάδος μας, ἐξ ἴσου ὡραῖο καὶ ἱστορι-

κὸ μετὰ τὰ τόσα ἄλλα. Φθάνουμε στὶς 8 ἡ ὥρα στοὺς ἀρχαίους Φιλίππους, ἀπομεινάρι μιᾶς πανέμορφης πολιτείας τοῦ Δ' π.Χ. αἰῶνος. Μᾶς ξεναγεῖ ὁ κ. Κατσίρης καὶ μᾶς μεταφέρει νοερὰ στὴν ἐποχὴ τοῦ Φιλίππου. Μᾶς δείχνει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ κελὶ στὸ ὁποῖο ἐφυλακίσθη ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Ἀφήνουμε τοὺς Φιλίππους καὶ στὶς 9 ἡ ὥρα σταματοῦμε στὴν Δράμα. Ὡραία πόλις, νερὰ ἄφθονα, πράσινο καὶ καλοκτισμένη σὲ ἐκτεταμένη εὐφορωτάτη πεδιάδα. Ἀκολουθεῖ ἡ πόλις τῶν Σερρῶν, ὅπου καὶ γευματίζουμε. Οἱ Σέρρες εἶναι σύγχρονος πόλις, ἔχει δρόμους φαρδεῖς, εἶναι συγκοινωνιακὸς κόμβος, εἶναι τὸ κέντρο τῆς ΒΑ Μακεδονίας. Μετὰ διερχόμενοι ἀπὸ βουνὰ καὶ πεδιάδες, παραμένουμε γιὰ λίγο στὸν ἡρωικὸ Λαχανά. Μᾶς ἀναμένει ὁ ταγματάρχης τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ κ. Κουφόπουλος καὶ μᾶς μεταφέρει στὸ ὕψωμα, ὅπου ἔχει στηθῆ τὸ Ἡρῶο γιὰ τοὺς πεσόντες κατὰ τὰ ἔτη 1912-1913. Μᾶς χαιρετᾶ ἐκ μέρους τοῦ συντάγματός του καὶ μᾶς ἐξηγεῖ ἀκούραστα καὶ μὲ σαφήνεια, τὴν προσπάθεια τὴν ὁποία κατέβαλαν οἱ πατέρες μας γιὰ νὰ ἀπωθήσουν τοὺς Βουλγάρους. Στὴ μάχη τοῦ Λαχανᾶ, μᾶς λέγει, ἔπεσαν 6.400 στρατιῶτες καὶ 164 ἐπίλεκτοι ἀξιωματικοὶ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ἡ πατρίς, εὐγωμονοῦσα, ἀνήγειρεν Ἡρῶον. Ἐπιστρέφουμε πάλι στὴ Θεσσαλονίκη καὶ παραμένουμε ἄλλη μία μέρα, δηλαδὴ τὴν 16.9.1963.

17.9.1963. Ἐπισκεπτόμεθα πολὺ πρωὶ τὴν ἀρχαία Πέλλα. Μᾶς δίδονται κατατοπιστικὲς ἐξηγήσεις ἀπὸ τὴν φοιτήτρια δεσποινίδα Παπακωνσταντίνου, γιὰ τὴν τυχαία ἀνακάλυψι τῆς πόλεως τὸ 1957, ὡς καὶ τὴν σημασία τῶν εὑρημάτων γιὰ τὸν πολιτισμὸ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Μετὰ ἀπὸ λίγη ἀπόστασι, ἀπαντᾶμε τὰ Γιαννιτσά, ὅπου ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς τὸ 1912-1913 ἔδωσε σφοδρὴ μάχη γιὰ τὴν κατάληψι τῆς Θεσσαλονίκης. Ἀκολουθεῖ ἔπειτα ἡ Βέροια, ἡ Νάουσα καὶ ἡ Ἔδεσσα.

Οἱ τρεῖς αὐτὲς πόλεις εἶναι οἱ καλύτερες καὶ παραγωγικώτερες τῆς Ἑλλάδος. Τί πεδιάδες εἶναι αὐτές; Τί ἄφθονα νερά; Τί πράσινο; Τί παραγωγὴ μήλων, ἐλαιῶν καὶ παντὸς εἴδους φρούτων; Ὁ καταρράκτης τῆς Ἐδέσσης ὁ Νιαγάρας τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ ποταμοί της, μᾶς γεμίζουν τὴν καρδιὰ εὐχαρίστησι καὶ ἄριστες ἐντυπώσεις. Καταλήγουμε τὸ βράδυ στὴν Φλώρινα, ἀφοῦ πρῶτα ἐπισκεπτώμεθα στὸ ΒΔ τμῆμα τῆς Ἑλλάδος, στὰ Σερβικὰ σύνορα, τὸ φυλάκιο «Νίκη». Στὰ σύνορα αὐτὰ βλέπουμε τὸν Ἕλληνα τσολιὰ νὰ φυλάσσῃ ἀκοίμητος τὰ σύνορά μας. Ἡ γαλανόλευκη κυματίζει καὶ τὰ φανταράκια μας, οἱ ἀκούραστοι φρουροί μας, γίνονται μὲ μᾶς ἕνα γιὰ λίγο. Βγάζουμε φωτογραφίες, συζητοῦμε μαζί τους, ἐπικρατεῖ μία εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα στὰ σύνορά μας. Ἡ Σχολὴ διὰ τοῦ ὑποδιοικητοῦ της κ. Λυκούση, προσφέρει στοὺς φαντάρους, σὲ ἔνδειξι ἐκτιμήσεως, ἕνα μεγάλο δέμα μὲ τσιγάρα.

18.9.1963. Ξεκινώντας ἀπὸ τὴν Φλώρινα, παίρνουμε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὴν Ἀθήνα. Στὶς 10 ἡ ὥρα φθάνουμε στὴ Καστοριά, στὴ πόλι τῆς ἐπεξεργασίας τῶν γουναρικῶν. Ἐπισκεπτόμεθα διάφορα ἀξιόλογα μέρη τῆς πόλεως, ὡς τὸν ναὸ τῆς Παναγίας, 300 μ.Χ., μὲ ὡραῖα ψηφιδωτὰ καὶ τὰ ἐργοστάσια γουναρικῶν. Ἀγοράζουμε διάφορα ἀναμνηστικὰ καὶ συνεχίζοντας τὸ πάντοτε εὐχάριστο ταξίδι μας, φθάνουμε στὶς 1.30 τὸ μεσημέρι στὴν Κοζάνη. Ἐντύπωσι μᾶς κάνει ἡ πόλις αὐτή, γιατὶ ἐκεῖ, ἐδιδάχθη ἡ τέχνη, ἡ ἐπιστήμη καὶ ἀνεπτύχθησαν τὰ γράμματα ἀπὸ τὸν μέγα διδάσκαλο τοῦ γένους μας, τὸν Εὐγένιο Βούλγαρη.

Ὁ ἀνδριάντας τοῦ Παύλου Μελᾶ, τοῦ ἀγέρωχου αὐτοῦ πολεμιστοῦ, ποὺ ἔδωσε τὴν ζωή του γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Μακεδονίας, δεσπόζει τῆς πλατείας τῆς πόλεως. Συνεχίζουμε γιὰ τὸν Βόλο. Παντοῦ ὅπου περνοῦμε, στὰ Σέρβια, στὴν Ἐλασσόνα, στὸν Τύρναβο, θαυμάζουμε τὴν ἑλληνικὴ φύσι.

19.9.1963. Ἀπὸ ἐνωρὶς ἐπισκεπτόμεθα τὰ χωριὰ τοῦ Πηλίου, τὴν Τσαγκαράδα, τὴν Πορταριὰ καὶ τὴν Μακρυνίτσα. Παντοῦ πρασινάδα, παντοῦ καστανιές,

ἐλαιῶνες καὶ τὸ κυριώτερο τὰ κρύα νερά τους. Τὰ χωριὰ τοῦ Πηλίου εἶναι παντοῦ ξακουστὰ καὶ περιττεύει κάθε περιγραφή. Ἡ ἡμέρα μας κυλάει εὐχάριστα στὴν ὡραία καὶ παραλιακὴ πόλι τοῦ Βόλου.

20.9.1963. Τελευταία ἡμέρα τῆς 20ημέρου ἐκδρομῆς μας. Μέσω Στυλίδος καὶ Λαμίας, φθάνουμε στὰ στενὰ τῶν Θερμοπυλῶν. Σταματοῦμε γιὰ λίγο πρὸ τοῦ χαλκίνου ἀνδριάντος τοῦ σπαρτιάτου Λεωνίδα καὶ ὁ κοσμήτωρ, ἀστυνόμος Β' κ. Παπαθανασίου, μᾶς ὁμιλεῖ γιὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ 480 π.Χ. Μᾶς μεταφέρει νοερὰ στὴν μάχη τῶν Θερμοπυλῶν, γιὰ τὴν ἀπεγνωσμένη ἀντίστασι τοῦ Λεωνίδα μὲ τοὺς 300 του καὶ τὸν θάνατό τους μετὰ τὴν προδοσία τοῦ Ἐφιάλτου, γιατὶ ἐνῶ μποροῦσαν νὰ ἀποχωρήσουν δὲν τὸ ἔπραξαν, ἀκολουθοῦντες πιστὰ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος των, ὥστε ὁ Σιμωνίδης νὰ γράψῃ ἀργότερα τὸ «ὦ ξεῖν' ἀγγέλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε κείμεθα τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι» καὶ ποὺ ὁ Ἀθανάσιος Διάκος τὸ 1821 νὰ φωνάξῃ ὅταν ἐκινδύνεψε στὴν γέφυρα τῆς Ἀλαμάνας σὲ κείνους ποὺ τὸν προέτρεπον νὰ ἀπομακρυνθῇ, γιατὶ οἱ Τοῦρκοι ἦσαν ἑκατονταπλάσιοι τῶν Ἑλλήνων: «Δὲν φεύγω ἀπὸ δῶ, δὲν ἠμπορῶ νὰ φύγω, γιατὶ ὁ Λεωνίδας μὲ κοιτάζει». Καὶ πράγματι ἔμεινε καὶ ἀπέθανεν, ὅπως ὁ Λεωνίδας στὶς Θερμοπύλες.

Ὁ κ. Λυκούσης ἀκολούθως μᾶς κάνει ἀνακεφαλαίωσι τῶν ὅσων εἴδαμε καὶ ἐγνωρίσαμε, λέγοντας τὰ ἑξῆς:

«Κύριοι, μὲ τὴν ἐκδρομὴν αὐτὴν τῶν 20 ἡμερῶν, ἐγνωρίσαμε τὴν ἀρχαία καὶ νέα Ἑλλάδα. Ἐγνωρίσαμε τὰ βουνά της, τὰ ποτάμια της, τὶς πεδιάδες της, τοὺς κατοίκους της. Ἐγνωρίσαμε ὅ,τι ὡραῖον ἔχει καὶ ἐδιδάχθημεν τὰ μέγιστα. Ὁ Ἕλληνας, ξέρει νὰ πολεμᾷ, ξέρει καὶ νὰ πεθαίνῃ. Οἱ Ἕλληνες ἐπολέμησαν διὰ τὴν ἐλευθερίαν τους, ἐπολέμησαν διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ ἐδάφους των, ἐπολέμησαν διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἰδέας. Μιᾶς ἰδέας μεγάλης, εὐγενοῦς καὶ θείας».

Ἔτσι, ἡ τόσον ὡραία ἐκδρομή, ἡ τόσον διδακτικὴ καὶ εὐχάριστη, ἔληξε μὲ τὴν ἄφιξί μας στὴν Ἀθήνα τὴν 4,45' ὥρα τῆς 20.9.1963. Ὁμολογουμένως οἱ ἐντυπώσεις καὶ τὰ συμπεράσματά μας ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴ αὐτὴ ἦσαν κάτι τὸ ξεχωριστὸ στὴ ζωή μας, γιατὶ ἐπλουτίσθησαν οἱ γνώσεις μας, ηὐρύνθη ὁ ὁρίζων τοῦ διανοητικοῦ μας κόσμου καὶ μᾶς παρέσχεν ἄφθαστη χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι. Ἦταν ἡ ἐκπλήρωσις μιᾶς πολὺ ζωηρᾶς ἐπιθυμίας μας. Ἦταν ὅ,τι καλύτερο ζητοῦσε ἡ ψυχὴ τοῦ νέου Ὑπαστυνόμου.

Κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΞΟΡΜΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὸ τεράστιο θέμα «Κ ω σ τ ῆ ς Π α λ α μ ᾶ ς» ἀνήκει σὲ ὁλόκληρο τὸ Ἔθνος. Καὶ πρέπει νὰ βρεθεῖ κάποια μεγάλη στιγμὴ ποὺ ὁλόκληρο τὸ Ἔθνος θὰ σταθῆ σὲ στάση προσοχῆς, μὲ τὴν ἐφετινὴ ἐπέτειο τῶν εἴκοσι χρόνων ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ ποιητῆ τοῦ Γένους καὶ τῶν πενῆντα χρόνων ἀπὸ τὶς ἐξορμήσεις τοῦ 1912-1913 πρὸς ὁλοκλήρωση τῶν ἐθνικῶν μας διεκδικήσεων. Τὸ ἀνάκρουσμα τοῦ Σικελιανοῦ ἐπιβάλλει τὴν εὐγνωμοσύνη ὅλων μας, ἐπιβάλλει νὰ μεταφερθοῦμε νοερὰ εἴκοσι χρόνια πρὶν καὶ νὰ κάμουμε ἕνα μικρὸ μνημόσυνο στὸν τάφο τοῦ ποιητοῦ μὲ τοὺς στίχους:

Σ' αὐτὸ τὸ φέρετρο ἀκουμπᾶ ἡ Ἑλλάδα! Ἕνα βουνὸ
μὲ δάφνες ἂν ὑψώσουμε ὡς τὸ Πήλιο καὶ ὡς τὴν Ὄσσα,
κι' ἂν τὸ πυργώσουμε ὡς τὸν ἕβδομο οὐρανό,
ποιὸν κλεῖ, τί κι' ἂν πῆ ἡ δικιά μου γλῶσσα;
Ἠχῆστε οἱ σάλπιγγες!... Καμπάνες βροντερές,
δονῆστε σύγκορμη τὴ χώρα, πέρα ὡς πέρα...
Βογγῆστε, βούκινα πολέμου... Οἱ ἱερές
σημαῖες, ξεδιπλωθῆτε στὸν ἀέρα!...

ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ

Δύο χαρακτηριστικὰ ἐπετειακὰ σημειώματα ἔχουν τὴν θέση τους ἐδῶ, γιὰ νὰ καταδειχθῆ, πέραν τῶν ὅσων ἀνέφερα στὴν μελέτη τοῦ 1962 μὲ τὸν «Δ ω δ ε κ ά λ ο γ ο τ ο ῦ Γ ύ φ τ ο υ κ α ὶ τ ὴ ν κ ο μ μ α τ ι κ ὴ—κ ο μ μ ο υ ν ι σ τ ι κ ὴ —ἐ π ι σ τ ρ ά τ ε υ σ η τ ο ῦ Κ ω σ τ ῆ Π α λ α μ ᾶ», καὶ πέραν τῶν ὅσων στὴν παροῦσα ἀναδρομὴ διελήφθησαν, τὸ μέγα θέμα ἐκμεταλλεύσεως τοῦ πατριδολάτρη ποιητῆ ἀπὸ τὸν κομμουνιστικὸν παράγοντα. Τὰ δύο αὐτὰ σημειώματα ἐδημοσιεύθησαν στὴν ἐφημερίδα «Καθημερινὴ» τῆς 9ης Μαρτίου καὶ στὴν ἐφημερίδα «Ἀκρόπολις» τῆς 3ης Μαρτίου 1963. Τὰ παραθέτω μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι πολλὰ θὰ φωτίσουν περὶ τὸ τεράστιον κεφάλαιον «Κ ω σ τ ῆ ς Π α λ α μ ᾶ ς».

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Γ ύ ρ ω ἀ π ὸ τ ὸ σ ύ μ β ο λ ο τ ο ῦ Κ ω σ τ ῆ Π α λ α μ ᾶ», ὁ διακεκριμένος συγγραφεὺς καὶ κριτικὸς κ. Ἀνδρέας Καραντώνης γράφει στὴν «Καθημερινὴ» τῆς 9ης Μαρτίου:

«Τὸ φαινόμενο τῶν ὁμαδικῶν ἐκδηλώσεων γύρω ἀπὸ τὴ μνήμη καὶ τὸ ἔργο τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, συνεχίζεται ἀμείωτο, εἴκοσι χρόνια μετὰ τὸ θάνατό του. Διαλέξεις παντοῦ, συγκεντρώσεις, ἀπαγγελίες ποιημάτων του, ἄφθονη κριτικὴ καὶ ἀναμνηστικὴ ἀρθρογραφία στὸν ἡμερήσιο καὶ περιοδικὸ τύπο, λόγοι ἐπίσημοι καὶ ἀνεπίσημοι, μνημόσυνα καὶ τρισάγια στὸν τάφο του, συζητήσεις γιὰ τὴ σημασία καὶ τὴν ἀξία τῶν στίχων του ἀνάμεσα σὲ συντροφιὲς μορφωμένων ἀνθρώπων. Ὁ Παλαμᾶς, ἔγινε πιὰ ἕνα πνευματικὸ σύμβολο τοῦ νεοελληνισμοῦ, ἕνα σύμβολο ποὺ μᾶς συνδέει μὲ ὅ, τι καλύτερο δημιούργησαν οἱ ἑλληνικὲς χιλιετηρίδες. Μὲ τὸν Παλαμᾶ, δὲν φοβόμαστε πιὰ τὸ ἔνδοξο παρελθόν μας. Δὲν εἶναι βέβαια δυνατὸ νὰ ξέρουμε

πῶς θὰ ἀντιμετωπίσουμε μὲ τὸν Παλαμᾶ τὸ μέλλον, μιὰ ποὺ ἡ ἐποχή μας ἀρχίζει ν' ἀλλάζει τόσο, ὅμως ὅ, τι ὑπάρχει ὡς τὰ τώρα σὰν ἑλληνικό, καταλήγει καὶ ἀνακεφαλαιώνεται στὸν Παλαμᾶ. Εἶναι τὸ μεγάλο μας κρηπίδωμα. Τὸ ὄνομα Παλαμᾶς, γεννάει μιὰ εὐλάβεια καὶ μιὰ ἐμπιστοσύνη ποὺ ὅσο πάει διαχύνεται καὶ περισσότερο στὴν ὁμαδικὴ ψυχή. Δὲν εἶναι χωρὶς σημασία τὸ γεγονὸς ὅτι μέσα σὲ ἕξη μῆνες ἀγοράστηκαν δυόμισυ χιλιάδες ἀντίτυπα ἀπὸ τὸν πρῶτο τόμο τῶν «Ἁπάντων» του. Ἂν δὲ χαλάσει ὁ κόσμος, θἄρθει κάποτε μιὰ μέρα στὴν Ἑλλάδα ποὺ οἱ νέοι θὰ συμβουλεύονται τὸ στίχο τοῦ Παλαμᾶ ὅπως ἐμεῖς σήμερα συμβουλευόμαστε τὸν Ὅμηρο καὶ τὸν Ἡσίοδο. Ἡ ποίηση ἡ μεγάλη τὴν ὥρα ποὺ πρωταναβρύζει μοιάζει μὲ ἀνοιξιάτικο τραγούδι, ὅταν ὅμως περάσει στοὺς αἰῶνες, χωρὶς νὰ πάψει νἄναι τραγούδι ἀκούεται καὶ σὰ συμβουλὴ πανάρχαιου σοφοῦ γέροντα. Τέτοια ἔχει ἔχει ἀρχίσει νὰ γίνεται καὶ ἡ ποίηση τοῦ Παλαμᾶ.

»Δὲν εἶναι λοιπὸν τυπικὲς οἱ ἐκδηλώσεις γύρω ἀπὸ τὰ σύμβολά της, κάθε φορὰ ποὺ θὰ δοθεῖ μιὰ εὐκαιρία. Βγαίνουν ἀπὸ μιὰ βαθύτερη ἀνάγκη, κι ὅταν ἀκόμη περιορίζουνται σὲ συμβατικότητες. Ὡστόσο, κάποιες ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐκδηλώσεις μᾶς κάνουν σκεπτικούς. Φυσικά, ἐλεύθερος εἶναι ὁ καθένας νὰ ἐκφράζεται καὶ νὰ ἐνεργεῖ ὅπως νομίζει καὶ ὅπως θέλει, ὅταν ὅμως τὰ κίνητρα δίνουν ἢ μπορεῖ νὰ δώσουν τὴν ἐντύπωση κάποιας ἀνειλικρινείας ἢ κάποιας ἀποσκεπασμένης σκοπιμότητας, εἶναι πολὺ φυσικὸ πάλι νὰ κινήσει τὴν δυσπιστία καὶ τὴν ἀντιλογία. Ὁ Παλαμᾶς, εἶναι βέβαια ποιητὴς τοῦ Ἔθνους, τοῦ ἑλληνικοῦ συνόλου, καὶ καθένας ποὺ ζῆ σ' αὐτὸν τὸν τόπο ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν αἰσθάνεται καὶ νὰ τὸν ἑρμηνεύει κατὰ βούλησιν. Μὲ ἕνα ὅρο ὅμως: τὸ θέμα του νἄναι ὁ «Παλαμᾶς γιὰ τὸν Παλαμᾶ» καὶ ὄχι «ὁ Παλαμᾶς γιὰ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο», ὅταν μάλιστα τὸ «τοῦτο καὶ τὸ ἐκεῖνο» συμβαίνει νἄναι μιὰ πολιτικὴ—καὶ τούτη, ὄχι φανερή, μὰ σκόπιμα ἀποσκεπασμένη. Γι' αὐτὸ αἰσθανθήκαμε κάποια δυσπιστία, γεννήθηκαν μέσα μας κάποια ἐρωτήματα κι' ὁ νοῦς μας γύρισε σὲ κάτι «παληά», ὅταν εἴδαμε ἕναν «εἰδικὸ τρόπο» τιμητικῶν ἐκδηλώσεων γιὰ τὰ εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ ποιητῆ.

»Ἐξωτερικά, ὁ τρόπος αὐτὸς στάθηκε ἐντελῶς ἄψογος καὶ εὐλαβής. Ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων συγκεντρώθηκαν γύρω ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ Παλαμᾶ στὸ Α' Νεκροταφεῖο Ἀθηνῶν, ἦρθαν καὶ κάμποσοι νέοι, φέραν λουλούδια καὶ στεφάνια, ψάλθηκε μνημόσυνο, ἐκφωνήθηκαν λόγοι γιὰ τὸ ἔργο του, ἀπαγγέλθηκαν τὰ ποιήματα τοῦ Σικελιανοῦ καὶ τοῦ Σκίπη ποὺ εἶχαν βροντοφωνηθεῖ ἀπὸ τοὺς ποιητές τους τὴν ἱστορικὴ ἡμέρα τῆς κηδείας του, τραγουδήθηκε καὶ ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος (ὅπως καὶ τότε) κι' ὕστερα σχηματίστηκε μιὰ μικρὴ πομπὴ ποὺ τράβηξε πρὸς τὸ «κελλὶ» τοῦ Παλαμᾶ (στὸ σπίτι του τῆς ὁδοῦ Ἀσκληπιοῦ 3) γιὰ νὰ προσκυνήσει. Ὅλα νόμιμα καὶ ὡραῖα. Ἔτσι γίνεται σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Γιατὶ λοιπὸν νὰ ἐνοχληθοῦμε; Κι' ὅμως μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴ «φυσικότητα» ὑπάρχει κάτι τὸ ἀνειλικρινές. Αὐτὸ τὸ ἀνειλικρινές, δὲν ἀφορᾶ τοὺς νέους. Οἱ νέοι, καὶ πλανερὲς ἰδέες νὰ ὑποστηρίζουν —συχνὰ δὲν ξέρουν ἀκριβῶς σὲ τί πιστεύουν οὔτε σὲ τί μπορεῖ νὰ τοὺς ὁδηγήσει αὐτὸ ποὺ πιστεύουν—κινοῦνται μὲ αὐθορμησία καὶ ἀνιδιοτέλεια. Τὸ «ἀνειλικρινὲς» θὰ τὸ παρατηρήσουμε σὲ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς πνευματικοὺς ἐκπροσώπους αὐτῆς τῆς κίνησης ποὺ εἴκοσι χρόνια τώρα, θέλει νὰ μᾶς παρουσιάζει τὸν Παλαμᾶ σὰν ἕνα πνεῦμα «ματερεαλιστικὰ διαλεκτικό», ἐνῶ πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό του, ἡ ἴδια αὐτὴ «κίνηση» καὶ «ἰδεολογία» ἔκαμε ὅ, τι μποροῦσε γιὰ νὰ παρουσιάσει τὸν Παλαμᾶ σὰν πνευματικὸ ἐκπρόσωπο τοῦ στενοκέφαλου ἀστισμοῦ καὶ τυφλὸ ὄργανο τοῦ καπιταλισμοῦ, ἐχθρὸ τοῦ λαοῦ, ξένο πρὸς τὸν λαό, κούφιο ἰδεαλιστή, μωρὸ ποιητὴ κ.τ.λ. Σήμερα, ὅλα αὐτά, ὄχι μόνο ξεχάστηκαν ἀλλὰ καὶ «ἀναποδογυρίσθηκαν». Τὸ σύνθημα τὸ ἔδωσε ὁ Νῖκος Ζαχαριάδης, μὲ τὴ γνωστὴ μελέτη του «Ὁ ἀληθινὸς Παλαμᾶς». Κι' ἀπὸ τότε ὡς σήμερα, ὁ Παλαμᾶς εἶναι «ἐπαναστάτης», φίλος τοῦ λαοῦ, μεγάλος ποιητής, γκρεμιστὴς καὶ χτίστης, μεγάλος γλωσσοπλάστης, με-

γάλος τεχνίτης. Τέτοια τοῦ εἴπανε προχτὲς πάνω ἀπὸ τὸν τάφο του, σκηνοθετώντας σχεδὸν ξανὰ τὴν κηδεία του καὶ μετατρέποντάς την σὲ πομπὴ «προσκυνήματος», ποὺ βέβαια δὲν ἦταν παρὰ «ἀριστερὴ διαδηλωσούλα» καμουφλαρισμένη σὲ πνευματικὴ πράξη.

»Θὰ πεῖτε τώρα. Καλά. Ὅμως αὐτὰ ποὺ τοῦ λένε, δὲν εἶναι ἀλήθεια; Δὲν τὰ λέτε κι ἐσεῖς οἱ ἄλλοι, οἱ μὴ «διαλεκτικοί;» Πρῶτα-πρῶτα, εἶναι ἀλήθεια ἀλλὰ ὡς ἕνα σημεῖο. Ὁ Παλαμᾶς, ἦταν ἕνα ἐλεύθερο πνεῦμα, ἀνήσυχο καὶ προοδευτικό. Κάθε τί ποὺ τὸ αἰσθάνθηκε ἢ τὸ πίστεψε (τὸ λόγιο γλωσσικὸ σύστημα, τὴν ἀμορφωσιά, τὴν περιφρόνηση πρὸς τὸ λαό, τὴ μούχλα τῆς προγονοπληξίας, τόσα ἄλλα) τὰ χτύπησε καὶ στὴ θέση τους ἔστησε ζωντανὰ ἰδανικά. Ὅμως αὐτὰ τὰ ἰδανικά, ἦταν πάντα ἑλληνικὰ καὶ ἐθνικά, χωρὶς καμμιὰ ἐξάρτηση καὶ τίποτε ἄλλο. Ὁ Παλαμᾶς, δὲν ἔγραφε ἢ δὲν τραγουδοῦσε τὴ λέξη Ἔθνος, Ἑλλάδα, Πατρίδα, ἐννοῶντας «κάτι ἄλλο», ὅπως τὸ κάνουν σήμερα αὐτοὶ ποὺ προβάλλουν τὶς ἴδιες λέξεις, καὶ μαζὶ μ' αὐτές, τὶς ἔννοιες Ἐλευθερία, Δημοκρατία, Εἰρήνη. Κι' αὐτὴ ἡ ἀπροκάλυπτη ἑλληνοεθνικὴ στάση τοῦ Παλαμᾶ ἦταν ποὺ ἐξόργιζε τοὺς ἐκπροσώπους τῆς ἀριστερῆς ἰδεολογίας στὰ χρόνια ποὺ ἦταν κι' αὐτοὶ ἀναγκαστικὰ εἰλικρινέστεροι, γιατί ἡ στάση τους καὶ οἱ σκοποί τους ἦταν ἀπροκάλυπτοι καὶ ὄχι διπλωματικὰ ἀποσκεπασμένοι, ὅπως εἶναι σήμερα.

»Δὲν εἶναι ἄσκοπο νὰ θυμηθοῦμε τί λέγαν τότε γιὰ τὸν Παλαμᾶ, αὐτοὶ ποὺ τὸν ὕμνησαν ἔπειτα καὶ τὸν πῆραν γιὰ λάβαρό τους. Μερικοὶ ἀπ' αὐτούς, δὲ ζοῦν, μὰ δὲν ἔχει σημασία· ξέρουμε τί θὰ λέγαν ἂν ζοῦσαν, ἔχοντας βάση αὐτὰ ποὺ λένε ὅσοι ζοῦν καὶ οἱ νεώτεροι ποὺ εἶναι δασκαλεμένοι ἀπ' αὐτούς. Στὰ 1932, ὁ ποιητὴς Κώστας Βάρναλης (περιοδικὸ «Πολιτικὰ Φύλλα», τεῦχος Γ') σὲ συνέντευξή του εἶπε: «Ὁ Παλαμᾶς ἔμεινε μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἐπαφὴ μὲ τὴν πραγματικότητα. Γεννήθηκε στὸ γραφεῖο καὶ θὰ πεθάνει στὴν καρέκλα». Ὁ Δημήτρης Γληνὸς («Νέοι Πρωτοπόροι», Αὔγουστος 1935) λέει πὼς «ὁ Παλαμᾶς εἶναι ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ἕλληνα πατριώτη ἀστοῦ» καὶ ἡ Ἀλ. Ἀλαφούζου, «... ὁ Παλαμᾶς δὲν ξεπέρασε τὸ χαμηλὸ ὕψος τῶν ἐθνικῶν ἰδανικῶν τῆς κοινωνικῆς του τάξης καὶ τὴν ὑποκριτικὴ ἐπίσημη ἔννοια τῆς ἀστικῆς πατρίδας, ποὺ δὲν παράλειψε νὰ τὴν ἐξυμνήσει μὲ τὶς κατάλληλες εὐκαιρίες. Γι' αὐτό, ἀκριβῶς, τὸ ἐπίσημο ἑλληνικὸ κράτος δὲν φοβήθηκε πὼς κάνει σφάλμα συμμετέχοντας στὸν ἑορτασμὸ τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ ποιητῆ τῆς Ἑλλάδος Κ. Παλαμᾶ, ποὺ στὴν πενηντάχρονη ποιητική του δράση ἀγνόησε ἀπόλυτα τὸ ζωντανὸ ἑλληνικὸ λαό». Κι' ὁ Νῖκος Καρβούνης, («Ριζοσπάστης» 8-3-1936): «Ὁ Παλαμᾶς δὲν ἔχει βάθος κανένα. Ἡ σκοτεινια τῆς ἔκφρασής του εἶναι φυσιολογικὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἰδεολογικοῦ του κενοῦ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀκόμα τὸν κρατεῖ καὶ θὰ τὸν κρατεῖ, γιὰ πάντα, μακρυὰ ἀπὸ τὸ λαὸ ποὺ ἀντιμετωπίζει καθημερινὰ τὸ σκληρὸ ἀγῶνα τῆς ζωῆς μέσα στὶς σημερινὲς κοινωνικὲς συνθῆκες, μέσα στὰ νύχια τῆς ἐκμετάλλευσης ἀπὸ τὴν τάξη ποὺ νοιώθει δικό της τὸν Παλαμᾶ καὶ γιορτάζει σήμερα τὰ πενηντάχρονα τοῦ ἔργου του».

»Αὐτὰ ἄκουγε ὁ Παλαμᾶς ὅταν ζοῦσε ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς ὑμνητές του. Τί συνέβη λοιπόν, ἄλλαξαν γνώμη; Ἄλλαξαν αἰσθητικὴ καὶ ἰδεολογία; Ὄχι. Ἁπλούστατα ἄλλαξαν τ α κ τ ι κ ή. Τὴν τακτικὴ αὐτή, τὴν ἐφεῦρε ὁ μεταπολεμικὸς σταλινισμός—ὁ ἴδιος σταλινισμὸς τῆς προπολεμικῆς ἐπαναστατικῆς ἀκαμψίας καὶ τῆς ἀπροκάλυπτης, κατὰ μέτωπον ἐπίθεσης. Τώρα, ἡ ἐπίθεση, γίνεται ἀπὸ τὰ πλάγια, ἀπὸ πίσω, κρυφά, μὲ χέρια ἁπαλά, μὲ χέρια «ἀστικῶς» καὶ «ἐθνικῶς» γαντοφορεμένα, μὲ προσευχὲς στὴν Ἐλευθερία, τὴ Δημοκρατία καὶ τὴν Εἰρήνη. Ἔτσι ὁ Παλαμᾶς μὲ τὸ πλούσιο ἔργο του καὶ τὸ ἐλεύθερο προοδευτικό του πνεῦμα, δὲν εἶναι πιὰ ἀνάγκη νὰ δείχνεται σὰν ἀντιπρόσωπος τοῦ καπιταλισμοῦ. Εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι ποιητικὸς ἐκπρόσωπος τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ καὶ τοῦ ἔθνους, ποὺ (γι' αὐτοὺς βέβαια), σὲ τελευταία ἀνάλυση θέλει νὰ γίνει «κομμουνιστικό». Καὶ μιὰ ποὺ ὑπάρχει

τέτοια ἀνάγκη, ἂς μὴν καθόμαστε μὲ σταυρωμένα χέρια, κάθε ποὺ μᾶς δίνεται εὐκαιρία. Ἔτσι σκηνοθετήθηκε ξανὰ ἡ κηδεία τοῦ Παλαμᾶ καὶ εἰπώθηκαν πάλι, τὰ ὅσα εἰπώθηκαν. Ξαναλέμε: ἐλεύθεροι εἶναι οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐνεργοῦν καὶ νὰ ἐκδηλώνονται ὅπως θέλουν. Ὁ Παλαμᾶς, δὲν εἶναι ἰδιοκτησία κανενὸς καὶ ξέρουμε πὼς τὸ πιὸ ἀσήμαντο πνευματικὸ φαινόμενο ἢ κεφάλαιο ἀνήκει στὸ σύνολο καὶ εἶναι δημόσιο θέμα.

»Μὰ γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς πέρνουμε τὸ δικαίωμα νὰ σχολιάζουμε τὰ ὅσα βλέπουμε, μὲ τὴν ἀφελῆ ἴσως, ἰδέα, πὼς σὲ κάτι μποροῦμε νὰ βοηθήσουμε. Τουλάχιστον στὴν ἀποκατάσταση τῆς ἀλήθειας (πολὺ κοινῆς ἀλήθειας, ἄλλωστε), πὼς ὁ Παλαμᾶς, σὰν ποιητὴς καὶ σὰν ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ὡρισμένες ἰδέες, πεποιθήσεις, πίστεις, δὲν βρίσκεται οὔτε ἐκεῖ ποὺ τὸν ἔβλεπαν οἱ ἀριστεροὶ πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο, μήτε ἐκεῖ ποὺ τὸν τοποθετοῦν τώρα. Ὁ Παλαμᾶς, ἀνήκει πρὶν ἀπ' ὅλα σ' αὐτὸ τὸ παράξενο, ἀπέραντο, μυστηριακὸ καὶ μεταφυσικὸ κράτος ποὺ λέγεται Ποίηση. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐσώτατη καὶ πρωταρχικὴ ἀλήθειά του. Ἂν τὸν βγάλετε ἀπ' αὐτὸ τὸ κράτος, ὅπου κι' ἂν τὸν τοποθετήσετε, στὴν Ἀκρόπολη, στὰ Παλάτια, στὰ Ἐργοστάσια, στὸ Λαὸ—δὲν θὰ τὸν βρεῖτε πιὰ μπροστά σας. Θὰ ἔχει γίνει ἀόρατος. Ὁ Παλαμᾶς εἶναι ὁρατὸς μόνο μέσα στὸν ποιητικὸ κόσμο. Ἀλλὰ βέβαια, ἦταν ἄνθρωπος μιᾶς ὁρισμένης ἐποχῆς, μιᾶς φυλῆς, ἑνὸς ἔθνους, ἑνὸς γενικώτερου πολιτισμοῦ ποὺ καὶ τότε λεγόταν καὶ τώρα ἐξακολουθεῖ νὰ λέγεται «εὐρωπαϊκός». Εἶχε λοιπὸν ἰδέες, ἀπόψεις καὶ μ' αὐτὲς ἔτρεφε τὴν ποίησή του, αὐτὲς παράσταινε μέσα ἀπὸ τὴν ποίησή του ὅταν ἔβγαινε ἀπὸ τὸν ὑποκειμενικὸ του κόσμο. Ὁ νοῦς του ἦταν δραματικός. Συχνά, ἀνέβαινε ψηλά, κι' ὅσο πιὸ ψηλὰ ἀνέβαινε, τόσο περισσότερες μορφὲς καὶ ὄψεις ἔβλεπε τοῦ κόσμου τούτου. Κάποτε στέκοταν γιὰ λίγο μπροστὰ σὲ ἰδέες πρωτοφανέρωτες ποὺ γοήτευαν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ πνεῦμα του καὶ τὶς ἔντυνε μὲ λίγους στίχους, τοὺς ἀφιέρωνε ἕνα τραγουδάκι. Καὶ προσπερνοῦσε, γιὰ νὰ σταθεῖ κι' ἀλλοῦ, κι' ὕστερα νὰ ξαναγυρίσει στὴ μόνιμη περιοχὴ τῶν ἀσάλευτων ἰδεῶν του—αὐτῶν τῶν ἰδεῶν ποὺ εἶχαν κάνει τὸν Βάρναλη νὰ γράψει «Ἐγὼ μαι ἡ Τέχνη τῶν μωρῶν, τῶν τσαρλατάνων, ἡ Τέχνη τῶν μοιχῶν καὶ τῶν εὐνούχων, ἡ πουλημένη, ἡ ἀτιμασμένη—εἶμαι ἡ «Φλογέρα» ἐγὼ τοῦ «Βασιλιᾶ» καὶ τὸ «Πάσχα τῶν Ἑλλήνων». Ἡ «Φλογέρα τοῦ Βασιλιᾶ», ἡ πλέον πανηγυρικὴ καὶ ἐπίσημη παρουσία τοῦ ἐθνολάτρη Παλαμᾶ μέσα στὴν ποίησή μας. Τὸ «Πάσχα τῶν Ἑλλήνων» τοῦ Σικελιανοῦ, μιὰ μεγαλόστομη καὶ μεγαλοφάνταστα ζωγραφισμένη λυρικὴ ἐπικύρωση τῶν χριστιανικῶν συμβόλων τῆς Ὀρθοδοξίας. Στὴ «Φλογέρα τοῦ Βασιλιᾶ», ἥρωας ἐπικός, ὁ Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος προβαλμένος ὄχι μόνο σὰν ἕνα ἱστορικὸ πρόσωπο, ἀλλὰ σὰν τὸ σύμβολο ἑνὸς ἀέναου πολέμου—Ἀγώνα γιὰ τὴ συντήρηση τῶν ἐθνῶν. Δὲν εἶναι ὁ Πόλεμος μὲ τὰ ὅπλα μόνο (σήμερα, ὅλοι τὸν καταδικάζουμε, ἐκεῖνα τὰ χρόνια ὅμως ἦταν ὁ πόλεμος μιὰ παιδαγωγικὴ γιὰ τὸ ἔθνος), ἀλλὰ ὁ πόλεμος—ἀμάχη, προσπάθεια, ζωτικὴ ἐνέργεια. Αὐτὸ τὸ ἐθνικιστικὰ ἀγωνιστικὸ πνεῦμα ἐκφράζει καὶ ὁ παλαμικὸς Βουλγαροκτόνος, σὲ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγαλόπνοους καὶ τοὺς πιὸ νομοθετικοὺς στίχους τῆς «Φλογέρας»: «Καὶ πάντα θὰ ὑπάρχω »ἐγώ· κι' ἀφοῦ ἀπὸ δῶ θὰ λείψω—θὰ εἶμ' ἀπὸ κεῖθε, ἀφεύγατος, τριγυριστής, θὰ »ὑπάρχω—μ' ὅποια σημάδια σφραγιστὸς, μ' ὅποιο ὄνομα κρασμένος—τοῦ κάστρου »πορτοφύλακας, πιστὸς τῆς Ρωμιοσύνης—καὶ θ' ἀντιστέκουμαι, σπαθί· βουλή, θὰ »κατορθώνω. Καὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ βουλὴ καὶ τὸ σπαθί. Καὶ θὰ εἶναι—μὲ κόψη »πάντα καὶ ἡ βουλὴ καὶ τὸ σπαθὶ μὲ γνώμη. Μαρμαρωμένος βασιλιᾶς, καὶ θὰ ξυ»πνῶ ἀπ' τὸ μνῆμα—τὸ μυστικὸ καὶ τὸ ἄβρετο ποὺ θὰ μὲ κλειῖ, θὰ βγαίνω—καὶ τὴ »χτιστὴ χρυσόπορτα ξεχτίζοντας, θὰ τρέχω—καὶ καλιφάδων νικητὴς καὶ τσάρων »κυνηγάρης—πέρα στὴν Κόκκινη Μηλιὰ θὰ πέρνω τὴν ἀνάσα».

(Συνεχίζεται)

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Κορίννης.

Πάροδος τῆς πλατείας Ἐλευθερίας (Κουμουνδούρου) 5.

Ἡ Κορίννα, Ἑλληνὶς ποιήτρια τῆς ἀρχαιότητος, γεννήθηκε, πιθανῶς, στὴ Τανάγρα καὶ ἤκμασε τὸν ΣΤ' - Ε' αἰῶνα π.Χ. Λέγεται ὅτι ἦταν δασκάλα τοῦ Πινδάρου. Συνέθεσε στὴ Βοιωτικὴ διάλεκτο ποιήματα, διαπραγματευόμενα ἀρχαίους μύθους τῆς Βοιωτίας.

Κορνάρου Βιτσέντζου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ 28, κοντὰ στὸν μητροπολικὸ ναὸ τῶν Ἀθηνῶν.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν συνθέτη τοῦ γνωστοῦ ἔπους «Ἐρωτόκριτος», πού, σύμφωνα μὲ δικές του βιογραφικὲς σημειώσεις, γεννήθηκε στὴ Σητεία τῆς Κρήτης καὶ ἐνυμφεύθη στὸ Κάστρο, δηλαδὴ στὸ σημερινὸ Ἡράκλειο. Γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ προσώπου του ὑπάρχουν πολλὲς ὑποθέσεις, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὅμως ἦταν Ἕλλην, παρὰ τὸ ἰταλικὸ του ἐπώνυμο. Τὸ πότε ἀκριβῶς ἔζησε μᾶς εἶναι ἄγνωστο. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴ Κάτω Ἡλιούπολι).

Κοροίβου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μελισσοῦ 16, κοντὰ στὸν Προφήτη Ἠλία τοῦ Παγκρατίου.

Ὁ Κόροιβος, Ἕλλην ἀρχιτέκτων τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνος, σύγχρονος τοῦ Περικλέους, ἐσχεδίασε τὰ ἐπιστύλια τοῦ ναοῦ τῆς Δήμητρας (Ἐλευσίς). Ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατό του τὴν ἐργασία συνέχισαν ὁ Μεταγένης καὶ ὁ Ξενοκλῆς. Πιθανῶς ὑπῆρξε συνεργάτης τοῦ Ἰκτίνου.

Κορομηλᾶ Λάμπρου - Χατζῆ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Καλλιρρόης 97, κοντὰ στὸ ἐργοστάσιο ἐλαστικῶν «Ἔθελ» τῆς λεωφόρου Συγγροῦ.

Ὁ Χατζῆ-Λάμπρος Κορομηλᾶς, ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1780. Ὅταν ἐξερράγη ἡ ἐπανάστασις διέθεσε μέγα μέρος τῆς περιουσίας του γιὰ τὸν Ἀγῶνα καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὴν ὀργάνωσι τακτικοῦ στρατοῦ, ἀπὸ τὸν στρατηγὸ Φαβιέρο, τοῦ ὁποίου διετέλεσε καὶ διερμηνεύς. Τραυματισθεὶς στὴ δεύτερη μάχη

τοῦ Χαϊδαρίου (3 Αὐγούστου 1826), συνελήφθη καὶ ὁδηγηθεὶς στὴν πλατεῖα Ἁγίου Παντελεήμονος ἐσταυρώθη ἀπὸ τὸν Κιουταχῆ, πρὸς ἐκφοβισμὸ τῶν Ἑλλήνων, ποὺ εὑρίσκοντο στὴν Ἀκρόπολι.

Κορυδαλλέως Θεοφίλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φυλῆς 202, κοντὰ στὸν κινηματογράφο « Καπιτὸλ » τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Μελετίου.

Ὁ Θεόφιλος Κορυδαλ(λ)εύς, λόγιος καὶ ἀριστοτελικὸς φιλόσοφος, γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1563. Ἐδίδαξε στὴ Βενετία, Ἀθήνα, Ζάκυνθο καὶ Κωνσταντινούπολι καὶ διετέλεσε σχολάρχης τῆς πατριαρχικῆς ἀκαδημίας Κωνσταντινουπόλεως. Ὅταν ἔγινε μοναχὸς ὠνομάσθη Θεοδόσιος καὶ τὸ 1640 ἔγινεν ἀρχιεπίσκοπος Ναυπάκτου καὶ Ἄρτης, πλὴν ὅμως σύντομα καθηρέθη, λόγω τῶν θρησκευτικῶν φρονημάτων του. Εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ εἰσήγαγε στὴ νεωτέρα Ἑλλάδα τὴν συστηματικὴ διδασκαλία τῆς φιλοσοφίας. Ἀπέθανε τὸ 1646.

Κορυτσᾶς.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Κωνσταντινουπόλεως, κοντὰ στὸν Προφήτη Δανιήλ.

Ἡ Κορυτσὰ ἢ Κοριτσά, ἀλβανιστὶ (Korçë), πόλις τῆς Βορείου Ἠπείρου, ἔχει σήμερα γύρω στοὺς 24.000 κατοίκους. Γιὰ τὴν προέλευσι τοῦ ὀνόματος, πολλὲς καὶ ἀντικρουόμενες μεταξύ των εἰκασίες καὶ γνῶμες ἔχουν διατυπωθῆ. Φαίνεται ὅμως πιθανὸν ὅτι προέρχεται ἢ ἀπὸ τὴν σλαυικὴ λέξι «Γκόριτσα», ποὺ σημαίνει μικρὸ βουνό, ἢ ἀπὸ τὴν ἀλβανικὴ «Γκορίτσα», ποὺ σημαίνει τὴ γνωστὴ ἀγριαχλαδιά.

Ἡ ἱστορία τῆς Κορυτσᾶς, ὅπως καὶ τῶν περισσοτέρων Ἠπειρωτικῶν πόλεων, εἶναι σκοτεινή. Λέγεται ὅτι τὴ θέσι τῆς Κορυτσᾶς κατεῖχε τὸν μεσαίωνα ἡ πόλις Κούρεστος. Ἡ ἴδια πηγὴ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ Κορυτσὰ πρὸ τοῦ 1487 ἦταν ἕνα ἄσημο χωριὸ καὶ ὠνομάζετο Ἐπισκοπή. Ὑπὸ τοὺς Τούρκους ἔμεινε μέχρι τῆς καταλήψεώς της ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ (7 Δεκεμβρίου 1912), πλὴν τὸ 1914, μὲ τὸ πρωτόκολλο τοῦ Λονδίνου (Ἰούλιος 1913), περιελήφθη στὸ ἀλβανικὸ κράτος. Κατὰ τὸν ἑλληνοϊταλικὸ πόλεμο ἡ Κορυτσὰ ἀνακατελήφθη ἀπὸ τὶς ἑλληνικὲς δυνάμεις τὴν 22 Νοεμβρίου 1940 καὶ ἐγκατελείφθη, μετὰ τὴν γερμανικὴ ἐπίθεσι, στὶς 2 Ἀπριλίου 1941.

Κορωναίου Παναγιώτου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γρηγορίου Αὐξεντίου, στὰ Ἠλύσια.

Ὁ Πᾶνος Κορωναῖος, ἀντιστράτηγος καὶ πολιτικός, ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους παράγοντες τῆς ἀντιοθωνικῆς κινήσεως, γεννήθηκε στὴ Κωνσταντινούπολι τὸ 1809. Οἱ γονεῖς του κατήγοντο ἀπὸ τὰ Κύθηρα. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, ἐφοίτησε στὸ στρατιωτικὸ σχολεῖο Αἰγίνης καὶ ἐξῆλθε πρῶτος μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ ἀνθυπασπιστοῦ τοῦ πυροβολικοῦ. Μετέσχεν ὅλων τῶν πολέμων καὶ ἐκστρατειῶν, τῆς Κριμαίας, τῆς Συρίας καὶ τῆς Αἰγύπτου. Τὴν ἐποχὴ τοῦ Ὄθωνος ἔλαβε μέρος στὰ γνωστὰ γεγονότα τοῦ Ναυπλίου (1862).

Μετὰ τὴν ἔξωσι τοῦ Ὄθωνος ἐξελέγη πληρεξούσιος Ἀττικῆς στὴν Β' Ἐθνοσυνέλευσι (1864) καὶ ἔδρασεν ὡς ἀρχηγὸς τῆς ὁμάδος τῶν ὀρεινῶν καὶ ὡς ἀρχηγὸς ταυτοχρόνως τῆς Ἐθνοφυλακῆς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς. Διετέλεσε δυὸ φορές, μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ ἀντισυνταγματάρχου, ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν (1863 καὶ 1864) καὶ τετράκις βουλευτὴς (1868, 1875, 1879, 1885). Μετὰ τὴν ἀποστρατεία του καὶ τὴν ἀποχώρησι ἐκ τῆς πολιτικῆς, ἐξηκολούθησε νὰ δρᾶ ὡς πρόεδρος ἢ μέλος διαφόρων ἐθνικῶν σωματείων καὶ ὀργανώσεων. Ἀπέθανε στὴν Ἀθήνα τὸ 1899.

Κορωνείας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀχρίδος, ἀπέναντι στὴν ΒΔ. πλευρὰ τοῦ Ἀντικαρκινικοῦ Ἰνστιτούτου (Γήπεδο Π.Α.Ο.).

Ἡ Κορώνεια, ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας, δυτικὰ τῆς Κωπαΐδος καὶ σήμερα χωριὸ τῆς ἐπαρχίας Λεβαδείας, ἱδρύθη ἀπὸ Βοιωτοὺς τῆς Θεσσαλίας. Κοντὰ στὴν Κορώνεια, τὸ 447 π.Χ. ἡττήθησαν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τοὺς Θηβαίους καὶ τὸ 394 π.Χ. ἐνίκησεν ἐκεῖ ὁ βασιλεὺς Ἀγησίλαος τὶς ἡνωμένες δυνάμεις τῶν Θηβαίων, Ἀθηναίων, Ἀργείων κ.ἄ. Ἡ πόλις κατεστράφη ὁλοσχερῶς ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους τὸ 171 π.Χ. Ἀρχαιολογικὲς ἔρευνες ἀπεκάλυψαν σημαντικὰ εὑρήματα.

Κορώνης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀσκληπιοῦ 48, κοντὰ στὸν Ἅγιο Νικόλαο Πευκακίων.

Ἡ Κορώνη, κωμόπολις τῆς ἐπαρχίας Πυλίας στὸ νομὸ Μεσσήνης, εὑρίσκεται στὴ δυτικὴ παραλία τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, ΝΔ. τῆς Πύλου, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπέχει ὀκτὼ περίπου ὥρες. Ἡ Κορώνη, ποὺ ἔχει σήμερα περὶ τοὺς 2.000 κατοίκους, ἐκτίσθη ἀπὸ κατοίκους τῆς ἀρχαίας Κορώνης, ποὺ εὑρίσκετο κοντὰ στὸ ποταμὸ Πάμισο, στὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Αἰπείας. Ἡ Κορώνη κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Φράγκους τὸ 1205 καὶ τὸ 1207 περιῆλθε στοὺς Ἐνετούς, ὑπὸ τοὺς ὁποίους παρέμεινε μέχρι τῆς τουρκικῆς κατακτήσεως (1500) καὶ κατὰ τὴν περίοδο 1687 - 1710.

Τὴν ἐποχὴ τῆς ἐνετοκρατίας ἦταν ἰσχυρότατο φρούριο καὶ ἀξιολογώτατο ἐμπορικὸ καὶ βιομηχανικὸ κέντρο, καθὼς καὶ σπουδαῖος ναυτικὸς σταθμός. Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1828 κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Γάλλους (Μαιζών), ποὺ τὴν παρέδωσαν στοὺς Ἕλληνες.

Κορωπίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ζαλόγγου 4, κοντὰ στὸ νοσοκομεῖο παίδων «Ἀγλαΐας Κυριακοῦ».

Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ κωμόπολι τῆς Ἀττικῆς, ποὺ εὑρίσκεται στὴν πεδιάδα τῶν Μεσογείων Γιὰ τὴν ἐτυμολογία τοῦ Κορωπίου, πολλὲς γνῶμες ὑπάρχουν. Ἡ πλέον πιθανὴ ὅμως φαίνεται ὅτι εἶναι αὐτὴ ποὺ ἀναφέρει ὅτι ἡ ὀνομασία προῆλθεν ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ μεγαλοκτηματίου καὶ κτηνοτρόφου Κοροπῆ Μπάρμπανο Δάβου. Τὸ Κορωπὶ μέχρι τὸ 1833 ἀνεφέρετο μὲ τὸ ὄνομα Κουρσουλᾶς καὶ μόνον ἀπὸ τὸ 1842 ἀναφέρεται ὡς Κορωπί. Σήμερα ἡ κωμόπολις ἔχει γύρω στὶς 7.800 κατοίκους.

Κοσμᾶ Αἰτωλοῦ. (Βλέπε Αἰτωλοῦ Κοσμᾶ).

Κοσμᾶ Μελωδοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀσκληπιοῦ 100, στάσις Βασιλείου Βουλγαροκτόνου.

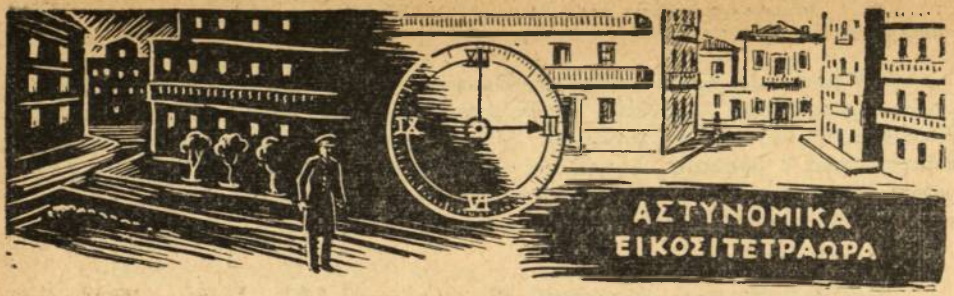
Ὁ Κοσμᾶς ὁ Μελωδός, ἐπίσκοπος Μαϊουμᾶ, ἄριστος ὑμνωδὸς καὶ μελωδὸς τῆς ἐκκλησίας, ἔζησε τὸν Η' αἰῶνα. Μαζὶ μὲ τὸν Ἰωάννη τὸν Δαμασκηνὸ ἐμόνασε στὴ μονὴ τοῦ Θεοφόρου Σάββα μέχρι τὸ 743, ὁπότε καὶ ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Μαϊουμᾶ. Ὑπῆρξε πολυγραφώτατος. Ἀπέθανε τὸ 750.

Κοσμᾶ Πάνου καὶ Κίτσου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κριτίου 27, μιὰ στάσι πρὶν τοῦ τέρματος τῶν λεωφορείων «Κυνοσάργους».

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στοὺς συνώνυμους ἀγωνιστὰς τοῦ 1821, οἱ ὁποῖοι ἐφονεύθησαν στὴ μάχη τοῦ Ἀναλάτου (1827). Βλέπε σχετικὰ γιὰ τὴ μάχη αὐτὴ στὴ συνώνυμη ὁδό.

(Συνεχίζεται)

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

Η κομμουνιστικὴ θρασύτης ἐξεδηλώθη καὶ πάλιν αὐτὰς τὰς ἡμέρας μὲ τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων καὶ τραυματισμὸν εἰκοσιτετράδος ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων. Καὶ εἶναι πρὸς τιμήν μας διότι ἡ ψυχραιμία καὶ ἡ ἀνωτερότης, ποὺ διακρίνουν πάντοτε ἕνα ἔννομον ὀργανισμὸν καὶ περισσότερον τοὺς ἀστυνομικούς, ἀπεσόβησαν ἐκτράχυνσιν τῶν γεγονότων καὶ δημιουργίαν καταστάσεως τὴν ὁποίαν μόνον οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἔθνους εὔχονται καὶ ἐπιθυμοῦν. Ἡ πεῖρα ὡστόσον διδάσκει ὅτι, εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς νομιμότητος, μόνον ἡ ἀποφασιστικότης τῶν ἐντεταλμένων τὴν τήρησιν τῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας ὀργάνων γίνεται σεβαστὴ ἀπὸ τὰ ἐξτρεμιστικὰ στοιχεῖα καὶ τοῦτο ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν τιμωρὸν Δικαιοσύνην, ἐν ἐνὶ λόγῳ μὲ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου καὶ ἐπιβολὴν κράτους δικαίου. Ἀξιοπαρατήρητον πάντως καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὸ θράσος ἀτόμων ποὺ ἐπιτίθενται καὶ κακοποιοῦν ἐκπροσώπους τοῦ νόμου, προσπαθοῦντας διὰ συστάσεων καὶ παρακλήσεων νὰ συμμορφωθῇ τὸ πλῆθος πρὸς ὅσα ὁ νόμος ἐπιτάσσει. Ἀξιοπαρατήρητα τὰ μέσα ἐπιθέσεως, ἤτοι γεώμηλα φέροντα ξυριστικὰς λεπίδας καὶ ἐκσφενδονιζόμενα κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, τσιμεντόλιθοι, κρύσταλλα ἐκ θραυσμένων προθηκῶν καταστημάτων κ.λ. Ἀξία παρατηρήσεως καὶ ἡ προσπάθεια ἐπαναφορᾶς παλαιᾶς μεθόδου λίαν γνωστῆς, ἤτοι προσπάθεια ἐμφανίσεως θανόντος εἰς τὸν «Εὐαγγελισμὸν» ἐκ τροχαίου δυστυχήματος ὡς . . . θύματος τῶν ἀστυνομικῶν κατὰ τὰ ἐπεισόδια. Τέλος, ἀξιοπαρατήρητον τὸ ὅτι τὰ ὄργανα τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας βεβαιοῦν διὰ τῶν ἐπισήμων ἀναφορῶν των ὅτι οἱ κομμουνισταὶ εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὰ ἐπεισόδια, ἀφοῦ εἰς τὰ ἤπια μέσα τῶν συστάσεων καὶ παροτρύνσεων τῶν ἀστυνομικῶν προέβαλαν γρονθοκοπήματα, λακτίσματα καὶ σωρείαν ἀκατονομάστων ὕβρεων. Ἡ βιαία συνεπῶς διάλυσις τοῦ παρανομήσαντος πλήθους ὑπῆρξεν ἔργον ἐπιτακτικὸν διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τῆς ὁμαλότητος, μὲ τὰ ἀναπόφευκτα—δυστυχῶς— γνωστὰ ἀποτελέσματα μικροτραυματισμῶν καὶ ἐνίων τῶν ἀποθρασυνθέντων.

***

Ενα μεγάλο βῆμα ἐσημειώθη μὲ τὴν διὰ πρώτην φορὰν συνταχθεῖσαν ὑπὸ τῆς Υ.Γ.Α. στατιστικὴν περὶ τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων καὶ τῶν νέων. Ἡ στατιστικὴ αὐτὴ ἀναφέρεται εἰς τὸ διάστημα 1ης Μαρτίου 1962—1ης Μαρτίου 1963 καὶ καταδεικνύει, δι' ἀδιασείστων στοιχείων, ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγάλη ἐγκληματικότης τῶν νέων εἰς τὸν τόπον μας, ἐν συγκρίσει βεβαίως μὲ τὸν πληθυσμὸν τῆς πρωτευούσης καὶ μὲ ὅσα συμβαίνουν εἰς ἄλλας χώρας. Ἐπὶ τοῦ συμπεράσματος τούτου συμφωνοῦν τόσον οἱ ἰθύνοντες τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ὅσον καὶ ὁλόκληρος ὁ τύπος, ὅπως μαρτυροῦν τὰ ποικίλα σχόλια τῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν ποὺ εἶδαν τὸ φῶς μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς στατιστικῆς, προξενοῦν ἐντύπωσιν ὅμως πολλὰ ἀπὸ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ καὶ ὁδηγοῦν εἰς μερικώτερα συμπεράσματα, τὰ ὁποῖα, ἂν μή τι ἄλλο, καταδεικνύουν ὅτι δὲν ἐξασκεῖται ὑπὸ τῶν γονέων ἡ δέουσα ἐποπτεία ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων. Ἀνήλικοι 11—14 ἐτῶν λ.χ. ἐπραγματοποίησαν εἰς τὰς Α-

θήνας 69 ἁπλᾶς κλοπὰς καὶ 15 κλοπὰς χρήσεως αὐτοκινήτων! 'Ανήλικοι ἐπίσης καὶ «ἐνήλικες» τῶν 17 καὶ 18 ἐτῶν ἐπραγματοποίησαν 314 ἁπλᾶς κλοπάς, 75 κλοπὰς χρήσεως αὐτοκινήτων, 12 παραβάσεις τοῦ νόμου 4.000 περὶ τεντυμποϊσμοῦ, 4 βιασμούς, 5 ἀποπλανήσεις παίδων, 1 ἐκβίασιν, 1 πλαστογραφίαν, 11 ὑπεξαιρέσεις κ.λ. κ.λ. Δεδομένου λοιπὸν ὅτι αἱ κλοπαὶ τοὐλάχιστον διεπράχθησαν κατὰ παμμέγιστον ποσοστὸν τὰς κατὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ μετέπειτα ὥρας, προβάλλει τὸ ἐρώτημα: Δὲν διηρωτήθησαν οἱ γονεῖς καὶ κηδεμόνες τῶν ἀνηλίκων αὐτῶν ποῦ εὑρίσκοντο οἱ βλαστοί των τὰς ὥρας αὐτὰς καὶ μὲ τί ἠσχολοῦντο; 'Αλλὰ ἡ εὐθύνη τῶν γονέων, ἠθικὴ καὶ ὄχι ποινική, ὑφίσταται ὁμοῦ μετὰ τόσων ἄλλων παραγόντων εὐθύνης καὶ διὰ τοὺς νέους τῶν 19—22 ἐτῶν, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ στατιστικὴ πληροφορεῖ ὅτι ἐπραγματοποίησαν: 182 ἁπλᾶς κλοπάς, 24 κλοπὰς μετὰ χρήσεως, 9 κρούσματα τεντυμποϊσμοῦ, 1 ληστείαν, 1 ἀνθρωποκτονίαν ἐκ προθέσεως, 3 ἀποπλανήσεις παίδων, 2 παραβάσεις τῶν περὶ ναρκωτικῶν νόμων, 2 ἐκβιάσεις, 1 πλαστογραφίαν, 2 ὑπεξαιρέσεις κ.λ. 'Εν συνόψει ἡ στατιστικὴ παρέχει τὴν εἰκόνα ὅτι 565 ἄτομα ἡλικίας 11—22 ἐτῶν διέπραξαν κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα 846 ἀδικήματα. 'Εκ τούτων τὰ 676 ἀφοροῦν εἰς κλοπὰς γενικῶς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πείθει ὅτι ἡ κλοπὴ ἀποτελεῖ ἀνησυχαστικὸν σημεῖον διὰ τὴν ἐγκληματικότητα τῶν νέων. Πέραν τούτων ὑπάρχουν πλεῖστα ὅσα πολύτιμα στοιχεῖα διὰ τὸν ἐρευνητήν, καὶ διὰ τὸν ἀστυνομικὸν οἱουδήποτε βαθμοῦ εἰδικώτερον, ὅπως λ.χ. ὅτι τὰ περισσότερα ἐγκλήματα τῶν νέων ἔλαβον χώραν εἰς τὴν Κυψέλην (40), ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ Περιστέρι (39) κ.λ., ὅτι τὰ περισσότερα ἐγκλήματα διέπραξαν ἐργαζόμενοι (309) καὶ οὐχὶ ἄεργοι (176), ὅτι οἱ δρᾶσται προέρχονται κυρίως ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν (322), ὅτι 465 ἐκ τῶν δραστῶν εἶναι κάτοικοι 'Αθηνῶν καὶ 29 κάτοικοι Πειραιῶς, οἱ ὑπόλοιποι δὲ τῆς λοιπῆς 'Ελλάδος κ.ἄ.π.

***

Ἂς δοῦμε τώρα μερικὰ ἀπὸ τὰ «κατορθώματα» τῶν νεαρῶν τῶν τελευταίων ἡμερῶν. 'Απὸ τοὺς πολὺ εὐέξαπτους καὶ θυμώδεις ξεχωρίζουν οἱ δύο δεκαεπταετεῖς ὑδραυλικοὶ Κ.Β. καὶ Κ.Ι., οἱ ὁποῖοι συνεπλάκησαν μὲ γρονθοκοπήματα ποὺ ἀπέληξαν εἰς τὸν θάνατον τοῦ δευτέρου. Εἶναι τὸ δεύτερον κροῦσμα θανάτου νεαροῦ συνεπεία γρονθοκοπημάτων, ἀφοῦ πρὸ ἡμερῶν εἶχε τὴν ἰδίαν τύχην ἐκεῖνος ὁ διαφωνήσας περὶ τὰ ὑψηλὰ ποδοσφαιρικὰ ζητήματα ἄλλος δεκαεξαετὴς προαστίου. 'Απὸ τὰ πολὺ «ἄγουρα νειάτα» τῆς περιπετείας καὶ τῶν ζηλωτῶν ἡρώων τῆς ἀπηγορευμένης δι' αὐτοὺς ὀθόνης ξεχωρίζουν ἐκεῖνοι οἱ τρεῖς τοῦ Γαλατσίου, ἡλικίας 12, 13 καὶ 14 ἐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐγκαταλείψαντες τὰς οἰκίας των καὶ ζῶντες ἀλητεύοντες διέπραξαν ἐν συνόλῳ 15 κλοπὰς διὰ εἰδικοῦ διαρρηκτικοῦ ἐργαλείου, πωληθέντος εἰς τοὺς φερέλπιδας ἀντὶ 500 δραχμῶν ἀπὸ ἄγνωστον ἠλεκτρολόγον. Εἶναι ... εὐτύχημα ποὺ ὁ ἄγνωστος αὐτὸς ἔλαβε ἀπὸ τὰ καλὰ παιδιὰ δύο χιλιάδας δραχμὰς διὰ νὰ τοὺς προμηθεύσῃ καὶ ἄλλα διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα καὶ ἐξηφανίσθη, μὴ ἐκπληρώσας τὰ συμπεφωνημένα . . . 'Απὸ τοὺς «ὠργισμένους νέους» πάλιν ξεχωρίζουν ἐκεῖνοι οἱ μεταμεσονύκτιοι θαμῶνες καφενείου τῆς Πατησίων, πέντε τὸν ἀριθμὸν καὶ ἡλικίας 16—21 ἐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξύβρισαν ἀστυφύλακα ἐν πολιτικῇ περιβολῇ ἐπειδὴ μὲ τὴν βροχὴν ἐκράτει ὀμβρέλλαν ὁ ἄνθρωπος, ὅταν δὲ τοὺς παρετήρησεν ἔλαβε τὴν ἀπειλήν: «Φῦγε! Θὰ σοῦ ξηγηθοῦμε ! !». 'Απὸ τοὺς «εὐθεῖς» κλέπτας-διαρρήκτας, τοὺς πολλὰ ὑποσχομένους διὰ τὴν αὔριον, ἔχει ἰδιάζουσαν θέσιν ὁ συλληφθεὶς κατόπιν πολλῶν ἀναζητήσεων Δ.Λ. τῶν 20 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ διαμέρισμα τῆς λεωφόρου Συγγροῦ ἀφήρεσε 15.000 πρὸ ἡμερῶν καὶ ἐτράπη εἰς παντὸς εἴδους διασκεδάσεις. Δὲν ὑστεροῦν καὶ δύο λιλλιπούτειοι, ὁ ἕνας 9 καὶ ὁ ἄλλος 11 ἐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐλιθοβόλησαν ἀγρίως συρμὸν τῶν Ε.Η.Σ. εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ ἔγιναν αἰτία πανικοῦ μὲν τῶν ἐπιβατῶν καὶ φθορᾶς ὑαλοπινάκων, συγγραφῆς δὲ πολλῶν μυθιστορηματικῶν περὶ «σκοτεινῶν δυνάμεων» ὑπὸ μιᾶς ἐφημερίδος . . .

Σατανικὴ καὶ πρωτότυπος μέθοδος ματαιώσεως γάμου τῆς 20έτιδος θυγατρός του « ἐπολιτογραφήθη » τελευταίως ἀπὸ εὐφυῆ γεννήτορα, ἔμπορον τὸ ἐπάγγελμα. Κατὰ τὴν κατηγορίαν, ὁ πολυμήχανος Β.Η., ὁ ὁποῖος ἐξώδευσε 3.000 λίρας εἰς τὸν ἀγῶνα του κατὰ τοῦ ὑποψηφίου γαμβροῦ, ἐπλήρωσεν ἰδιωτικοὺς ντέτεκτιβς νὰ ταχυδρομήσουν πρὸς τὸν ἀνεπιθύμητον μνηστῆρα ἓξ πλάκες χασὶς ἀπὸ τὴν Ὕδραν. Καὶ ἐγένετο τοῦτο ἀπὸ τοὺς μεταβάντας εἰς τὴν κοσμοπολιτικὴν νῆσον Σ.Γ. ἐτῶν 28 καὶ Φ.Δ. ἐτῶν 26, δαιμονίους ντέτεκτιβς ἀθηναϊκοῦ «Γραφείου ἐρευνῶν», συγχρόνως ὅμως κατεβλήθη προσπάθεια νὰ εἰδοποιηθῇ καὶ ἡ Ἀστυνομία ἀνωνύμως ὅτι μὲ τὸ ἀτμόπλοιον «Νεράϊδα» φθάνει χασὶς μὲ τὴν ἔνδειξιν «Α.Γ., ὁδὸς Α. ἀριθ. 45, διὰ Δ.Κ.». Τὸ χασὶς λοιπὸν εὑρέθη, ὁ παραλήπτης ὅμως οὐδὲν ἐγνώριζε καὶ τὰ πράγματα ἔλαβαν τὴν συνηθισμένην ὁδόν: Συνελήφθη ὁ ἕνας ντέτεκτιβ καὶ καταζητοῦνται ὁ δεύτερος καὶ ὁ ἔμπορος, οἱ ὁποῖοι ἀνεχώρησαν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ὁμοῦ μετὰ τῆς εἰκοσαέτιδος μνηστῆς τοῦ παρ' ὀλίγον θύματος ἐξοργιστικῆς καὶ διὰ τὸν μεσαίωνα σκευωρίας.

***

Γενικὴ εἶναι ἡ διαπίστωσις, ὅτι μὲ τὴν Ἄμεσον Δρᾶσιν ἡ Ἀστυνομία Πόλεων — καὶ ἡ Χωροφυλακὴ μὲ τὴν « Ἄμεσον Ἐπέμβασιν » βεβαίως — ἔφθασεν εἰς ἐκεῖνο τὸ ζηλευτὸν ἐπίπεδον ἀστυνομιῶν μεγαλοπόλεων τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀπὸ ἀπόψεως ταχείας κινητοποιήσεως καὶ καταστολῆς πάσης παρανομίας. Φυσικά, ὁ ψυχικὸς παράγων τῶν Ἑλλήνων ἀστυνομικῶν ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν, ἂν ὄχι ἀνώτερος, τουλάχιστον τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου τῶν καλυτέρων ξένων ἀστυνομιῶν. Ἐκεῖνο ποὺ ἔλειπε μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἦτο ὁ παράγων «μέσα πρὸς ταχεῖαν καὶ ἄμεσον κινητοποίησιν», κατ' ἀκολουθίαν δὲ καὶ ὁ παράγων «δρᾶσις κεραυνοβόλος εἰς πᾶσαν ἑστίαν παρανομίας». Ἀπὸ τὸ μέγα πλῆθος τῶν περιστατικῶν ποὺ λαμβάνουν χώραν καθημερινῶς καὶ ποὺ ἡ Ἄμεσος Δρᾶσις ἐπιλαμβάνεται τόσον ταχέως καὶ ἀθορύβως, ἀρκοῦν νὰ καταδείξουν τὰ ἀνωτέρω δύο μόνον χαρακτηριστικὰ ἐπεισόδια τῶν τελευταίων ἡμερῶν. Τὸ πρῶτον εἶναι ἐκεῖνο κατὰ τὸ ὁποῖον εἰς μεγάλην συμπλοκὴν ἐντὸς κέντρου λαϊκῶν τραγουδιῶν τοῦ Αἰγάλεω ἐτραυματίσθη σοβαρῶς καὶ ἐγκατελείφθη ὑπὸ τοῦ δράστου ἓν ἄτομον ἐνάφασία, περὶ τὴν 4ην πρωινὴν ὥραν. Ἡ πληροφορία διεβιβάσθη εἰς τὰ περιπολικά, ὅτε οἱ ἄνδρες ἑνὸς ἐξ αὐτῶν ἐπεσήμαναν τὸ αὐτοκίνητον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπέβαινεν ὁ δράστης εἰς τὴν Ὁμόνοιαν καί, μετὰ περιπετειώδη καταδίωξιν ἐπέτυχαν νὰ τὸ σταθμεύσουν. Ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος δηλαδὴ ὁ δράστης συνελήφθη καὶ παρεδόθη εἰς τὴν ἐπιληφθεῖσαν ἀρχήν. Τὸ δεύτερον εἶναι ἐκεῖνο κατὰ τὸ ὁποῖον σύγκρουσις Ι.Χ. αὐτοκινήτου μετὰ λεωφορείου καὶ ἰλιγγιώδης φυγὴ τοῦ ὑπαιτίου Ι.Χ. ὁδηγεῖ περιπολικὸν εἰς τὴν ἄμεσον καταδίωξίν του. Καὶ ἀποδεικνύεται μετὰ τὴν περιπετειώδη πάλιν καταδίωξιν καὶ σύλληψιν, ὅτι τὸ αὐτοκίνητον,—λαιμητόμος ἴσως ἂν δὲν ἐπετυγχάνετο ἡ ἀκινητοποίησις καὶ σύλληψις τοῦ ὁδηγοῦ—ὡδηγεῖτο ὑπὸ τοῦ ἐπικινδύνου ψυχοπαθοῦς Σ.Φ. τῶν 19 ἐτῶν, στερουμένου ἀδείας ἱκανότητος ὁδηγοῦ καὶ ἐπὶ πλέον διωκομένου διὰ κλοπὴν καὶ ἁπάτην, διαπραχθείσας εἰς Πειραιᾶ. Τὸ ὅλως ἐπικίνδυνον τοῦ ἀτόμου αὐτοῦ μαρτυρεῖται καὶ ἀπὸ θραῦσιν τῶν ὑαλοπινάκων τοῦ ἀστυνομικοῦ καταστήματος, εἰς τὸ ὁποῖον ὡδηγήθη, αὐτοτραυματισμόν, ἐπίθεσιν κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν μὲ θραύσματα ὑάλου, ἀκολούθως δὲ δραπέτευσιν αὐτοῦ καὶ σύλληψίν του ἐκ νέου κατόπιν καταδιώξεως. Εἶναι φυσικὸν νὰ μὴ λείπουν καὶ τὰ δυσάρεστα, τὰ «τυχερὰ» εἰς τὴν καθομιλουμένην, τόσον εἰς βάρος τῶν πληρωμάτων ὅσον καὶ εἰς βάρος τῶν ὀχημάτων. Αὐτὴν τὴν φορὰν ἔχομεν «ἐπίθεσιν» Ι.Χ. αὐτοκινήτου κατὰ ἐσταθμευμένου κανονικῶς περιπολικοῦ, τραυματισμὸν δὲ ὡς ἐκ τούτου τριῶν μελῶν τοῦ πληρώματος.

Ἔχουν ὅλοι οἱ τομεῖς τῆς ἐγκληματικότητος καὶ πάλιν τοὺς χαρακτηριστικούς των ἐκπροσώπους. Σταχυολογῶ τοὺς πλέον θορυβήσαντας εἰς τὸν τύπον: 'Απὸ πλευρᾶς πλαστογράφων τὸν Π.Μ. τῶν 29 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἔλαβε διαβατήριον ἑλληνίδος γυναικός, ἀπέξεσε τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ ἔθεσε τὴν φωτογραφίαν του μὲ τὸ ἰδικόν του ὀνοματεπώνυμον, ἔλαβε δὲ καὶ διαβατήριον ἀγγλικόν, τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν εἰς τὸν 'Ιρλανδὸν Τζὼρτζ Ρούντεργουντ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπεκόλλησε τὴν ἰδικήν του φωτογραφίαν καί . . . μετέβαλεν ἀστραπιαίως ὑπηκοότητα, ἐθνικότητα κ.λ. Καὶ ταῦτα παρὰ τὸ ὅτι κατεῖχε διαβατήριον γνήσιον, μὲ τὸ ὀνοματεπώνυμόν του καὶ τὴν φωτογραφίαν του. 'Ο λόγος: "Ηθελε νὰ δραπετεύσῃ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διότι ὤφειλε πολλοὺς φόρους καὶ κατεδιώκετο ἀπὸ τὴν ἐφορίαν. 'Απὸ πλευρᾶς ἐμπόρων καὶ καταναλωτῶν ναρκωτικῶν τὸν φαρμακοποιὸν Π.Θ. ἐτῶν 68, τὸν ὀπωροπώλην Μ.Π. τῶν 48 καὶ τὸν ἄεργον τοξικομανῆ Π.Α. τῶν 62 ἐτῶν. Οἱ δύο πρῶτοι κατελήφθησαν ἐπ' αὐτοφώρῳ πωλοῦντες ὄπιον εἰς καταναλωτάς, ὁ τρίτος δὲ κατέχων ποσότητα ὀπίου μὲ τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ ἐνέσεις διότι δὲν εὗρισκεν ἡρωίνην. 'Απὸ πλευρᾶς σωματεμπόρων τὸν Π.Β. ἢ Πατσᾶν ἢ Κερκύραν κ.λ., ὁ ὁποῖος παρέσυρε νεάνιδας εἰς διαμέρισμα οἰκίας καὶ τὰς ἐξέδιδε, μετέχων κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ πλέον τῶν «κερδῶν». 'Απὸ πλευρᾶς δωροδοκούντων τὸν Κ.Γ., ὁ ὁποῖος ἀπεπειράθη νὰ δωροδοκήσῃ ἀστυφύλακα μὲ 500 δραχμὰς διὰ νὰ παραβλέψῃ διά μίαν οἰκοδομικὴν παράβασιν κατὰ τὴν ἀνέγερσιν οἰκοδομῆς του. 'Απὸ πλευρᾶς ἀνθισταμένων κατὰ τῆς ἀρχῆς κ.λ. τὸν Ρ.Δ., γενικὸν γραμματέα τοῦ σωματείου κονιαστῶν οἰκοδόμων καὶ τὸν Σ.Β., οἰκοδόμον, οἱ ὁποῖοι ἐπετέθησαν καὶ ἐξύβρισαν ἀρχιφύλακα, ἐλέγχοντα τὴν ταυτότητα ἀτόμου διενέμοντος προκηρύξεις εἰς τὴν 'Ομόνοιαν. Δι' ὃ καὶ πεντάμηνος φυλάκισις ὑπὸ τοῦ αὐτοφώρου τριμελοῦς πλημμελειοδικείου. 'Ομοίως τὸν Κ.Ι. τῶν 31 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἐπετέθη κατὰ ἀστυφύλακος καὶ τὸν ἐγρονθοκόπησεν ἐπειδὴ ἐζήτησε τὰ στοιχεῖα ταυτότητος ἀτόμου, κατόπιν αἰτήσεως τοῦ ἐπόπτου γραμμῶν ποδοσφαιρικοῦ γηπέδου τῆς Νήαρ-"Ηστ. 'Απὸ πλευρᾶς ἀπατεώνων ἐκείνην τὴν ρηξικέλευθον Λ.Ε. ἢ 'Αναγνωστοπούλου ἢ Πετμεζᾶ κ.λ.,ἡ ὁποία παρουσιαζομένη ἄλλοτε ὡς χήρα στρατηγοῦ, ἄλλοτε ὡς κάτοχος μεγάλης περιουσίας καὶ ἄλλοτε ὡς ἰδιοκτήτρια μεγάλης ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως, κατώρθωνε νὰ ἀποσπᾷ μεγάλα χρηματικὰ ποσὰ ἀπὸ διάφορα ἀφελῆ ἄτομα. Μεταξὺ τῶν ἀφελῶν καὶ ἀνώτατος τέως ἐκπαιδευτικός, παρὰ τοῦ ὁποίου ἀπεσπάσθησαν 200 χρυσαῖ λίραι καὶ 30.000 δραχμαί. 'Ο αὐτὸς τομεὺς παρουσιάζει μεταξὺ τῶν πολλῶν ἄλλων καὶ τὴν «μάγισσαν» Κ.Σ. τῶν 45 ἐτῶν, ἡ ὁποία ἀπέσπασεν ἀπὸ δεσποινίδα ἐτῶν 30, πτυχιοῦχον ἀνωτάτης σχολῆς, 5.000 δραχμάς, πείσασα αὐτὴν ὅτι ἠδύνατο μὲ πολλὰ ξόρκια καὶ φυλακτὰ νὰ ἐπαναφέρῃ πλησίον της τὸν ἄπιστον ἐραστήν. Τοῦ λόγου δὲ μὴ πληρωθέντος καὶ τοῦ ἐραστοῦ ἄλλην νυμφευθέντος, ἡ δεσποινὶς ὤδευσε πρὸς ἡμᾶς. 'Απὸ πλευρᾶς «μαχαιροβγαλτῶν», πιστέψτε το, τὴν Σ.Κ. τῶν 37 ἐτῶν, ἐπιτεθεῖσαν λαύρως κατὰ μεσήλικος καὶ πολλὰ προτιθεμένην νὰ καταφέρῃ πλήγματα αὐτῷ διὰ μαχαίρας, ἐν Πειραιεῖ, πλὴν ἀναχαιτισθεῖσαν καὶ ἀφοπλισθεῖσαν ἐγκαίρως. 'Ο λόγος: Εἶχε μηνυθῇ ὑπὸ τοῦ ὑποψηφίου θύματος διὰ κλοπὴν ἄνω τῶν 3.000 ἐκ τῆς κατοικίας του. 'Απὸ πλευρᾶς, τέλος, διαρρηκτῶν-κλεπτῶν, πλῆθος μέγα πρωτοτύπων καὶ μὴ ἐκπροσώπων διαρρηκτῶν ναῶν, πορτοφολάδων, «τσαντάκηδων» κ.λ., ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἵσταται ὁ πρωτοφανὴς διαρρήκτης—αἴλουρος τῆς λεωφόρου 'Αλεξάνδρας. Αὐτός, ἀναρριχώμενος καὶ κρεμώμενος ἀπὸ ὑδρορροῆς εἰς μαρκίζαν, ὑπερπηδῶν μανδρότοιχον καὶ πηδῶν διὰ φωταγωγῶν, ἀπασφαλίζων καὶ ἀνοίγων ἁπλῶς τὰ ἀνασφάλιστα, πρὸ πάντων δὲ εἰσερχόμενος καὶ ἐξερχόμενος τεσσάρων συνεχῶν καταστημάτων, καὶ ἀφαιρῶν βεβαίως, ἄτυχος ἀπεδείχθη. Τόσος κόπος, τόση ἐπίδειξις ἱκανότητος δι' ἐλάχιστον ἀριθμὸν ἐγκαταλειφθέντων εἰς τὰ ταμεῖα χρημάτων, ὁμολογουμένως μειώνουν τὸν φωτοστέφανον τοῦ ἀξίου καλυτέρας τύχης ἐπιφανοῦς.

Πολλὰ τὰ ἀξιόλογα ἀπὸ τὸ « μέτωπον τροχαίας » αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Διὰ τοὺς γνωστοὺς καὶ κατ' ἐπανάληψιν ἐκτεθέντας λόγους καταχωρῶ ἐδῶ μόνον δύο : Τὴν μεγάλην ἑορτήν, ἐπέτειον ἐὰν θέλετε, συμπληρώσεως τριετίας ἀπὸ τῆς καθιερώσεως τοῦ «Σταμάτη» καὶ τοῦ «Γρηγόρη» ὡς ρυθμιστῶν τοῦ πολυπλόκου προβλήματος κυκλοφορίας μας. Καὶ τὴν πρωτότυπον ἐκείνην αὐτοδικίαν ἑνὸς τραυματισθέντος ὑπὸ αὐτοκινήτου ταξὶ καὶ ἐγκαταλειφθέντος ὑπὸ τοῦ ὁδηγοῦ, εἰς τὸν Πειραιᾶ. 'Εσηκώθη λοιπὸν ὁ τραυματισθεὶς Α.Α. τῶν 44 ἐτῶν, ἔκαμε τὰς σκέψεις του διὰ τὸν ὁδηγὸν ποὺ ἔβλεπε νὰ φεύγῃ ἀναπτύσσων ταχύτητα καὶ ἀπεφάσισεν: 'Επέβη μοτοποδηλάτου παρατυχόντος φίλου του, ἐτέθη εἰς καταδίωξιν τοῦ ταξὶ καί, ὅταν τὸ κατέφθασεν ἐπετέθη καὶ ἐγρονθοκόπησεν ἀγρίως τὸν ὁδηγὸν Μ.Μ. τῶν 46 ἐτῶν. Τὸ ἐὰν ἔπραξε δικαίως ἢ ἀδίκως θὰ τὸ κρίνῃ ἡ Δικαιοσύνη, εἰς τὴν ὁποίαν παρεπέμφθησαν ἀμφότεροι ἀλληλομηνυθέντες.

* * *

Τὸ καθιερωμένον μικρὸν ἀπάνθισμα τώρα ἀπὸ τὴν τελευταίαν ξένην ἀστυνομικὴν εἰδησεογραφίαν:

* Συμβαίνουν καὶ εἰς . . . Ρώμην. Ἔμπροσθεν τοῦ μνημείου τοῦ 'Αγνώστου Στρατιώτου, 20.000 'Ιταλοὶ ἀπεργοὶ οἰκοδόμοι συνεκρούσθησαν μὲ τὴν 'Αστυνομίαν καὶ ἐπὶ μίαν ὥραν ἡ Πιάτσα Βενέτσια τῆς Ρώμης εἶχε μετατραπῆ εἰς ἀληθὲς πεδίον μάχης. Ἦτο μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας ταραχὰς ποὺ ἐγνώρισεν ἡ ἰταλικὴ πρωτεύουσα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Βαδίζοντες οἱ διαδηλωταὶ κατὰ τῶν γραφείων τῆς 'Ενώσεως Οἰκοδομικῶν 'Εταιρειῶν ἐπυρπόλησαν μερικὰ αὐτοκίνητα καὶ συνεπλάκησαν μετὰ τῶν ἀστυνομικῶν, ρίψαντες λίθους κ.λ. καὶ δεχθέντες δακρυγόνα ἀέρια κ.λ. 'Απολογισμός: Ἄνω τῶν 160 τραυματίαι ἀστυνομικοὶ καὶ οἰκοδόμοι . . .

* 'Η μεγαλυτέρα ποσότης ναρκωτικῶν ποὺ κατεσχέθη ποτὲ εἰς τὴν Γαλλίαν εἶναι 30 κιλὰ ἡρωίνης, ἡ ὁποία πωλουμένη παρανόμως εἰς τὰς Η.Π.Α. θὰ ἀπέφερεν 150 ἑκατομμύρια φράγκα. 'Ανεκαλύφθη εἰς τὰς ἀποσκευὰς ἀτόμου ποὺ ἀφίκετο εἰς Παρισίους ἐκ Μασσαλίας, ὡμολόγησε δὲ ὅτι μετὰ δύο ἀκόμη ἀτόμων, ποὺ συνελήφθησαν ὡς συνένοχοι, ἀποτελοῦσε τὸν γενικὸν σύνδεσμον μεταξὺ τῶν πωλητῶν ναρκωτικῶν τῆς Μέσης 'Ανατολῆς καὶ τῶν ἀγοραστῶν εἰς Η.Π.Α. καὶ Καναδᾶ.

* Ἕνα κλασσικὸ «σενάριο» ληστείας τραπέζης ἐξειλίχθη εἰς τὴν λεωφόρον Κλεμπὲρ τῶν Παρισίων. Τέσσαρες προσωπιδοφόροι μὲ αὐτόματα, ἀστυνομικοὶ εἰς καταδίωξιν κ.λ. 'Επρόκειτο πάντως περὶ τῆς μικροτέρας ληστείας τοῦ ἔτους ἀφοῦ μόνον 15 φράγκα κατώρθωσαν νὰ ἀφαιρέσουν οἱ γκάγκστερς, τοῦτο δὲ χάρις εἰς μεγάλην ἐπιτυχίαν τῶν ἀντιγκαγκστερικῶν συσκευῶν μὲ τὰς ὁποίας ἔχουν ἐφοδιασθῆ τώρα αἱ τράπεζαι. Εἶναι δὲ τὰ ὄργανα τῶν συσκευῶν αὐτῶν: μικροπομπὸς «σαπουνάκι»—ὄργανον μεγέθους καὶ σχήματος μικροῦ σαπουνιοῦ, ποὺ ρυθμίζει ἀπὸ ἀποστάσεως τὸ κλείσιμον τοῦ αὐτομάτου χρηματοκιβωτίου—,ἐκτυφλωτικὰ φλάς, κρυμμένη φωτογραφικὴ μηχανὴ ποὺ «ἀπαθανατίζει» τοὺς δράστας, σειρῆναι ποὺ ἠχοῦν δαιμονιωδῶς, ἄλλα πυροβολοῦντα—μόνον κατὰ τὸν κρότο—μικροαντικείμενα κ.λ.

* «'Αντιαφροδισιακὸν τηλέφωνον» καθιέρωσαν αἱ ἀστυνομικαὶ καὶ ὑγειονομικαὶ ἀρχαὶ τοῦ Κουήνσλαντ (Αὐστραλία), πρὸς μείωσιν τῆς ἐξαπλώσεως ἀφροδισίων νοσημάτων. Εἰς τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ τηλεφώνου αὐτοῦ δύναται νὰ προσφύγῃ οἱοσδήποτε κάτοικος ἐπιθυμῶν νὰ πληροφορηθῆ τὰς περὶ τὸ «σὲξ» θεραπείας καὶ κατεχόμενος ἀπὸ τὸν ἀδικαιολόγητον φόβον ὅτι θὰ ἀποκαλυφθῆ τὸ ὄνομά του ἐὰν ἐπιδιώξῃ νὰ θεραπευθῆ ἄλλως ἀπὸ τὸ ἀφροδίσιον νόσημά του. 'Η ἐχεμύθεια ἐξασφαλίζεται κατὰ τρόπον ἀδιάβλητον.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ «Χ»

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ - ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. 'Απόστολος Μέμος, Φίλιππος Σεΐντης καὶ Νικόλαος Κώσης.

—'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος : 1) ὁ 'Αρχιφύλαξ κ. Γεώργιος Χριστάκης, διὰ λόγους ὑγείας, 2) ὁ 'Υπαρχιφύλαξ κ. Στυλιανὸς Λῶλος, διὰ λόγους ὑγείας καὶ 3) ὁ 'Αστυφύλαξ κ. Κωνσταντῖνος Σαρδέλης, διὰ λόγους πειθαρχίας.

***

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ Α.Α.Π.

— Τὴν Κυριακήν, 8 Σεπτεμβρίου 1963 καὶ ὥραν 6.30' εἰς "Αγιον 'Ανδρέαν, παρουσίᾳ πολλῶν ἐπισκεπτῶν, ἔλαβε χώραν ἡ ἀποχαιρετιστήριος ἑορτὴ τῆς Γ' κατασκηνωτικῆς περιόδου. "Οπως καὶ αἱ δύο προηγούμεναι ἀποχαιρετιστήριοι ἑορταὶ οὕτω καὶ ἡ τελευταία, χάρις εἰς τὰ διάφορα σκέτς καὶ τὰ ποιήματα, τὰ ὁποῖα παρουσίασαν οἱ μικροὶ κατασκηνωταὶ ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν ὑπευθύνων τῶν κατασκηνώσεων, ἀπέσπασε τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τῶν παρισταμένων, οἵτινες ἐξεφράσθησαν λίαν ἐνθουσιωδῶς διὰ τὸ ἐπιτελούμενον εἰς τὰς κατασκηνώσεις ἔργον. Μὲ τὴν ἀποχαιρετιστήριον αὐτὴν ἑορτὴν ἔκλεισεν ὁ ἐφετεινὸς κύκλος τῶν κατασκηνώσεων τοῦ 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας Πόλεων, αἱ ὁποῖαι, ὅπως ἕκαστον ἔτος, οὕτω καὶ ἐφέτος, ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Συγχαίρομεν θερμῶς τοὺς καθ' οἱονδήποτε τρόπον συμβαλόντας εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῶν ἀρίστων τούτων ἀποτελεσμάτων καὶ εὐχόμεθα ὅπως συνεχισθῇ ὁ ζῆλος τούτων καὶ κατὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος.

— Τὸ 'Αρχηγεῖον 'Αστυνομίας Πόλεων, κατόπιν ἐνεργειῶν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν κατασκηνώσεων 'Αστυνόμου Α' κ. Νικολάου 'Αθανασοπούλου καὶ εἰς ἀναγνώρισιν τῶν κόπων τοῦ προσωπικοῦ τῶν κατασκηνώσεων, διωργάνωσε χάριν αὐτῶν δύο ἐκδρομάς. Μίαν διήμερον διὰ τὸ ἄρρεν προσωπικὸν (Λουτράκιον - Κόρινθος - Κιάτον) καὶ μία ἡμερησίαν διὰ τὸ θῆλυ προσωπικὸν (Κόρινθος - "Αγιος 'Ιωάννης Κιάτου - Λουτράκιον).

'Αμφότεραι αἱ ἐκδρομαί, στεφθεῖσαι ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, ἔδωσαν τὴν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς συμμετέχοντας εἰς αὐτὰς νὰ ἐπισκεφθοῦν διάφορα ἀξιοθέατα τῆς χώρας μας καὶ νὰ διέλθουν ἡμέρας εὐτυχισμένας. 'Η πραγματοποίησις τῶν ἐκδρομῶν αὐτῶν ἐνεθουσίασε τὸ προσωπικὸν τῶν κατασκηνώσεων, τὸ ὁποῖον, διὰ τῶν στηλῶν αὐτῶν, ἐκφράζει τὰς πλέον θερμὰς εὐχαριστίας.

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.